

BETÆNKNING

VEDRØRENDE

ÆNDRINGER AF EJENDOMSBEKATNINGEN

*Afgivet af det af finansministeren den 3. august 1963
nedsatte udvalg*



BETÆNKNING NR. 399

1965

INDHOLDSFORTEGNELSE

I. Indledning	5
II. Statsgrundskyldens overførsel til kommunerne	9
III. Den fikserede ejendomsskyld til staten	13
IV. Nogle spørgsmål vedrørende den kommunale ejendomsbeskatning	15
1. Den kommunale ejendomsskatte-lovs regler om grundskyldpromiller	15
2. Tillægsgrundskyld	20
3. Dækningsafgift	21
4. Amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne	23
V. Spørgsmålet om lempelse i grundskatterne for landbrugsejendomme	29
VI. Vurderingsapparatet	39
VII. Opkrævning af ejendomsskatter	40
Bilag 1. Udkast til forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme	44
Bilag 2. Udkast til forslag til lov om afvikling af ejendomsskylden til staten	49
Bilag 3. Udkast til forslag til lov om ændring i lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring i amtstueforordningen af 8. juli 1840 vedrørende opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom	57
Bilag 4. Udkast til forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme	59
Bilag 5. Udkast til forslag til lov om ændring af lov om den amtskommunale beskatning	72
Bilag 6. Udkast til bekendtgørelse af lov om vurdering af landets faste ejendomme	75
Bilag 7. Udkast til bekendtgørelse af lov om ændring i amtstueforordningen	86
Bilag 8. Udkast til bekendtgørelse af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme	88
Bilag 9. Udkast til bekendtgørelse af lov om den amtskommunale beskatning	99
Bilag 10. Fordeling af Vejle amtskommunes udskrivning på amtsråds-kredsens kommuner ifølge overslaget som vedtaget ved 1. behandling for skatte-året 1965/66	100
Bilag 11. Skrivelse af 18. maj 1965 til udvalget fra Købstadforeningen, »Bymæssige Kommuner« og De samvirkende sognerådsforeninger i Danmark	102
Bilag 12. Skrivelse af 21. juni 1965 til udvalget fra Amtsrådsforeningen i Danmark	105

INDLEDNING

Udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen m. v. er nedsat af finansministeren ved skrivelse af 3. august 1963.

Udvalgets sammensætning er følgende:

Professor, dr. jur. Bent Christensen, formand.

Ligningschef S. Vang, statens ligningsdirektorat.

Kontorchef G. Djørup, skattedepartementet.

Kontorchef Johs. Pedersen, indenrigsministeriet.

Ekspeditionssekretær Thorkil Christensen, landbrugsministeriet.

Som udvalgets sekretærer har fungeret fuldmægtig J. Herslund, skattedepartementet, og sekretær J. Birch Jensen, indenrigsministeriet.

Udvalget har holdt 36 møder.

Det er i skrivelsen af 3. august 1963 anført som udvalgets opgave at undersøge mulighederne for en forenkling af ejendomsskatte-lovgivningen og herunder have opmærksomheden henledt på vurderingsreglerne og reglerne om grundstigningsskyld samt muligheden for at gennemføre mere ensartede regler for påligning og opkrævning af ejendoms-skatte til stat og kommune.

I en skrivelse af 23. september 1963 anmodede finansministeren udvalget om forlodt at behandle nogle særlige spørgsmål, der ønskedes løst til den 13. alm. vurdering pr. 1. september 1964. Der nævntes herved spørgsmålet om fritagelsesreglerne vedrørende grundstigningsskyld i statsejendomsskattelovens § 69 for parcel- og sommerhuse, problemerne i forbindelse med de forhøjede grundskatter, der var en følge af årsvurderinger, spørgsmålet om vurderingen af landbrugsjord beliggende i byudviklingspla-

nernes yderzoner samt spørgsmålet om ændring i ordningerne vedrørende lempelse i grundskatterne for landbrugsejendommene, specielt hvad angik afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme.

Med hensyn til de to førstnævnte af disse spørgsmål afgav udvalget en indstilling til finansministeren den 3. december 1963 i form af et motiveret lovforslag. Forslaget gik bl. a. ud på en ajourføring af de nævnte fritagelsesregler vedrørende grundstigningsskylden, hvorhos det med hensyn til omvurderingerne foresloges, at omvurderingerne i visse tilfælde ikke skulle lægges til grund ved beregningen af grundskatterne.

I en yderligere henvendelse til udvalget i efteråret 1963 havde finansministeren endvidere bedt udvalget undersøge muligheden for evt. at indføre en fritagelsesordning vedrørende grundstigningsskylden for udlejningsejendomme, og herunder specielt om der som en foreløbig foranstaltning burde gennemføres et stop i grundstigningsskylden for de pågældende ejendomme ved 13. alm. vurdering.

Udvalget afgav en udtalelse herom til finansministeren den 19. december 1963. Udvalget frarådede heri den pågældende begrænsede foranstaltning og nævnte i stedet herfor muligheden af generelt at udskyde virkningerne for grundstigningsskylden af den 13. alm. vurdering for alle ejendomme, indtil overvejelserne såvel i forenklingssudvalget som i det særlige boligudgiftsudvalg var afsluttet.

De omtalte indstillinger af 3. december 1963 og 19. december 1963 fra udvalget er optrykt som bilag til det lovforslag om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v., som finansministeren derefter fremsatte i folkettingen den 6. marts 1964 (jfr. Folketingstidende 1963/64. A. sp. 1473).

Det pågældende lovforslag blev med en-

kelte ændringer gennemført som lov nr. 133 af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v. Samtidig med at loven udskød den almindelige vurdering et år til 1965, indeholdt loven tillige regler, hvorefter de fleste af de omvurderinger, der fandt sted i 1963 og 1964 ikke skulle lægges til grund ved beregningen af grundskatterne.

Allerede forinden fremsættelsen af det nævnte lovforslag havde finansministeren ved behandlingen den 23. januar 1964 af et af medlemmer af venstre og det konservative folkeparti fremsat forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af grundstigningsskylden meddelt, at regeringen nu var indstillet på, at der skulle gives forenklingsudvalget det direktiv for det videre arbejde med hensyn til grundstigningsskylden, at der skulle finde en fiksering sted af denne afgift (jfr. Folketingstidende 1963/64 F. sp. 2239).

Spørgsmålet om et sådant direktiv kom herefter til at indgå under forhandlingerne om lovforslaget om udskydelsen af den alm. vurdering, og finansministerens endelige udkast til direktivet — hvorefter fikseringen principielt i alle tilfælde skulle foretages på grundlag af 12. alm. vurdering pr. 1. september 1960 - optryktes som bilag til den betænkning, der den 21 april 1964 blev afgivet af vedkommende folketingsudvalg (jfr. Folketingstidende 1963/64 B. sp. 665).

Efter udskydelseslovens gennemførelse den 1. maj 1964 blev direktivet om fikseringen af finansministeren meddelt udvalget den 12. maj 1964.

En redegørelse om fikseringen af grundstigningsskylden - ledsaget af et lovudkast med bemærkninger - blev derpå af udvalget algivet til finansministeren den 17. september 1964. Lovudkastet gik i overensstemmelse med direktivet ud på en fiksering af grundstigningsskylden på grundlag af 12. alm. vurdering.

På grundlag heraf fremsatte finansministeren den 7. oktober 1964 lovforslag i folketing om gennemførelse af fikseringen fra 1. april 1965 at regne. Udvalgets nævnte redegørelse af 17. september 1964 optryktes som bilag til lovforslaget (jfr. Folketingstidende 1964/65 A. sp. 49).

I lovforslaget om fikseringen havde finansministeren tillige foreslået, at forhøjet grundstigningsskyld, der var betalt i anledning af

omvurderinger efter 1960, skulle tilbagebetales. Denne del af forslaget blev dog senere opgivet, men der blev til gengæld mellem regeringen, venstre, konservative og radikale opnået enighed om, at grundstigningsskylden helt skulle ophæves efter 13. alm. vurdering.

Den derefter gennemførte lov nr. 363 af 18. december 1964 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme kom derfor til at gå ud på, at der kun skulle svares grundstigningsskyld endnu i skatteåret 1965/66, at grundstigningsskylden i dette skatteår i intet tilfælde skulle svares på et højere grundlag end niveauet ved 12. alm. vurdering, samt at grundstigningsskylden derefter helt bortfalder fra den 1. april 1966 at regne.

Som følge af udskydelseslovens vidtgående indgreb overfor omvurderingerne i 1963 og 1964 og de påtænkte foranstaltninger vedrørende grundstigningsskylden havde udvalget i mellemtiden fundet anledning til påny at optage spørgsmålet om omvurderingsreglerne til overvejelse. Endvidere havde udvalget afsluttet sine overvejelser vedrørende spørgsmålet om vurderingen af landbrugsjord i byudviklingsplanernes yderzoner. Om de nævnte spørgsmål afgav udvalget derfor en redegørelse til finansministeren den 14. december 1964. Redegørelsen ledsagedes af et lovudkast med bemærkninger. Lovudkastet indeholdt foruden forslag vedrørende de to nævnte hovedspørgsmål tillige forslag om ændringer med hensyn til en række detailspørgsmål i vurderingsbestemmelserne i statsejendomsskatteoven. Med hensyn til omvurderingerne foreslog udvalget, at disse fremtidig — i stedet for efter omvurderingstidspunktets prisforhold — skulle foretages efter prisforholdene ved den sidst forudgående almindelige vurdering. Med hensyn til spørgsmålet om vurderingen af landbrugsjord i yderzonerne var der i udvalgets redegørelse anført to alternative ordninger. Det ene alternativ gik ud på, at man - af planlægningsmæssige hensyn - udelukkende skulle foretage vurderingerne efter bondegårdsreglen. Det andet alternativ lagde vægten på de vurderingsmæssige og skattepolitiske hensyn og gik derfor ud på, at vurderingen af yderzonejorden skulle foretages efter handelsværdien i de tilfælde, hvor jorden havde

større værdi, end benyttelsen til landbrug betinger.

Udvalgets lovudkast på dette punkt var derfor udformet alternativt.

På grundlag af redegørelsen af 14. december 1964 fremsatte finansministeren den 20. januar 1965 lovforslag med hensyn til de pågældende ændringer i vurderingsbestemmelserne. Med hensyn til spørgsmålet om vurderingen af landbrugsjorden i yderzonerne valgte regeringen herved at fremsætte det af de alternative forslag, der gik ud på, at vurderingerne i alle tilfælde skulle foretages efter bondegårdsreglen. Udvalgets redegørelse af 14. december 1964 blev optrykt som bilag til det pågældende lovforslag (jfr. Folketingstidende 1964/65 A. sp. 867).

Under behandlingen i folketinget af lovforslaget blev der med hensyn til yderzone-spørgsmålet af finansministeren stillet ændringsforslag, hvorefter i stedet det andet af de nævnte alternativer skulle gennemføres. Ændringsforslaget støttedes af socialdemokratiet, radikale og S.F., mens de øvrige partier gik imod. Lovforslaget om ændringerne i vurderingsbestemmelserne er - med nævnte ændringsforslag — nu gennemført som lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Ved loven er iøvrigt — i overensstemmelse med udvalgets forslag — vurderingsterminen flyttet fra 1. september til 1. august, således at den 13. alm. vurdering kommer til at finde sted den 1. august d. å.

I tilslutning til den nævnte ændring med hensyn til yderzonevurderingerne er det i den af vedkommende folketingsudvalg den 24. maj 1965 afgivne betænkning (Folketingstidende 1964/65 B. sp. 941) anført, at det fornødne hensyn til planlægningen i stedet vil kunne tilgodeses ved, at der gives de ejere, der udsættes for opvurdering, mulighed for at få henstand med de påløbne forøgede grundskatter, indtil arealerne overføres til inder- eller mellemzone (dog evt. med bortfald af henstanden ved ejerskifte inden overførslen). Det anføres videre i betænkningen, at det er regeringens hensigt senere at fremsætte lovforslag om en sådan henstandsordning - der først bliver aktuel fra 1. april 1966 — i forbindelse med de ændringer af den kommunale ejendomsskattelov, der til den tid vil blive foreslået gennemført på grund-

lag af forenklingsudvalgets indstilling med hensyn til spørgsmålet om ejendomsbeskatningens omlægning til kommunal grundskyld.

Af medlemmer af det radikale venstre fremsattes der den 29. januar 1965 forslag til folketingsbeslutning om ændringer i beskatningen af faste ejendomme. Forslaget gik ud på, at regeringen skulle opfordres til snarest at fremsætte lovforslag om ændringer i beskatningen af faste ejendomme til staten og kommunerne med henblik på en forenkling af ejendomsbeskatningen, således at denne ændredes til udelukkende at være en kommunal grundskyld, at alle bygningskatter trinvis afvikledes, at statsgrundskylden afskaffedes, og at kommunernes adgang til selv at bestemme grundskyldens omfang udvidedes.

Under 1. behandling i folketinget den 24. februar 1965 af det pågældende forslag viste der sig at være bred politisk enighed om, at en omlægning af grundbeskatningen til kun at omfatte kommunal grundskyld burde gennemføres, og at statsejendomsskylden burde afvikles på linie med den kommunale ejendomsskyld. Finansministeren ville dog, forinden lovforslag herom fremsattes, afvente forenklingsudvalgets afsluttende redegørelse. Fortryk af den pågældende folketingsforhandling (Folketingstidende 1964/65 F. sp. 3017) blev af finansministeren tilstillet udvalget og er derefter indgået i udvalgets overvejelser.

Ved 2. og sidste behandling den 2. juni 1965 er det nævnte beslutningsforslag blevet vedtaget med støtte af socialdemokratiet, radikale og S.F., medens de øvrige partier stemte imod. Motiveringen for disse partier for at stemme imod var dog alene, at de ikke kunne tiltræde det sidste punkt i beslutningsforslaget, hvorefter kommunernes adgang til selv at bestemme grundskyldens omfang skulle udvides (jfr. Folketingstidende 1964/65 F. sp. 6078).

I nærværende samling har der i folketinget tillige været behandlet et af medlemmer af venstre og det konservative folkeparti fremsat — men ikke gennemført - forslag om ændring af lov om den amtskommunale beskatning. Forslaget gik ud på, at den amtskommunale udskrivning på sognekommunerne fremtidig skulle fordeles alene på grundlag

af de skattepligtige indkomster i kommunerne - ikke som hidtil halvt efter grundværdi og halvt efter indkomst. Forslaget debatteredes i folketinget den 11. februar 1965 (jfr. Folketingstidende 1964/65 F. sp. 2918), og af indenrigsministeren blev udvalget derefter anmodet om også at inddrage dette problem i sine undersøgelser.

Forenklingsudvalgets endelige overvejelser vedrørende de forskellige spørgsmål om ændringer i ejendomsskattelovgivningen er resulteret i den efterfølgende redegørelse. Det bemærkes, at der ikke i redegørelsen er taget stilling til det i forbindelse med loven af 4. juni 1965 opståede spørgsmål om en henstandsordning ved opvurdering af landbrugsjord i yderzonerne. Udvalget har forstået bemærkningerne i folketingsudvalgsbetænkningen af 24. maj 1965 derhen, at regeringen selv ville udforme de fornødne regler herom, når forenklingsudvalgets indstilling med hensyn til de øvrige ændringer i ejendomsskattelovgivningen forelå. Hertil kommer, at finansministeren har ønsket udvalgets arbejde fremskyndet samtidig med, at det pågældende spørgsmål først er opstået på et meget sent tidspunkt. Forenklingsudvalget har derfor anset dette spørgsmål for at ligge uden for dets opgave.

De væsentligste af de ændringer i de gældende regler, forenklingsudvalget - med virkning fra skatteåret 1966/67 - foreslår gennemført, går ud på,

- at statsgrundskylden ophæves,
- at statsejendomsskylden afvikles på linie med den afvikling, der allerede finder sted af den kommunale ejendomsskyld,
- at den hidtidige statsejendomsskattelov ændres til kun at omfatte vurderingsreglerne,
- at der til gengæld for ophævelsen af statsgrundskylden gennemføres en promille-mæssig tilsvarende forhøjelse af grundskylden til amts- og købstadkommunerne.

at grundlaget for fordelingen af sognekommunernes bidrag til amtskommunen ændres til 4/5 efter indkomst og kun 1/5 efter grundværdi samt

at der til afløsning af de hidtidige til dels midlertidige lempelsesordninger for landbrugsejendommene videreføres en permanent lempelsesordning - på konjunkturbestemt grundlag - vedrørende den amts- og købstadkommunale grundskyld af landbrugsmæssigt benyttede arealer, men således at lempelsen - i tilfælde, hvor arealerne evt. har højere værdi end benyttelsen til landbrug betinger - begrænses til kun at angå den landbrugsmæssige del af arealernes grundværdi.

Udvalgets redegørelse er ledsaget af følgende lovudkast med bemærkninger:

Udkast til forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, (bilag 1).

Udkast til forslag til lov om afvikling af ejendomsskylden til staten, (bilag 2).

Udkast til forslag til lov om ændring i lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring i amtstueforordningen af 8. juli 1840 vedrørende opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom, (bilag 3).

Udkast til forslag til lov om ændring i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, (bilag 4).

Udkast til forslag til lov om ændring af lov om den amtskommunale beskatning, (bilag 5).

Blandt bilagene til redegørelsen er - med de af udvalget foreslåede ændringer indføjede - optrykt loven om vurdering af landets faste ejendomme, den nævnte lov af 1926 samt lovene om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og om den amtskommunale beskatning, (bilag 6-9).

Redegørelsen og lovudkastene med bemærkninger er tiltrådt af hele udvalget.

København, den 8. juli 1965.

Bent Christensen,
formand

Thorkil Christensen
Johs. Pedersen

G. Djørup
S. Vang

J. Herslund - J. Birch Jensen

STATSGRUNDSKYLDENS OVERFØRSEL TIL KOMMUNERNE

A. Efter de gældende regler pålignes der alle ejendomme, der ikke særskilt er fritagne, grundskyld til staten med en i loven fastsat promille på 6 af den afgiftspligtige grundværdi. I skatteåret 1964/65 udgjorde det samlede provenu af statsgrundskylden 60,6 mill. kr., hvorved det dog må tages i betragtning, at landbrugsejendomme i henhold til særlig lov var fritaget for at svare grundskyld til staten i det nævnte skatteår. Såfremt der tillige var blevet opkrævet statsgrundskyld af landbrugsejendomme, ville provenuet have udgjort 34,7 mill. kr. mere eller ialt 95,3 mill. kr.

B. Af folketingets forhandlinger vedrørende det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning om ændringer i beskattningen af faste ejendomme (Folketingstidende 1964/65, sp. 3017 ff) fremgår, at der eksisterer bred politisk enighed om, *at den nuværende grundskyld til staten skal ophæves*, således at der i fremtiden alene skal udskrives grundskyld af kommunerne. Dette har udvalget lagt til grund for sine overvejelser. Endvidere har udvalget forudsat, at der med ophævelsen af statsgrundskylden alene tilsigtes opnået en forbedring af kommunernes beskattningsgrundlag og en administrativ forenkling, *men ikke nogen nedsættelse af den samlede nuværende udskrivning af grundskyld*, således at der samtidig med statsgrundskyldens ophævelse skal ske en til denne grundskyld svarende forhøjelse af grundskylden til kommunerne. En stillingtagen til, om denne forbedring af kommunernes skattegrundlag bør have følger for byrdefordelingen mellem stat og kommuner, har udvalget anset for at ligge uden for sit kommissorium.

I overensstemmelse med foranstående har

udvalget anset det for sin opgave at undersøge, hvorledes man mest hensigtsmæssigt i forbindelse med statsgrundskyldens ophævelse kan sikre dennes overførsel til kommunerne, og herunder at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt man uden for købstadskommunerne bør tilstræbe den nødvendige forhøjelse af grundskyldbekattningen i sognekommunerne eller i amtskommunerne.

a. I København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen ikke være lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende promille. Til og med skatteåret 1964/65 anvendte alle de nævnte kommuner denne minimale grundskyldpromille, der i alle kommunerne ligger mellem ca. 24 og 26, dog havde Københavns kommune med virkning fra skatteåret 1964/65 forhøjet 1960/61-promillen på 25 til 26. For skatteåret 1965/66 har flere kommuner imidlertid forhøjet grundskyldpromillen væsentligt, men da disse forhøjelser antagelig må ses i forbindelse med den stedfundne udskydelse af den 13. almindelige vurdering, vil det formentlig ikke være rimeligt at tilstræbe en forhøjelse af bykommunernes grundskyldpromiller med 6 i forhold til de for skatteåret 1965/66 gældende promiller. Udvalget foreslår derfor, at der gennemføres en regel, hvorefter grundskyldpromillen i København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker ikke kan fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende promille med tillæg af 6, hvorved grundskyldpromillerne i de nævnte kommuner vil blive forhøjet med 6 (i Københavns kommune dog kun 5) i forhold til de for skatteåret 1964/65 gældende promiller.

b. Det er efter udvalgets opfattelse ikke mu-

ligt samtidig med statsgrundskyldens ophævelse at sikre en forhøjelse på 6 af de sognekommunale grundskyldpromiller, der varierer mellem lovens minimum på 10 og maksimum på 35. Ved en forhøjelse af minimum fra 10 til 16 ville man ganske vist gennemtvinge en forhøjelse af promillen på 6 i de kommuner, der nu ligger på minimum, og ved en forhøjelse af maksimum fra 35 til 41 ville man gøre det muligt for de kommuner, der ligger på maksimum, at »overtage« statsgrundskylden, men såvel de sidstnævnte kommuner, som de kommuner, hvis grundskyldpromille ligger over 16, ville selv kunne bestemme, om de ville forøge grundskyldpromillen. En anden mulighed er at indføre en ordning, hvorefter grundskyldpromillen i ingen sognekommune kan være lavere end den nuværende grundskyldpromille med tillæg af 6. Herved ville imidlertid undergrænsen for grundskyldpromillen, der hidtil i alle sognekommuner har udgjort 10, for fremtiden blive afhængig af grundskyldpromillens nuværende størrelse i de enkelte kommuner, hvilket på grund af den store forskel i de nuværende grundskyldpromiller fra sognekommune til sognekommune ikke kan anses for hensigtsmæssigt.

c. I amtskommunerne har kommunalbestyrelsen ikke som i de andre kommunetyper mulighed for at foretage en egentlig fastsættelse af grundskyldpromillen, idet denne fremkommer ved en beregning. Når amtskommunens samlede udgiftsbehov er opgjort i overslaget, trækkes herfra indtægten af den fikserede amtskommunale ejendomsskyld, og af det resterende beløb skal den ene halvdel udskrives som grundskyld, medens den anden halvdel skal udskrives direkte på sognekommunerne i amtsrådskredsen. Den amtskommunale grundskyldpromille kan dog ikke være højere end 14. Såfremt halvdelen af udskrivningen udgør mere end 14 promille af grundværdierne i amtsrådskredsen, skal således mere end halvdelen af udskrivningen ske på sognekommunerne.

I skatteåret 1964/65 udskrev 18 af de 25 amtskommuner grundskyld med den maksimale promille på 14. I 4 af de resterende 7 amtskommuner lå grundskyldpromillen mellem 13 og 14 og i de øvrige 3 kommuner mellem 10,1 og 11,5. I skatteåret 1965/66

udgør grundskyldpromillen 14 i de 23 amtskommuner, medens den i Frederiksborg og Sønderborg amtskommuner udgør henholdsvis 13,02 og 13,50. Da niveauet for grundskyldpromillerne i amtskommunerne således er betydeligt mere ensartet end niveauet for de sognekommunale grundskyldpromiller, vil det være betydeligt enklere at sikre, at et til den bortfaldne statsgrundskyld svarende beløb bliver opkrævet af amtskommunerne end af sognekommunerne. Der kan i så henseende peges på 2 muligheder:

1) Der kan gennemføres en ordning, hvorefter de amtskommunale grundskyldpromiller ikke kan være lavere end den i vedkommende amtskommune for skatteåret 1965/66 gældende promille med tillæg af 6, samtidig med en forhøjelse af maksimum for de amtskommunale grundskyldpromiller fra 14 til 20. Da dette, som det fremgår af foranstående, ville være det samme som en fiksering af den amtskommunale grundskyldpromille til 20 i de 23 amtskommuner, hvis grundskyldpromille i skatteåret 1965/66 er 14, medens spillerummet for promillen i de resterende 2 amtskommuner ville blive ganske ubetydeligt, finder udvalget det imidlertid mere naturligt, at der i givet fald gennemføres en ordning, hvorefter den enkelte amtskommunes indtægtsbehov efter fradrag af de forventede indtægter ved ejendomsskyld dækkes ved udskrivning af grundskyld med indtil 20 promille, medens det eventuelt resterende beløb udskrives på sognekommunerne.

2) En anden mulighed er at ændre loven om den amtskommunale beskatning således, at der af det samlede af amtskommunen udskrevne beløb efter fradrag af de forventede indtægter ved ejendomsskyld skal udskrives som grundskyld halvdelen med tillæg af et beløb svarende til 6 promille af den afgiftspligtige grundværdi af de i amtskommunen beliggende ejendomme, dog således at der, såfremt det beløb, der herefter skal udskrives, overstiger 20 promille af den samlede afgiftspligtige grundværdi, kun udskrives grundskyld med 20 promille.

Den praktiske forskel på de under 1) og 2) nævnte løsninger vil være, at der under en ordning som den under 1) nævnte under alle omstændigheder vil blive udskrevet

amtskommunal grundskyld med 20 promille - dog selvfølgelig kun, såfremt provenuet af grundskyld ikke med denne promille vil overstige amtskommunens udskrivningsbehov - hvoraf det vil være en følge, dels at grundskyldpromillerne i de amtskommuner, der i skatteåret 1965/66 udskrives grundskyld med mindre end 14 promille, vil blive forhøjet med lidt mere end 6 i forhold til den nuværende promille, og dels at grundskyldpromillen i de amtskommuner, der ville have været i stand til at nedsætte grundskyldpromillerne som følge af stigning i de afgiftspligtige grundværdier ved fremtidige almindelige vurderinger, vil være mere end 6 højere end den grundskyldpromille, der ville følge af den nuværende ordning. Den under 2) nævnte løsning ville derimod i alle tilfælde medføre amtskommunale grundskyldpromiller, der er nøjagtig 6 højere end de promiller, der ville være resultatet af de nugældende regler. Udvalget er imidlertid af den opfattelse, at også den under 2) nævnte løsning som følge af stigningen i den amtskommunale skatteudskrivning vil tendere i retning af en fiksering af grundskyldpromillerne i amtskommunerne til 20, og at det tilmed må anses for ønskeligt at tilvejebringe fuldstændig ensartethed i de amtskommunale grundskyldpromiller. Udvalget foreslår derfor den under 1) nævnte ordning gennemført.

Til fordel for den af udvalget foreslåede ordning, hvorefter der i forbindelse med statsgrundskyldens ophævelse skal ske en forhøjelse af grundskyldpromillerne i amtskommunerne frem for i sognekommunerne, taler foruden den fornævnte omstændighed, at det ikke vil være teknisk muligt at sikre en generel forhøjelse af de nuværende sognekommunale grundskyldpromiller, at landbrugsejendomme siden skatteåret 1963/64 i henhold til særlige love har været fritagne for grundskyld til staten. En forhøjelse af grundskyldpromillerne i sognekommunerne ville også bevirke en forhøjelse af den landbrugsejendomme påhvilende sognekommunale grundskyld, medmindre der samtidig indførtes en særlig fritagelses- eller lempelsesordning for så vidt angår landbrugsejendomme, der, eftersom en sådan landbrugsstøtteordning måtte anses for en statsopgave, formentlig skulle ledsages af ydelse af stats-

tilskud til sognekommunerne til dækning af disses provenutab ved lempelsen. Den af udvalget foreslåede forhøjelse af de amtskommunale grundskyldpromiller vil derimod automatisk indgå under den af udvalget ligeledes foreslåede konjunkturbestemte lempelse af den amtskommunale grundskyld for landbrugsejendomme, jfr. afsnit V nedenfor.

Såfremt provenuet af den nuværende grundskyld til staten i overensstemmelse med udvalgets forslag overføres til købstadkommuner og amtskommuner, vil det derimod ikke være muligt — således som der har været tanker fremme om i den offentlige debat - at anvende statsgrundskylden til at yde sognekommunerne kompensation for deres tab ved grundstigningsskyldens ophævelse bortset fra, at det forøgede provenu af den amtskommunale grundskyld alt andet lige vil medføre en nedsættelse af amtskommunernes udskrivning på de enkelte sognekommuner. Udvalget finder dog herved anledning til at påpege, at forskellen mellem fordelingen på de enkelte kommuner af på den ene side de afgiftspligtige grundværdier og på den anden side den afgiftspligtige grundstigning er så betydelig, at en overførsel af provenuet af statsgrundskylden til de enkelte købstad- og sognekommuner næppe overhovedet ville være noget egnet middel til at udligne de enkelte kommuners tab ved grundstigningsskyldens ophævelse. Det kan i denne forbindelse oplyses, at der i Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner i skatteåret 1963/64 som grundskyld til staten blev udskrevet ialt 22,2 mill. kr., medens den disse kommuner tilkommende andel af grundstigningsskylden for samme skatteår kun udgjorde 8,2 mill. kr. På den anden side blev der i sognekommunerne i Københavns og Frederiksborg amtsrådskredse ialt udskrevet 15,7 mill. kr. i grundskyld til staten, medens disse kommuners andel af grundstigningsskylden udgjorde ialt ca. 21,3 mill. kr. Den samlede kommunale andel af grundstigningsskylden udgør i skatteåret 1964/65 ca. 48,3 mill. kr., altså 12,3 mill. kr. mindre end den samlede udskrivning af grundskyld til staten

G. I forbindelse med statsgrundskyldens ophævelse vil det være nødvendigt at erstatte de bestemmelser om fritagelse for kommunal grundskyld i den kommunale ejendomsskat-

telov, der henviser til statsejendomsskattelovens bestemmelser om fritagelse for grundskyld til staten, med selvstændige fritagelsesbestemmelser. Det gælder navnlig bestemmelsen i § 8 i den kommunale ejendomsskatte- lov, hvorefter kommunalbestyrelserne kan meddele ejendomme fritagelse for kommunal grundskyld i det omfang, hvori de er legalt fritagne for statsgrundskyld i henhold til statsejendomsskattelovens § 49, stk. 1, litra c-f eller af finansministeren er bevilget fritagelse for statsgrundskyld i henhold til samme lovs § 50, stk. 1 og 3. Idet udvalget forudsætter, at det fortsat skal være overladt til kommunalbestyrelserne at træffe bestemmelse om, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang, der skal bevilges fritagelse for kommunal grundskyld i disse tilfælde, foreslår man den kommunale ejendomsskatte- lovs § 8 affattet således, at kommunalbestyrelserne kan bevilge fritagelse for kommunal grundskyld af de nu i statsejendoms- skattelovens § 49, stk. 1, litra c-f og § 50, stk. 1 og 3 omhandlede ejendomme. Herud- over har man foreslået enkelte andre ænd- ringe i fritagelsesreglerne af mindre be- tydning, hvorom henvises til bemærknin- gerne til det som bilag 4 optagne udkast til forslag til lov om ændring af lov om beskat- ning til kommunerne af faste ejendomme.

)). Som det fremgår af indledningen til nær- værende afsnit, har udvalget ved sine over- vejelser angående spørgsmålet om overførsel af statsgrundskylden til kommunerne forud- sat, at der ikke ved statsgrundskyldens op- hævelse skal ske nogen nedsættelse af den samlede nuværende grundbeskatning.

Såfremt man ønsker, at de senere års ek- straordinært kraftige stigning i grundpriserne og den deraf følgende forøgelse af de af- giftspligtige grundværdier ved den 13. al- mindelige vurdering ikke skal medføre en forøgelse af den samlede udskrevne grund- skyld, vil det være nødvendigt at nedsætte

de gældende grundskyldpromiller, og det vil så ikke være muligt samtidig at sikre en for- højelse af den kommunale grundskyld, der svarer til de bortfaldne 6 promille stats- grundskyld. Der kan i det højeste blive tale om ved afgørelsen af, hvor stor nedsættelsen af grundskyldpromillerne skal være, at tage hensyn til statsgrundskyldens bortfald. For købstadkommunernes vedkommende kan statsgrundskyldens bortfald således tages i betragtning ved den eventuelle fastsættelse af et nyt lavere minimum for grundskyldpro- millerne, jfr. nedenfor afsnit IV, nr. 1, litra a. I amtskommunerne kan som foreslået i den som bilag 12 optrykte skrivelse af 21 juni 1965 fra Amtsrådsforeningen i Danmark en forhøjelse af grundskyldbekskatningen i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald i stedet for som foreslået af udvalget gen- nemføres på den måde, at de enkelte amts- kommuners udskrivning som hidtil fordeles med halvdelen på grundskyld og halvdelen på kommunerne, dog således at den maksi- male grundskyldpromille forhøjes til 20. Der kan endvidere gennemføres en nedsættelse af det gældende maksimum på 14 for de amtskommunale grundskyldpromiller, såle- des at statsgrundskyldens bortfald tages i be- tragtning ved fastsættelsen af nedsættelsens størrelse.

Udvalget finder sig ikke beføjet til at tage stilling til, hvorvidt der er tilstrækkelig an- ledning til af hensyn til at undgå en pludse- lig forhøjelse af grundskatternes beløbsmæs- sige vægt at nedsætte grundskyldpromillerne. Man skal derfor nøjes med at pege på, at det herefter ikke vil være muligt at sikre statsgrundskyldens overførsel til kommu- nerne, og at der allerede er sket og foreslået en ikke helt ubetydelig lettelse af grundbe- skatningen gennem ophævelse af grundstig- ningsskylden og grundskylden til staten samt aftrapningen af ejendomsskylden til staten og kommunerne.

DEN FIKSEREDE EJENDOMSSKYLD TIL STATEN

Til og med skatteåret 1956 pålignedes ejendomsskyld til staten de enkelte ejendomme med 4,5 promille af forskelsværdien ved den til enhver tid gældende vurdering, dog således at der forinden ejendomsskyldens beregning foretoges fradrag i forskelsværdien dels af et for alle ejendomme ensartet fradrag på 21.000 kr. og dels af 2.000 kr. for hver beboelseslejlighed med køkken, som ejendommen indeholdt ud over een. Ved lov nr. 30 af 15. februar 1957 blev ejendomsskylden til staten fikseret, således at den fremtidig udgjorde det af hver enkelt ejendom i 1956 opkrævede beløb, der dog i særlige tilfælde kan nedsættes eller eventuelt helt bortfalde. Ejendomme, der første gang er vurderet ved den 11. almindelige vurdering i 1956 eller senere, pålignes følgelig ikke ejendomsskyld til staten.

Provenuet af den fikserede statsejendomsskyld udgjorde i skatteåret 1964/65 31,7 mill. kr.

Når statsgrundskylden overføres til kommunerne, kunne det synes nærliggende også at lade den fikserede ejendomsskyld til staten komme kommunerne til gode. Det kan f. eks. ske på den måde, at man overfører provenuet af den eksisterende statsejendomsskyld til de enkelte kommuner, hvori ejendomsskylden opkræves, eller lader provenuet indgå i et fond, der skal yde støtte til vanskeligst stillede kommuner. Udvalget har ikke ment at burde tage stilling til valget mellem de forskellige muligheder, idet man har ment, at spørgsmålet må indgå i de almindelige overvejelser angående byrdefordelingen mellem staten og kommunerne.

Ifølge bestemmelserne i den kommunale ejendomsskattelovs § 10, stk. 2, § 12, stk. 2, og § 16, stk. 2, skal den kommunale ejendomsskyld, der ligeledes er fikseret, aftrappes, således at de fikserede ejendomsskyldpromiller med virkning fra skatteåret 1965/66 nedsættes med 1/7 af den for skatteåret 1960/61 gældende promille. Tilsvarende nedsættelse foretages efter den 14. alminde-

lige vurdering og efter hver senere almindelige vurdering, således at den kommunale ejendomsskyld vil bortfalde helt med udgangen af skatteåret 1989/90.

Der er ikke på tilsvarende måde i forbindelse med fikseringen af ejendomsskylden til staten fastsat bestemmelser om aftrapning af denne, således som dette oprindeligt var foreslået. Da der ved fikseringen af statsejendomsskylden og den kommunale ejendomsskyld er tilkendegivet et ønske om afvikling af skat på bygningsværdierne, og da statsejendomsskylden, hvis provenu er ret ubetydeligt og gradvis vil miste enhver fiskal betydning, efter fikseringen ikke længere er et levende led i skattesystemet, foreslår udvalget, at statsejendomsskylden aftrappes efter bestemmelser svarende til de for den kommunale ejendomsskyld gældende.

Efter ophævelsen af grundstigningsskylden og grundskylden til staten vil loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme alene indeholde vurderingsregler samt bestemmelserne om statsejendomsskylden som den eneste tilbageværende ejendomsskat til staten. Det vil derfor formentlig, navnlig hvis den fikserede statsejendomsskyld overføres til kommunerne, være systematisk naturligt, at der gennemføres en særlig lov indeholdende de fornødne bestemmelser om denne ejendomsskyld, hvorefter vurderingsloven alene vil komme til at indeholde vurderingsregler. Det bemærkes herved, at det, selv om man vælger at tillægge de enkelte kommuner provenuet af statsejendomsskylden, af tekniske grunde ikke vil være muligt at sammenarbejde denne ejendomsskyld og den kommunale ejendomsskyld til én skat, og at det herefter forekommer unaturligt at optage bestemmelserne om statsejendomsskylden i den kommunale ejendomsskattelov. Udvalget har derfor udarbejdet det som bilag 2 optagne forslag til lov om afvikling af ejendomsskylden til staten.

Som følge af statsgrundskyldens ophævelse

vil det ikke fremover være muligt at bevare de gældende regler, hvorefter statsejendomsskyldsfritagelse almindeligvis er knyttet til statsgrundskyldsfritagelse. Man kunne i stedet knytte statsejendomsskyldsfritagelserne til de kommunale grundskyldsfritagelser i den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7—9. Disse regler angår vel i flere tilfælde samme kategorier af ejendomme som fritagelsesreglerne i statsejendomsskattelovens §§ 49-50, men en tilknytning af den statslige ejendomsskyldsfritagelse til en kommunal grundskyldsfritagelse ville dog i nogle tilfælde føre **til**, at ejendomme, som hidtil ikke har svaret statsejendomsskyld, fremtidig skulle svare denne skat. Dette ville således blive tilfældet for statens egne ejendomme i det omfang, disse af staten benyttes erhvervsmæssigt til landbrug, havebrug, skovdrift eller til udleje eller er ubenyttede, idet statsejendomme i disse tilfælde skal svare kommunal grundskyld efter den kommunale ejendomsskattelovs § 7, stk. 1. Det samme **ville** endvidere kunne blive tilfældet for en række af de ejendomme, som nu i henhold til statsejendomsskattelovens § 79, jfr. § 49, stk. 1, c-f, (skoler, sygehuse m. v.) er automatisk fritagne, idet sådanne ejendommers fritagelse for kommunal grundskyld er et bevillingsspørgsmål, som vedkommende kommunalbestyrelse selv afgør. I tilfælde, hvor en kommune ikke giver en sådan ejendom fritagelse for kommunal grundskyld, ville ejendommen - modsat tidligere - nu skulle svare statsejendomsskyld, såfremt man gjorde fritagelse herfor afhængig af, at der forelå kommunal fritagelse.

Man har derfor ment at burde bibeholde selvstændige regler om fritagelse for fikseret statsejendomsskyld. Inden for disse fritagelser foreslås fastsat særlige regler om de eksisterende fritagelser. Disse må allerede nu anses for at være af underordnet økonomisk betydning, og deres økonomiske betydning vil yderligere afsvækkes under den foreslåede afvikling af statsejendomsskylden. Da det yderligere må anses for ønskeligt at spare det administrative besvær, der vil være forbundet med ved fremtidige ændringer i disse ejendommers benyttelse at føre kontrol med eventuel ophævelse eller indskrænkning af de eksisterende fritagelser, foreslås det, at man fikserer de eksisterende fritagelser, såle-

des at de opretholdes uanset eventuelle fremtidige ændringer med hensyn til de pågældende ejendomme.

Det må anses for rimeligt, at der desuden fremtidig bliver holdt mulighed åben for etablering af nye fritagelser og eventuel udvidelse af delvise bevarede fritagelser. I stedet for at udforme helt selvstændige fritagelsesregler i afviklingsloven foreslås det, at reglerne herom udformes i tilknytning til reglerne om kommunale ejendomsskyldsfritagelser i den kommunale ejendomsskattelovs § 20, idet man dog bevarer statsejendomsskattelovens hidtidige opdeling af fritagelserne i sådanne, der gives automatisk og sådanne, der bevilges af finansministeren efter ansøgning.

I loven om afvikling af ejendomsskylden til staten må optages bestemmelser, hvorefter den fikserede statsejendomsskyld skal reguleres eller bortfalde i de nu i statsejendomsskattelovens § 74, stk. 2 (ændring af ansættelsen som følge af klage eller revision), §§ 75-77 (nedgang i forskelsværdien) og § 78, stk. 1 (udstyknings), nævnte tilfælde. Udvalget har overvejet, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt i denne henseende at nøjes med en kortfattet henvisning til de gældende bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelov, hvorefter den kommunale ejendomsskyld skal reguleres i lignende tilfælde. Imidlertid ville en sådan bestemmelse som følge af forskellen mellem størrelsen af fradragene i forskelsværdien henholdsvis ved beregningen af den kommunale ejendomsskyld og statsejendomsskylden, det tildels forskellige vurderingsmæssige fikseringsgrundlag og forskellen i fikseringsmåden enten blive unødigt kompliceret eller vanskeligt forståeligt, ikke mindst når der gennemføres bestemmelser om aftrapning af statsejendomsskylden. Når hertil kommer, at der ikke tilsigtes nogen realitetsændring, og at de nuværende bestemmelsers forståelse er fastlagt i praksis, finder udvalget det rettest, at der i loven om afvikling af ejendomsskylden til staten optages selvstændige bestemmelser svarende til den nuværende statsejendomsskattelovs § 74, stk. 2, §§ 75-77, samt § 78, stk. 1.

Om de nærmere enkeltheder i det som bilag 2 optagne lovforslag henvises til de dette ledsagende bemærkninger.

IV

NOGLE SPØRGSMÅL VEDRØRENDE DEN KOMMUNALE EJENDOMSBEKATNING

Efter at grundstigningsskylden er ophævet, og efter at udvalget har foreslået, at grundskylden til staten overføres til kommunerne, samt at ejendomsskylden til staten afvikles, er den del af udvalgets opgave, der består i at undersøge mulighederne for en forenkling af bestemmelserne om de enkelte arter af ejendomsskatter, indskrænket til at angå bestemmelserne om de kommunale ejendomsskatter, d. v. s. grundskyld, ejendomsskyld og dækningsafgift til købstad- sogne- og amtskommuner samt tillægsgrundskyld til sognekommunerne af visse landbrugsejendomme.

Udvalget har ved sine overvejelser angående den kommunale beskattning haft forholdene under den nuværende kommunestruktur for øje. Endvidere har udvalget i overensstemmelse med sit kommissorium og efter sin sammensætning ikke ment at burde indlade sig på en drøftelse af sådanne ændringer i reglerne om de kommunale ejendomsskatter, som måtte forudsætte vurderinger af politisk karakter, således navnlig spørgsmålet om, hvorvidt almene samfundsmæssige retfærdigheds- eller hensigtsmæssighedsbetragtninger kan siges at tale for en højere eller lavere grundbeskatning end den nuværende. Man har derfor indskrænket sig til at foretage en teknisk gennemgang af bestemmelserne om de kommunale ejendomsskatter med henblik på en forenkling, herunder gennem ophævelse af skatter, der i betragtning af provenuet giver anledning til et uforholdsmæssigt administrativt besvær. I nærværende afsnit redegøres for resultatet heraf samt for udvalgets overvejelser angående det ønskelige i at ændre de gældende regler om maksimum og minimum for de kommunale grundskyldpromiller og reglerne om amtskommunernes skatteudskrivning,

hvilke problemer vel ikke er blevet anskuet udelukkende ud fra forenklingssyn, men naturligt hører hjemme i denne sammenhæng.

1. *Den kommunale ejendomsskattelovs regler om grundskyldpromiller.*

a. / *København, Frederiksberg, købstæderne, de sønderjyske flækker og Marstal* opkrævedes grundskylden forud for ejendomsskatteloven af 1961 med en promille, hvis størrelse fastsattes af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen.

København og Frederiksberg var i mange år bundet til højst at udskrive grundskyld med henholdsvis 7,5 og 8,4 promille. Dette »loft« blev imidlertid ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954, og kommunerne forhøjede med virkning for 4-årsperioden 1. april 1955-31. marts 1959 grundskyldpromillerne til henholdsvis 11,0 og 12,0. Med virkning fra og med skatteåret 1959-60 blev det ved lov nr. 358 af 27. december 1958 fastsat, at de ordinære grundskyldpromiller i de to kommuner ikke for den kommende 4-års periode (1. april 1959-31. marts 1963) og senere 4-års perioder måtte fastsættes lavere end de nævnte to promiller, og samtidig blev det ved lov nr. 357 af 27. december 1958 som et led i den forhøjelse af huslejerne, der skete ved lejeloven af samme dato, pålagt København og Frederiksberg på linje med de øvrige bykommuner at opkræve en ekstraordinær grundskyld med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i de følgende skatteår. Den samlede kommunale grundskyldpromille udgjorde således i skatteåret 1960/61 i København 25,0 og på Frederiksberg 26,0.

Det bemærkes, at der, som det fremgår af

bemærkningerne til det som bilag 2 optagne forslag til lov om afvikling af ejendomsskylden til staten, samtidig med indførelsen af den ekstraordinære grundskyld og ligeledes som et led i huslejepolitikken blev indført en ekstraordinær ejendomsskyld, hvorved der skete en forhøjelse af ejendomsskyldpromillerne for ældre ejendomme, således at disse kom til at udgøre 22,25 i København og 23,0 på Frederiksberg.

For købstædernes, de sønderjyske flækkers og Marstals vedkommende var der til og med skatteåret 1958-59 fastsat visse grænser for grundskyldpromillens højde, idet de samlede ejendomsskatter ikke måtte overstige en bestemt andel af den gennemsnitlige samlede **udskrivning** i de senest forudgående år. Der til kom, at grundskyldpromillen, der i disse kommuner - ligesom i København og på Frederiksberg - fastsattes for 4 år ad gangen, ikke måtte stige med mere end 1 promille fra 4-års periode til 4-års periode. Disse begrænsninger havde imidlertid ikke praktisk betydning, idet købstæderne i en lang årrække holdt nogenlunde uforandrede grundskyldpromiller på et **lavt** niveau. Fra og med skatteåret 1956-57 blev det ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 som et led i den forhøjelse af huslejerne, der fandt sted ved lejeloven af 1955, pålagt købstadkommunerne og de sønderjyske flækker - men ikke Marstal, hvor der svares amtskommunal grundskyld, - at opkræve en tillægsgrundskyld med 6 promille, dog højst forskellen mellem 12 promille og kommunens almindelige grundskyldpromille. Der skete herved en udligning af de samlede grundskyldpromiller i købstæderne og flækkerne, således at disse promiller i næsten alle købstæder og flækker udgjorde mellem 10,0 og 12,0, d. v. s., at de var af samme størrelsesorden som promillerne i København og på Frederiksberg. Ved lov nr. 358 af 27. december 1958 blev tillægsgrundskyldpromillerne **fra** og med skatteåret 1959-60 optaget i de ordinære grundskyldpromiller. Det blev samtidig bestemt, at grundskyldpromillerne i købstæderne, flækkerne og Marstal ikke fremtidig kunne sættes **lavere** end de for skatteåret 1958-59 gældende promiller (d. v. s. næsten alle steder **10—12** promille). Som et led i den forhøjelse af huslejerne, der skete ved lejeloven af 1958, blev det ved lov nr. 357 af 27. december

1958 endvidere pålagt købstæderne og flækkerne (men ikke Marstal) på linje med København og Frederiksberg at opkræve en ekstraordinær grundskyld med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i de følgende skatteår. Den samlede kommunale grundskyldpromille udgjorde således i skatteåret 1960/61 i næsten alle købstæderne mellem 24,0 og 26,0.

Samtidig med indførelsen af den ekstraordinære grundskyld blev der i disse kommuner ligesom i København og på Frederiksberg indført en ekstraordinær ejendomsskyld, hvorved der skete en forhøjelse af ejendomsskyldpromillerne for ældre ejendomme, der herefter i næsten alle købstæder udgjorde mellem 21,5 og 23,0.

Endelig bestemtes det ved ejendomsskatte-loven af 1961, at grundskyldpromillen i København og på Frederiksberg samt i købstæderne, Marstal Handelsplads og de sønderjyske flækker ikke kan fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende grundskyldpromille, heri indbefattet den ekstraordinære grundskyldpromille i henhold til lov nr. 357 af 27. december 1958. **Grundskyldpromillen** kan således ikke være lavere end 25 i Københavns kommune, 26 i Frederiksberg kommune, mellem ca. 24 og 26 i købstæderne og de sønderjyske flækker og 6 i Marstal Handelsplads. Til og med skatteåret 1964/65 anvendte alle de nævnte kommuner den minimale promille - dog forhøjede Københavns kommune fra den 1. april 1964 promillen fra 25 til 26 - men for skatteåret 1965/66 har adskillige købstadkommuner forhøjet grundskyldpromillerne væsentligt, hvilket formentlig må ses i forbindelse med den stedfundne udskydelse af den 13. almindelige vurdering.

Den set i forhold til tidligere tiders forhold ekstraordinært kraftige stigning i grundpriserne siden 1960 vil medføre en tilsvarende ekstraordinært kraftig stigning i de afgiftspligtige grundværdier fra den 12. almindelige vurdering pr. 1. september 1960 til den 13. almindelige vurdering pr. 1. august 1965. der yderligere vil være påvirket af, at der som følge af udsættelsen af den 13. almindelige vurdering er hengået 5 år siden den seneste vurdering mod normalt kun 4 år. I de bykommuner, der i skatteåret 1965/66 anvender den minimale grundskyldpro-

mille, vil der ikke, såfremt det gældende minimum opretholdes, være nogen mulighed for at undgå, at den udskrevne grundskyld procentvis stiger svarende til stigningen i de afgiftspligtige grundværdier, og i de kommuner, der har forhøjet grundskyldpromillen ud over den minimale, vil det ofte ikke være muligt at foretage en sådan nedsættelse af grundskyldpromillerne, at betydelige skattestigninger kan undgås.

Som følge af det nævnte forhold har der været tanker fremme om en nedsættelse eller fuldstændig ophævelse af minimum for grundskyldpromillen i bykommunerne, herunder København og Frederiksberg. Omend udvalget i overensstemmelse med sit hovedsynspunkt ikke skal tage stilling til dette politisk betonedede spørgsmål, så meget mere som størrelsen af det gældende minimum som nævnt til en vis grad skyldes husleje-politiske hensyn, ifølge bemærkningerne til lovforslaget navnlig hensynet til at undgå, at bestræbelserne for udligning af huslejeniveauerne gav sig udslag i, at ejerne opnåede en uberettiget værdistigning på ejendomme, skal man dog henlede opmærksomheden på, at det, såfremt de minimale grundskyldpromiller i bykommunerne ophæves, ikke vil være muligt at sikre en forhøjelse af de kommunale grundskyldpromiller i forbindelse med statsgrundskyldens ophævelse, jfr. herved afsnit II, D, ovenfor, således at resultatet kan blive en nedsættelse af den samlede nuværende udskrivning af grundskyld. Det samme vil gælde, selvom der alene foretages en nedsættelse af det gældende minimum, dog kan der selvfølgelig ved afgørelsen af, hvor stor nedsættelsen skal være, tages hensyn til, at statsgrundskylden bortfalder.

Det skal endvidere bemærkes, at en forøgelse af den kommunale grundskylds provenu som følge af den nye almindelige vurdering ikke vil medføre en forøgelse af den samlede kommunale beskatning, idet merprovenuet af grundskyld alt andet lige vil medføre en tilsvarende formindskelse af kommunernes indkomstskatteudskrivning. Endvidere vil det vel være naturligt, at der ved afgørelsen af det omhandlede spørgsmål tages hensyn til, at grundstigningsskylden, der i skatteåret 1964/65 i København, Frederiksberg, købstadkommunerne, de sønderjyske flækker og Marstal udgjorde 28,6 mill. kr.,

bortfalder med virkning fra den 1. april 1966. Hertil kommer, at den kommunale ejendomsskyld, der i samme skatteår udgjorde 115,5 mill. kr. i disse kommuner, fra den 1. april 1965 er nedsat med 1/7 eller 16,5 mill. kr., og at ejendomsskylden til staten, der i de samme kommuner udgør 21,9 mill. kr., efter udvalgets forslag ligeledes skal nedsættes med 1/7 eller 3,1 mill. kr. fra den 1. april 1966, således at den samlede lettelse i ejendomsbeskatningen i bykommunerne kommer til at udgøre 48,2 mill. kr.

b. I *sognekommunerne* gjaldt der indtil gennemførelsen af den kommunale ejendoms-skattelov pr. 1. april 1961 ikke noget maksimum eller minimum for størrelsen af grundskyldpromillerne, hvorfor grundskyldpromillerne i disse kommuner varierede meget, f. eks. i skatteåret 1959/60 fra 2,8 til 64,5. For at gennemføre større ensartethed i de sognekommunale grundskyldpromiller bestemtes det ved ejendomsskatteoven af 1961, at grundskyldpromillen i disse kommuner ikke kunne være lavere end 10 eller højere end 40. Som følge af en politisk aftale, der indgik som led i det såkaldte »oms-forlig« i 1962 og skyldtes et ønske fra de borgerlige partier, blev den maksimale sognekommunale grundskyldpromille ved lov nr. 39 af 15. februar 1963 nedsat fra 40 til 35 med virkning fra skatteåret 1963/64.

Fastsættelsen af den minimale grundskyldpromille til 10 blev i bemærkningerne til lovforslaget begrundet med ønsket om at tilvejebringe ensartethed mellem minimum for grundskyldpromillen i købstadkommunerne, der varierede mellem ca. 24 og 26, således at gennemsnittet var 25,4, og den minimale grundskyldpromille i sognekommunerne sammenlagt med den sandsynlige fremtidige grundskyldpromille på 14 i amtskommunerne. Baggrunden for, at den maksimale grundskyldpromille udgør 35, er som nævnt først og fremmest, at en vis ensartethed i de sognekommunale grundskyldpromiller er anset for ønskelig, men må som følge af omstændighederne i forbindelse med nedsættelsen fra 40 til 35 tillige være udtryk for, at grundskyldpromiller i sognekommunerne på mere end 35 er skønnet for høje i betragtning af den i 1963 iøvrigt eksisterende ej en-

domsbeskatning til staten og amtskommunen samt den sognekommunale ejendomsskyld.

Udvalget har overvejet, hvorvidt de siden 1961 gennemførte ændringer i ejendomsskatte- og lovreguleringen kan begrunde en ændring af det nævnte minimum på 10 og maksimum på 35 for de sognekommunale grundskyldpromiller. Derimod har man ikke ment at kunne indlade sig på en vurdering af, hvorvidt der overhovedet bør gælde noget minimum og maksimum for de sognekommunale grundskyldpromiller, eller hvorvidt grænserne i bekræftende fald rettelig bør fastsættes ud fra de nævnte hensyn til ensartethed i grundbeskatningen og til en begrænsning af den samlede grundbeskatnings intensitet.

Den siden 1961 gennemførte lovgivning kan efter udvalgets opfattelse ikke motivere en ændring af det i 1961 anlagte synspunkt, hvorefter den minimale grundskyldpromille i sognekommunerne sammenlagt med den maksimale amtskommunale grundskyldpromille skal svare til den minimale grundskyldpromille i købstadkommunerne, d. v. s. ca. 24. Da udvalget forudsætter såvel minimum for grundskyldpromillen i købstæderne som den maksimale amtskommunale grundskyldpromille forhøjet med 6 i forbindelse med statsgrundskyldens ophævelse, finder man herefter ikke grundlag for at foreslå ændring i den hidtil gældende minimumpromille.

Såfremt der imidlertid på grund af den stærke stigning i grundværdierne ved den 13. almindelige vurdering gennemføres en nedsættelse af de for købstæderne gældende minimalpromiller, vil det efter udvalgets opfattelse være mest konsekvent at nedsætte minimum for de sognekommunale grundskyldpromiller tilsvarende.

Hensynet til ensartethed i de sognekommunale grundskyldpromiller synes fortsat at tale for, at spillerummet for sognerådernes fastsættelse af grundskyldpromillen ikke andrager mere end 30 (40 - 10) som efter den kommunale ejendomsskattelev af 1961 eller 25 (35 - 10) som efter ændringsloven af 15. februar 1963. I det omfang, hvori det nuværende maksimum på 35 må anses for begrundet med, at højere sognekommunale grundskyldpromiller i betragtning af den i 1963 iøvrigt eksisterende ejendomsbeskatning ansås for urimelig, kan det derimod til støtte

for en forhøjelse af det gældende maksimum anføres, at der er sket en nedsættelse af den samlede ejendomsbeskatning ved ophævelsen af grundstigningsskylden med virkning fra den 1. april 1966, den fra og med skatteåret 1965/66 gennemførte nedsættelse af den kommunale ejendomsskyld med 1/7, den af udvalget foreslåede aftrapning af statsejendomsskylden samt endelig den omstændighed, at den fikserede ejendomsskylds betydning er svindende som følge af det stigende prisniveau.

Det kan herved oplyses, at der i skatteårene 1961/62, 1963/64 og 1964/65 i sognekommunerne (herunder Gentofte) blev opkrævet en samlet grundstigningsskyld på henholdsvis 41,8, 65,2 og 68,0 mill. kr., hvoraf halvdelen er tilfaldet kommunerne. Den fikserede kommunale ejendomsskyld udgør til amtskommunerne 50,6 mill. kr. og til sognekommunerne 97,2 mill. kr., hvilke beløb fra og med den 1. april 1965 er nedsat med 1/7 eller henholdsvis med 7,2 mill. kr. og 13,9 mill. kr. Endelig vil den fikserede ejendomsskyld til staten, der i sognekommunerne udgør 9,8 mill. kr., efter udvalgets forslag skulle nedsættes med 1/7 eller for sognekommunernes vedkommende med 1,4 mill. kr. fra den 1. april 1966. Nedsættelsen af den samlede ejendomsbeskatning i sognekommunerne som følge af grundstigningsskyldens ophævelse og ejendomsskyldens aftrapning udgør herefter ialt 64,3 mill. kr. i forhold til skatteåret 1961/62, 87,7 mill. kr. i forhold til skatteåret 1963/64 og 90,5 mill. kr. i forhold til skatteåret 1964/65.

Det er indlysende, at for de enkelte ejendomme kan en generel forhøjelse af de sognekommunale grundskyldpromiller i sine virkninger være i allerhøjeste grad forskellig fra grundstigningsskyldens og den fikserede ejendomsskylds hidtidige virkninger. Spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte afgifters ophævelse og nedsættelse kan motivere en forhøjelse af maksimum på 35 for de sognekommunale grundskyldpromiller, må derfor antagelig løses ud fra en mere almen vurdering af rimeligheden af den samlede ejendomsbeskatnings maksimale niveau. Endvidere må det, såfremt en forhøjelse af grundskyldens niveau isoleret set betragtes som rimelig, afgøres, hvilken vægt der i sammenligning hermed kan tillægges det modgående hensyn til

ensartethed i grundbeskatningen. Da en stillingtagen til, hvorvidt en forhøjelse af det gældende maksimum på 35 for grundskyldpromillen i sognekommunerne bør gennemføres, som det fremgår af foranstående, ville nødvendiggøre vurderinger af politisk karakter, stiller udvalget ikke forslag om ændring af den bestående ordning.

c. Bortset fra de københavnske omegnskommuner og andre sognekommuner, der efter den senest offentliggjorte folketælling havde mindst én bymæssig bebyggelse med over 3.000 indbyggere, d. v. s. ialt 49 kommuner, havde kommunalbestyrelserne i sognekommunerne til og med skatteåret 1962/63 ikke mulighed for at foretage en egentlig fastsættelse af grundskyldpromillen. For den enkelte sognekommune fastsatte amtsrådet efter indstilling fra sognerådet et såkaldt »ligningsforhold«, der angav, hvor stor en procentdel af det samlede skattebehov, der skulle dækkes henholdsvis ved udskrivning af grundskyld og indkomstskat. Grundskyldpromillen fremkom herefter ved en beregning af, hvor stor en promille det som grundskyld udskrevne beløb udgjorde af de samlede grundværdier i kommunen. Den omstændighed, at det var amtsrådene, der skulle fastsætte ligningsforholdet, skyldtes dels et hensyn til at sikre en vis ensartethed i udskrivningens fordeling på grundskyld og indkomstskat inden for de enkelte amtsråds kredse, og dels ønsket om at undgå, at udskrivningens fordeling på grundskyld og indkomstskat i de enkelte sognekommuner varierede for stærkt fra valgperiode til valgperiode i takt med de skiftende flertal i sognerådene.

Ved lov nr. 39 af 15. februar 1963 om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme ophævedes reglerne om ligningsforhold, og det overlodes til de enkelte sogneråd direkte at fastsætte vedkommende kommuners grundskyldpromiller. For stadig at bevare en vis kontinuitet i udskrivningen af grundskyld i de enkelte kommuner fastsattes der dog samtidig grænser for, hvor meget grundskyldpromillen kan ændres fra det ene skatteår til det andet i sognekommuner med 3.000 indbyggere og derunder. Herefter kan i det første skatteår efter en almindelig vurdering grundskylden ikke pålignes med en promille, der er mere end 1/4 højere

eller lavere end grundskyldpromillen i det første skatteår efter den foregående almindelige vurdering. I de følgende skatteår i vurderingsperioden kan grundskyldpromillen ikke forhøjes eller nedsættes med mere end 1/4 i forhold til grundskyldpromillen for det første skatteår efter den pågældende almindelige vurdering.

I henhold til lovens § 4, stk. 2, kan et særligt nævn — dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld — når særlige omstændigheder taler derfor, tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune ændres ud over de nævnte grænser.

Udvalget har ikke fundet anledning til at foreslå gennemført ændringer i de nævnte regler, der begrænser sognerådernes adgang til at ændre grundskyldpromillen fra det ene skatteår til det andet. Med hensyn til mulighederne for dispensation fra begrænsningen kan det herved oplyses, at erfaringerne fra det omhandlede nævn viser, at der eksisterer et behov for en dispensationsadgang.

d. I henhold til den kommunale ejendoms-skatte-lovs § 4, stk. 1, kan indenrigsministeren i ganske særlige tilfælde tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune udgør mere end 35, dog højst 40. Da der ved afgørelsen af, hvorvidt dispensation skal meddeles i medfør af denne bestemmelse, må foretages vurderinger angående beskatningsforholdene i de enkelte kommuner, der er nært beslægtede med de overvejelser, der finder sted i dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld med hensyn til dispensationer i henhold til lovens § 4, stk. 2, finder udvalget det mest hensigtsmæssigt, at de to dispensationsbeføjelser henlægges til samme myndighed. Da dispensationerne i henhold til § 4, stk. 2, er i overtal, og dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld har erklæret sig villig til at overtage den nu til indenrigsministeren henlagte dispensationsbeføjelse, foreslår udvalget, at den sidstnævnte beføjelse henlægges til dette nævn.

Selv om udvalget som ovenfor nævnt ikke stiller forslag om ændring af den maksimale sognekommunale grundskyldpromille på 35, finder man dog, at den siden 1961 stedfundne udvikling i visse kommuner kan have medført sådanne strukturelle forandringer,

at det kan medføre et velbegrundet ønske hos de pågældende sogneråd om at kunne udskrive grundskyld med mere end 35 promille. Det gælder bl. a. kommuner med sommerhusbebyggelse, hvor en stadigt voksende del af jorden ejes af sommerhusejerne, der normalt ikke svarer indkomstskat til kommunen. For sådanne kommuner har grundstigningsskylden tilmed ofte været en indtægtskilde af stor betydning.

Det kan ganske vist efter udvalgets opfattelse ikke med rette gøres gældende, at et sommerhusområde i almindelighed er en belastning for en kommunes økonomi. En begyndende sommerhusbebyggelse medfører ingen særlige kommunale udgifter, og når en mere udbredt sommerhusbebyggelse er opstået, vil der sædvanligt indtræde en særdeles voldsom stigning i kommunens afgiftspligtige grundværdier, der medfører meget betydelige indtægter af kommunal grundskyld, hvortil kommer, at sommerhusbeboernes indkøb m. v. medfører forøgede skattepligtige indkomster hos kommunens handlende og håndværkere. Disse fordele for kommunen må antages i almindelighed mere end at opveje de forøgede kommunale udgifter, som sommerhusområdet medfører og de svigtende indkomstskatter fra de hidtidige brugere af de arealer, der overgår til sommerhusbebyggelse. Der vil imidlertid ofte være et tidsrum imellem de nævnte to stadier i en sommerhuskommunes udvikling, hvor sommerhusbebyggelsen har nået et sådant omfang, at kommunens udgifter til byggeadministration, kloakering, vejanlæg m. v. stiger, medens stigningen i de afgiftspligtige grundværdier og de skattepligtige indkomster endnu ikke er indtrådt i tilstrækkeligt omfang til at forhindre stigning i kommunens beskatningsprocent. I sådanne tilfælde har indenrigsministeren hidtil normalt efter ansøgning meddelt kommunen tilladelse i henhold til ejendomsskattelovens § 4, stk. 1, til at anvende en grundskyldpromille på mere end 35. Indenrigsministeren kan imidlertid ikke i henhold til den nævnte bestemmelse meddele tilladelse til anvendelse af en højere grundskyldpromille end 40, hvilket næppe altid kan anses for tilstrækkeligt til at dække de forøgede udgifter, som sommerhusområdet medfører, og udvalget har derfor ment at burde henlede opmærksomheden på mu-

ligheden for at ændre bestemmelsen således, at der kan tillades anvendelse af en højere promille, f. eks. 45. En sådan udvidelse af dispensationsadgangen ville formentlig være ubetænkelig, eftersom dispensation overhovedet kun kan meddeles »i ganske særlige tilfælde«. Man har dog ikke optaget en dertil sigtende bestemmelse i lovforslaget.

2. Tillægsgrundskyld

Det vil formentlig være naturligt, om bestræbelser for en forenkling af ejendomsbeskatningen bl. a. tager sigte på afskaffelse af ejendomsskatter, der kun giver et ubetydeligt provenu, navnlig hvis disse skatters administration giver anledning til besvær, og deres reelle begrundelse er tvivlsom.

I sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen i henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 24 bestemme, at der af landbrugsejendomme skal svares en tillægsgrundskyld på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer (forpagter) ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune, hvori ejendommen er beliggende. Såvel pligt for ejeren til at svare opholdskommuneskat eller skat i henhold til kommuneskattelovens afsnit IV som den omstændighed, at en kommune er berettiget til at deltage i fordelingen af selskabsskatten for et selskab eller lignende, der ejer en landbrugsejendom, udelukker påligning af tillægsgrundskyld.

Bestemmelsen om tillægsgrundskyld blev efter motiverne indført for at sikre den kommune, hvori en landbrugsejendom er beliggende, en indtægt af ejendommen udover de almindelige ejendomsskatter i de tilfælde, hvor ejeren eller forpagteren ikke er skattepligtig til kommunen.

Det samlede provenu af tillægsgrundskylden udgjorde i skatteåret 1963/64 for hele landet kun ca. 1 mill. kr., og bestemmelsen har i hvert fald for indenrigsministeriet givet anledning til mange tvivlsomme sager navnlig vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ejeren fra »skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller én af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende«. Hertil kommer, at

en effektiv administration af bestemmelsen må give anledning til besvær for kommunerne, idet de må føre nøje regnskab med, i hvilke perioder ejeren har ophold i kommunen, samt at man formentlig må gå ud fra, at bestemmelsen også i kommunerne giver anledning til fortolkningstvivl og anvendes meget uensartet fra kommune til kommune. Endelig medfører bestemmelsen i praksis undertiden påligning af tillægsgrundskyld i tilfælde, hvor dette forekommer stødende, f. eks. i forbindelse med helt normale ejerskifter for landbrugsejendomme omkring den 1. april.

Med hensyn til den reale begrundelse for bestemmelsen bemærkes, at det er vanskeligt at se, hvorfor netop ejere af landbrugsejendomme, men ikke ejere af andre kategorier af ejendomme, der ikke bor i den kommune, hvori ejendommen er beliggende, skal svare tillægsgrundskyld, samt at den af bestemmelsen om tillægsgrundskyld følgende særbeskatning af personer, der ejer en ikke-bortforpagtet landbrugsejendom i en kommune, hvori de ikke har bopæl, kan modvirke, at landbruget tilføres ønskelig ny kapital.

Det skal yderligere bemærkes, at en person, der ejede en landbrugsejendom i en kommune, hvori han ikke havde bopæl, til og med skatteåret 1963/64 normalt har skullet svare erhvervsskat til den kommune, hvori ejendommen var beliggende, og at ejendommen i så fald ikke har kunnet pålignes tillægsgrundskyld. Ved erhvervsskattens bortfald fra og med skatteåret 1964/65 er der derfor sket en - ved tillægsgrundskyldens indførelse uforudset - udvidelse af tillægsgrundskyldens område, der må forekomme urimelig, da denne ejendomsskat vel nærmere må betragtes som en speciel form for erhvervsskat, og erhvervsskatten nu er bortfaldet for alle andre erhverv. Ydermere kan anføres, at reglerne i kommuneskatteovens afsnit IV om såkaldt »uegentlig erhvervsskat«, der fortsat er gældende, medfører, at tillægsgrundskyld ikke kan pålignes personer med bopæl i udlandet, som ejer en landbrugsejendom her i landet.

Uanset, at provenuet af tillægsgrundskylden fra og med skatteåret 1964/65 må forventes at ville stige noget som følge af erhvervsskattens bortfald, foreslår udvalget af de nævnte grunde bestemmelsen ophævet.

3. Dækningsafgift

A. I henhold til den kommunale ejendoms-skatte-lovs § 23, stk. 1, kan det i en af vedkommende kommunalbestyrelse affattet, af indenrigsministeriet godkendt vedtægt bestemmes, at der af ejendomme, der som tilhørende staten eller andre kommuner er fritagne for kommunal grundskyld og ejendomsskyld, som bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, skal svares en særlig dækningsafgift af grundværdien og af forskelsværdien. Efter bestemmelsen i samme paragrafs andet stk. kan kommunalbestyrelsen i alle kommuner - bortset fra amtskommuner — endvidere bestemme, at der som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, medfører for kommunen skal svares en dækningsafgift på indtil 5 promille af ejendommenes forskelsværdi eller - når ejendommen kun delvis anvendes til de nævnte formål — af forskelsværdien for denne del af ejendommen; i sidstnævnte fald kan der dog kun opkræves dækningsafgift, når den omhandlede del af forskelsværdien udgør mere end halvdelen af den samlede forskelsværdi for ejendommen. Såfremt der af vedkommende ejendom svares ejendomsskyld, skal der af den del af forskelsværdien, der ligger til grund for ejendomsskyldens beregning, kun svares dækningsafgift med det beløb, hvormed den måtte overstige ejendomsskylden.

De nærmere regler om dækningsafgiftens beregning m. v. findes i de af indenrigsministeriet stadfæstede vedtægter for opkrævning af dækningsafgift i de enkelte kommuner. For at lette kommunalbestyrelserne arbejdet med udfærdigelsen af dækningsafgiftsvedtægter og for at opnå en vis ensartethed i principperne for afgiftens beregning, er der af indenrigsministeriet udarbejdet normalvedtægter, der er optaget som bilag til indenrigsministeriets cirkulære af 31. marts 1962. Indholdet af samtlige stadfæstede vedtægter svarer med ganske uvæsentlige undtagelser til normalvedtægtsbestemmelserne, og behovet for individuelle vedtægtsbestemmelser må derfor anses for ganske ubetydeligt.

Dækningsafgiften er ifølge den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23 et bidrag til de

udgifter, de pågældende ejendomme medfører for kommunen, og indenrigsministeriet påser derfor forud for stadfæstelsen af et af en kommunalbestyrelse udarbejdet vedtægtsudkast navnlig, at der er et rimeligt forhold mellem den promille, hvormed dækningsafgift ønskes opkrævet af forskelsværdien for offentlige ejendomme og kontor- og forretningsejendomme, og vedkommende kommunes samlede årlige udgifter til gader, veje, parkeringspladser, kloakering, brandvæsen, civilforsvar o. l. Indenrigsministeriet godkender dog altid en kommunes ønske om fastsættelse af dækningsafgiftspromillen af forskelsværdien til 3,75, medens der på den anden side ingensinde godkendes en højere promille end 5 i købstad- og sognekommunerne og 3,75 i amtskommunerne. Det er imidlertid en betingelse for indenrigsministeriets godkendelse af en dækningsafgiftspromille af forskelsværdien på mere end 3,75, at kommunens samlede årlige udgifter af den nævnte art udgør mindst samme promille af de samlede forskelsværdier i kommunen.

Da arbejdet med stadfæstelse af kommunale dækningsafgiftsvedtægter påfører indenrigsministeriet et ikke ubetydeligt merarbejde, hvis eneste væsentlige formål er en stillingtagen til, hvorvidt vedkommende kommuners dækningsafgiftspromiller af forskelsværdien bør være 1,25 promille større eller mindre, er udvalget af den opfattelse, at man bør forlade det nuværende system, hvorefter dækningsafgiften skal opkræves med hjemmel i en af indenrigsministeriet stadfæstet vedtægt, og at de hidtil i de kommunale vedtægter indeholdte bestemmelser om dækningsafgiftens beregning m. v. i stedet optages i den kommunale ejendomsskattelov, idet det overlades til kommunalbestyrelserne at fastsætte dækningsafgiftspromillen af forskelsværdien, der dog højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner.

B. Med hensyn til fastsættelsen af dækningsafgiftspromillen af grundværdien bemærkes, at denne promille efter de nugældende vedtægter udgør halvdelen af den kommunale grundskyldpromille i amtskommunerne og sognekommunerne. Denne ordning er opretholdt i det af udvalget udarbejdede udkast til lovforslag.

Også i bykommunerne udgør dækningsafgiftspromillen af grundværdien halvdelen af grundskyldpromillen, men den promille, hvoraf halvdelen skal beregnes, er her ikke den almindelige kommunale grundskyldpromille, men denne promille med fradrag af de 14 promille ekstraordinær grundskyld. Da grundskyldpromillen som bekendt i samtlige bykommuner udgør mellem ca. 24 og 26, ligger dækningsafgiftspromillerne af grundværdien herefter mellem 5 og 6. I tilfælde af forhøjelse af den almindelige grundskyldpromille forhøjes dækningsafgiftspromillen af grundværdien kun med halvdelen af forskellen. Ved den af udvalget foreslåede forhøjelse af de købstadkommunale grundskyldpromiller med 6 som følge af statsgrundskyldens ophævelse skal dækningsafgiftspromillen af grundværdien derfor stige med 3, d. v. s. til mellem 8 og 9, hvilket nogenlunde svarer til 1/4 af de almindelige grundskyldpromiller i bykommunerne efter forhøjelsen. Udvalget er derfor af den opfattelse, at dækningsafgiftspromillen af grundværdien for offentlige ejendomme i købstadkommunerne kan fastsættes til 1/4 af den almindelige kommunale grundskyldpromille.

G. I henhold til den kommunale ejendoms-skattelovs § 23, stk. 1, kan der som nævnt opkræves dækningsafgift af den til enhver tid gældende forskelsværdi for ejendomme, der i henhold til lovens § 7, stk. 1, litra b, er fritaget for kommunal grundskyld og ejendomsskyld som tilhørende staten eller fremmede kommuner. Denne ordning, der stammer fra tiden før ejendomsskyldens fiksering, har oprindeligt været begrundet med, at de staten og kommunerne tilhørende ejendomme som følge af deres samfundsmæssige betydning ikke som skatteobjekt skulle være en indtægtskilde for kommunerne, men på den anden side heller ikke måtte være en belastning for den tilfældige kommune, hvori de var beliggende. Derfor skulle de alene svare en mindre dækningsafgift, der antoges typisk at ville modsvare de udgifter, de medførte for beliggenhedskommunen.

Den omstændighed, at dækningsafgiften beregnes af forskelsværdien ved den til enhver tid gældende vurdering, medens ejendomsskylden er fikseret, medfører imidlertid, at den fritagelse for kommunal grundskyld

og ejendomsskyld af sådanne ejendomme, der må antages at være tænkt som en begunstiggelse, i virkeligheden undertiden bliver en byrde. Dækningsafgiften af forskelsværdien for ejendomme, der er opført inden ejendomsskyldens fiksering, kan nemlig langt overstige den fikserede ejendomsskyld, for hvilken der er indrømmet fritagelse, og ejendomme, der er opført efter ejendomsskyldens fiksering, pålignes dækningsafgift af forskelsværdien, selv om fritagelsen for ejendomsskyld i realiteten intet betyder for dem, da de ikke ville blive pålagt ejendomsskyld, selv om de ikke faldt ind under fritagelsesreglen. Hvor der er tale om særligt værdifulde bygninger kan dækningsafgiften endog overstige den samlede kommunale grundskyld og ejendomsskyld, der havde kunnet pålignes ejendommen, såfremt den ikke havde været fritaget.

Ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter blev samtidig med ejendomsskyldens fiksering i bykommunerne dækningsafgiften af offentlige ejendommers forskelsværdi fikseret i disse kommuner fra og med skatteåret 1957/58. Ved lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, hvorved bl. a. dækningsafgiften af kontor- og forretningsejendomme indførtes, blev denne fiksering imidlertid påny opgivet, idet det som begrundelse herfor i folketingsudvalgets betænkning af 10. februar 1961 navnlig er anført, at dækningsafgiften af offentlige kontorejendomme således ville blive den samme som dækningsafgiften af private kontorejendomme.

Som følge af det anførte er udvalget gået ud fra, at der af lovgivningsmagten er taget stilling til spørgsmålet om fiksering af dækningsafgiften af de offentlige ejendommers forskelsværdi, og har som en konsekvens heraf afstået fra at stille forslag om ændring af den nuværende ordning. Denne dækningsafgift må da også erkendes for en del kommuner at være en betydelig indtægtskilde, og da dækningsafgiftens udformning alene er afgørende for, hvor store beløb der skal overføres fra den ene offentlige kasse til den anden, er spørgsmålet måske i det hele ikke så vigtigt. På den anden side har man fundet det rimeligt at henlede opmærksomheden på konsekvenserne af de gældende regler.

Såfremt det på baggrund af det ovenfor anførte findes urimeligt at opretholde de gældende regler om dækningsafgift af offentlige ejendomme uændret, vil det efter udvalgets opfattelse være nærliggende at indføre en ordning, hvorefter dækningsafgiften af grundværdien og forskelsværdien tilsammen ikke kan overstige den kommunale grundskyld og ejendomsskyld, der ville kunne pålignes vedkommende ejendom, hvis den ikke havde været fritaget. Det kan endvidere komme på tale helt at ophæve kommunernes nuværende adgang til at opkræve dækningsafgift af forskelsværdien for offentlige ejendomme, således at der alene kan opkræves dækningsafgift af sådanne ejendommers forskelsværdi i det omfang, hvori ejendommen omfattes af bestemmelserne om dækningsafgift af kontor- og forretningsejendomme m. v. Den sidstnævnte ordning ville imidlertid medføre en væsentlig indskrænkning af kredsen af offentlige ejendomme, der kan pålignes dækningsafgift af forskelsværdien, og ville efter udvalgets opfattelse tillige medføre betydelige vanskeligheder med hensyn til afgørelsen af, hvilke ejendomme, der er omfattet af dækningsafgiftspligten.

4. Amtskommunernes udskrivning på sogne kommunerne

A. Tidligere foretoges amtskommunernes skatteudskrivning udelukkende i form af grundskyld og ejendomsskyld af de ejendomme, der var beliggende i amtskommunen. Fra og med skatteåret 1961/62 fikseredes imidlertid ejendomsskylden, og den del af amtskommunernes udskrivning, der ikke dækkes af den fikserede ejendomsskyld, udskrives herefter med halvdelen som grundskyld og halvdelen som udskrivning på de enkelte sognekommuner i amtet. For udskrivningen af grundskyld er der dog fastsat den begrænsning, at den amtskommunale grundskyldpromille ikke kan overstige 14, således at der, såfremt halvdelen af den amtskommunale skatteudskrivning vil overstige 14 promille af grundværdierne, kun skal udskrives 14 promille i grundskyld, medens det overskydende beløb skal udskrives på sognekommunerne. Det beløb, der pålignes den enkelte sognekommune, indbetales af denne til amtskommunen, og beløbet figurerer på kommu-

nens budget som en udgiftspost, som må dækkes over den almindelige sognekommunale skatteudskrivning, d. v. s. hovedsagelig af indtægterne af kommunal indkomstskat og grundskyld.

I skatteåret 1964/65 udgjorde amtskommunernes skatteudskrivning, når bortses fra den fikserede ejendomsskyld, ialt 322,1 mill. kr. Af dette beløb blev på sognekommunerne udskrevet 188,6 **mill.** kr. svarende til ca. 12,1 pct. af den samlede udskrivning af sognekommunal indkomstskat og grundskyld.

B. De omhandlede regler om amtskommunernes udskrivning direkte på amtsråds kredsenes sognekommuner har siden deres gennemførelse været genstand for en voksende kritik, der har rettet sig dels mod denne skatteform som sådan og dels særlig mod reglen om, at de enkelte amtskommuners udskrivning skal fordeles på de enkelte sognekommuner med halvdelen i forhold **til** de skattepligtige indkomster og halvdelen i forhold til de afgiftspligtige grundværdier i de enkelte kommuner.

Imod selve ordningen, hvorefter amtskommunerne skal kunne udskrive skat direkte på de enkelte sognekommuner, er det anført, at det politiske ansvar for afholdelsen af de amtskommunale udgifter forflygtiges, når amtsrådene ikke selv over for vælgerne skal stå **til** ansvar for den skatteudskrivning, der er en følge af deres beslutninger, men kan pålægge sognerådene at tilvejebringe dækning for udgifterne gennem udskrivning af de sognekommunale skatter. Dette kan eventuelt tillige føles ubehageligt for amtsrådene og derfor medføre en ikke ønskelig tilbageholdenhed hos disse med hensyn til iværksættelse af samfundsvigtige foranstaltninger.

Såfremt disse mere uhåndgribelige indvendinger mod amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne kan tillægges en sådan **vægt**, at denne ordning helt må opgives, hvilket udvalget ikke anser sig for kompetent **til** at afgøre, må der i stedet tillægges amtskommunerne sådanne andre indtægtskilder, at de sættes i stand til fortsat at løse deres opgaver. Der synes i så henseende at være 2 muligheder:

1.° Man kan udvide amtskommunernes adgang til at udskrive grundskyld således, at de

derigennem kan dække deres samlede udskrivningsbehov. Dette ville imidlertid være ensbetydende med en tilbagevenden til den før 1961 gældende ordning, hvorefter amtskommunernes indtægter udelukkende bestod af ejendomsskatter, og hvis uholdbarhed var den direkte anledning til den nuværende ordnings indførelse.

2.° Der kan indføres adgang for amtskommunerne til at udskrive en direkte personlig indkomstskat svarende til den for købstad- og sognekommunerne gældende ordning.

Det må imidlertid være klart, at indførelse af en tredje indkomstskat på personer vil medføre nye administrative omkostninger og betyde en også for borgerne uheldig yderligere komplicering af det bestående skattesystem, ligesom der vel vil blive en tendens til at betragte den amtskommunale indkomstskat som en særskat på amtskommunernes beboere, således som tilfældet har været med hensyn til de amtskommunale ejendomsskatter, så længe købstadkommunerne ikke indgår i amtskommunerne. I modsætning hertil medfører det enkle system med udskrivning på sognekommunerne ingen omkostninger, og der kan gennem ændring af fordelingsgrundlaget for denne udskrivning opnås den samme ændring af den amtskommunale udskrivnings fordeling på de enkelte sognekommuner som gennem indførelsen af en amtskommunal indkomstskat.

C. Den kritik af de gældende regler om amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne, der er omtalt ovenfor under afsnit B, retter sig mod selve denne form for skatteudskrivning, og må derfor, såfremt den anses for tilstrækkeligt tungtvejende, medføre, at ordningen helt afskaffes. Der kan imidlertid som tidligere berørt mod de gældende regler fremføres et andet sæt af indvendinger, der alene angriber rimeligheden af den fordeling på de enkelte sognekommuner af amtskommunernes udskrivning, der er en følge af det hidtil anvendte fordelingsgrundlag.

Efter bestemmelserne i loven om den amtskommunale beskatning skal amtskommunernes udskrivning pålignes de enkelte sognekommuner med:

1) halvdelen i forhold til summen af de til hver kommune afgiftspligtige grundværdier i det foregående skatteår og

2) halvdelen i forhold til summen af de indkomstansættelser, der i henhold til § 8 i lov vedrørende personlig skat til kommunen i hver af de pågældende kommuner i det foregående skatteår har været lagt til grund for ligningen af skat til opholdskommunen. I den nævnte sum medtages de i henhold til sømandsskattelovens § 14 opgjorte indkomster for sømænd.

Det fremgår af bemærkningerne til det i 1961 fremsatte lovforslag, at dette fordelingsgrundlag som forbillede har reglerne om fordelingen af den mellemkommunale refusion. Der er dog set bort fra forskelsværdierne, der efter ejendomsskyldens fiksering ikke mere udgør et levende beskatningsgrundlag, ligesom indbyggertallet er ladt ude af betragtning, da det ikke i sig selv giver et tilstrækkeligt udtryk for en kommunes økonomiske bæreevne, og en fordeling på dette grundlag nærmest vil være til ugunst for kommuner med et dårligt beskatningsgrundlag. Formålet har således været at fordele udskrivningen på sognekommunerne i forhold til deres bæreevne, således som denne finder udtryk i deres beskatningsgrundlag (grundværdier og indkomster) og dermed i deres muligheder for selv at tilvejebringe amtsfondsbidraget over skatteudskrivningen.

a. Ved gennemførelsen af den nye ordning i 1961 udskrev et stort antal kommuner opholdskommuneskatten med ligningsprocent, efter at de statsskattepligtige indkomster var forhøjet eller nedsat »efter lejlighed«, og de kommuner, der anvendte ligningsprocent, havde mulighed for en mere intensiv beskatning af de statsskattepligtige indkomster end de kommuner, der udskrev kommuneskatten med beskatningsprocent. Det var derfor på daværende tidspunkt ikke muligt ved fordelingen at anvende summen af de i de enkelte kommuner faktisk beskattede indkomster. Dette er baggrunden for, at det efter den gældende ordning er de samlede statsskattepligtige indkomster i kommunerne, der skal anvendes ved fordelingen, uanset at summen

af disse indkomster ikke er et ganske velegnet udtryk for en kommunes bæreevne.

Fra og med skatteåret 1965/66 skal alle kommuner bortset fra de københavnske omegnskommuner, der anvender en progressiv rateskala, udskrive den kommunale indkomstskat med beskatningsprocent af skala-indkomsten, d. v. s. den statsskattepligtige indkomst efter fradrag af personfradrag og evt. hustrufradrag. I de københavnske omegnskommuner beregnes skalaindkomsten på samme måde som i de øvrige kommuner, men skalaindkomsterne er her ikke det direkte grundlag for kommuneskattens beregning, idet der ved anvendelse af en progressiv rateskala på skalaindkomsten beregnes det såkaldte »kommuneskattens grundbeløb«, der er genstand for beskatning med den i kommunen gældende udskrivningsprocent.

De samlede statsskattepligtige indkomster i en kommune kan som nævnt ikke anses for et nøjagtigt udtryk for kommunens bæreevne, hvilket hænger sammen med, at der inden kommuneskattens beregning fra hver enkelt skatteydere statsskattepligtige indkomst skal trækkes et personfradrag og eventuelt et hustrufradrag, således at kommunen alene har mulighed for at beskatte den overskydende indkomstmasse, skalaindkomsterne. Af to kommuner med samme sum af statsskattepligtige indkomster og samme personfradrag vil summen af skalaindkomsterne være større i en kommune, hvor indkomstmassen er fordelt på få skatteydere med store indkomster, end i en kommune, hvor der findes mange skatteydere med små indkomster, idet personfradragene i den sidstnævnte kommune opsluger en større del af de statsskattepligtige indkomster end i den førstnævnte kommune. Summen af skalaindkomsterne må derfor anses for at være et bedre udtryk for en kommunes bæreevne end summen af de statsskattepligtige indkomster, og udvalget er som følge heraf af den opfattelse, at man, efter at ligningsprocentssystemet nu er ophævet, bør overgå til at anvende skalaindkomsterne ved fordelingen af den del af amtskommunernes udskrivning, der skal pålignes sognekommunerne i forhold til indkomsterne. Imidlertid har de fleste sognekommuner mulighed for at vælge mellem 4 forskellige sæt personfradrag ved opholdskommuneskattens beregning, hvoraf det stør-

ste udgør 4.500 kr. for forsørgere og 2.500 kr. for andre skatteydere, medens det mindste udgør 3.000 kr. for forsørgere og 2.000 kr. for andre skatteydere, og da det ikke synes at burde komme en kommune til skade ved fordelingen, at den anvender et mindre personfradrag end det maksimale, foreslås det, at ikke den faktiske sum af skalaindkomster, men summen, som den ville have været ved anvendelse af det største personfradrag, anvendes som fordelingsgrundlag.

b. Det er endvidere imod det gældende fordelingsgrundlag anført, at det er urimeligt, at grundværdierne ved fordelingen tillægges samme vægt som indkomsterne. Der gås her ved ud fra, at amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne skal fordeles på de enkelte kommuner i forhold til disses bære-evne, og at grundværdierne er et dårligere udtryk for en kommunes bære-evne end indkomsterne, eller slet ikke kan anvendes som udtryk herfor. Den afgiftspligtige grundværdi pr. indbygger er i de rene landkommuner normalt højere end i de bymæssigt bebyggede kommuner, hvor imidlertid den ansatte indkomst pr. indbygger i almindelighed er større end i landkommunerne, og forskellen på grundværdien pr. indbygger i de enkelte kommunegrupper er betydeligt større end forskellen på den ansatte indkomst pr. indbygger i kommunegrupperne. Når grundværdierne og de ansatte indkomster som under den bestående ordning indgår med samme vægt ved fordelingen af bidraget til amtskommunen, vil de bymæssige kommuners bi-

drag pr. indbygger følgelig gennemgående ligge væsentligt under de øvrige kommuners.

Til illustration heraf kan der henvises til nedenstående tabeller. Af tabel 1 fremgår fordelingen af amtstilsvaret for 1964/65 mellem forskellige typer af sognekommuner i fire tilfældigt udvalgte amter, og i tabel 2 er til sammenligning vist, hvorledes amtsbidraget ville have været fordelt på de samme kommunegrupper, såfremt fordelingen havde været foretaget alene på grundlag af de ansatte indkomster.

Ud fra de anførte betragtninger har medlemmer af venstre og det konservative folkeparti den 27. januar 1965 fremsat forslag om en ændring af loven om den amtskommunale beskatning, hvorefter der ved fordelingen af amtsfondsbidraget helt skal bortses fra de afgiftspligtige grundværdier, således at fordelingen udelukkende skal ske i forhold til de skattepligtige indkomster i de enkelte kommuner.

Den samlede sognekommunale udskrivning af grundskyld og opholdskommuneskat udgjorde i det sidste skatteår forud for omlægningen af den amtskommunale beskatning i 1961 (skatteåret 1960/61) 844.3 mill. kr., hvoraf 151,8 mill. kr. eller ca. 18 pct. udgjordes af grundskylden. I sognekommunerne uden for Københavns amt udgjorde grundskylden dog ca. 23,1 pct. af udskrivningen. I skatteåret 1964/65 udskreves der som grundskyld og opholdskommuneskat til sognekommunerne ialt 1555,5 mill. kr., hvoraf grundskyld 231,9 mill. kr. eller ca. 15 pct. i sognekommunerne uden for Københavns

TABEL 1

Fordelingen af amtstilsvaret for 1964/65 efter de gældende regler mellem forskellige grupper af sognekommuner.

(Bidrag angivet i kr. pr. indbygger).

	Sorø	Svendborg	Vejle	Aalborg
1. Rene landkommuner	119,83	66,18	79,51	84,84
2. Kommuner med bymæssig bebyggelse under 1.000 indbyggere	98,70	58,25	70,76	75,63
3. Kommuner med bymæssig bebyggelse over 1.000 indbyggere	88,28	50,69	58,19	65,77
4. Forstadskommuner	87,00	60,18	70,69	73,38
Gennemsnit . .	107,68	60,54	70,46	73,34

TABEL 2
*Fordeling af amtsstilsvaret for 1964/65 beregnet på grundlag af de ansatte
indkomster alene.*

(Bidraget angivet i kr. pr. indbygger).

	Sorø	Svendborg	Vejle	Aalborg
1. Rene landkommuner	101,44	57,72	63,78	63,66
2. Kommuner med bymæssig bebyggelse under 1.000 indbyggere	102,28	59,20	64,90	68,56
3. Kommuner med bymæssig bebyggelse over 1.000 indbyggere	126,20	61,86	70,46	67,92
4. Forstadskommuner	118,28	70,22	84,52	103,58
Gennemsnit ..	107,68	60,54	70,46	73,34

amt dog ca. 17 pct. Der er således i de senere år sket en svag udvikling i retning af øget opholdskommuneskatteudskrivning i forhold til grundskyldudskrivningen, der dog kun i ubetydelig grad har forskubbet sognekommunernes skattegrundlag i forhold til tiden omkring amtsskatteomlægningen i 1961. En ændring af reglerne om amtsstilsvarets beregning kan derfor ikke begrundes med, at der siden regleres gennemførelse er sket nogen væsentlig ændring i sognekommunernes beskatningsgrundlag, men må tage sit udgangspunkt i en undersøgelse af, om udskrivningen allerede fra starten har lagt for stor vægt på grundværdierne. En eventuel skævhed på dette område vil iøvrigt være blevet mere følelig, efterhånden som udskrivningen på sognekommunerne er blevet øget fra i 1961/62 at udgøre 91,2 mill. kr. eller ca. 9,6 pct. af sognekommunernes samlede udskrivning af grundskyld og opholdskommuneskat til i 1964/65 at udgøre 188,6 mill. kr., svarende til ca. 12,1 pct. af sognekommunernes udskrivning.

Som tidligere nævnt er man ved fastsættelsen af fordelingsgrundlaget i overensstemmelse med de ved fordelingen af den mellemkommunale refusion anvendte synspunkter gået ud fra, at amtsfondsbidraget skal pålignes de enkelte kommuner i forhold til deres bæreevne, således som denne kommer til udtryk i beskatningsgrundlagenes størrelse. Ud fra denne betragtning var det naturligt, at grundværdierne, der udgør en del af kommunernes beskatningsgrundlag, men ikke indbyggertallet tillagdes betydning

for fordelingen. Den valgte fordelingsmåde medfører imidlertid som anført en for de bymæssige kommuner gunstigere fordeling end en fordeling udelukkende i forhold til indbyggertallet eller de skattepligtige indkomster, men heller ikke de sidstnævnte størrelser kan anses for helt ideelle udtryk for bæreevnen. Således blev indbyggertallet i 1961 ladet helt ude af betragtning som fordelingsgrundlag, uanset at det fortsat anvendes ved fordelingen af den mellemkommunale refusion, og med hensyn til indkomstmassen kan det anføres, at opgørelsen af summen af de skattepligtige indkomster ikke er ganske ensartet i de forskellige kommuner, hvilket bl. a. hænger sammen med, at der i praksis er nogen forskel på, i hvilket omfang kommunerne tager hensyn til af- og tilgang ved affattelsen af hovedligningen, der lægges til grund ved fordelingen af amtsbidraget. Endvidere er det jo en ikke helt ualmindelig opfattelse, at skatteligningen ikke overalt er lige effektiv.

Det vil derimod være nærliggende ved vurderingen af, med hvilken vægt grundværdierne bør indgå ved fordelingen af amtsfondsbidraget, at tage hensyn til, hvilken betydning grundværdierne rent faktisk har for de enkelte kommuners beskatningsmuligheder. I denne henseende må der erindres om det tidligere nævnte forhold, at grundskylden kun udgør gennemsnitlig knap en femtedel af den samlede udskrivning af grundskyld og indkomstskat i sognekommunerne. Endvidere begrænser det gældende maksimum på 35 for de sognekommunale grund-

skyldpromiller betydningen af grundskylden for sognekommunernes økonomi, hvilket kan illustreres ved, at grundskylden i skatteåret 1964/65, såfremt samtlige sognekommuner havde udskrevet grundskyld med den maksimale promille, kun ville have udgjort gennemsnitlig 23,7 pct. (i sognekommunerne uden for Københavns amt 24,0 pct.) af den samlede sognekommunale udskrivning af grundskyld og indkomstskat. Selv om disse tal dækker over meget betydelige forskelle fra kommune til kommune, idet nogle kommuner henter betydeligt mere end halvdelen af deres skatteudskrivning over grundskylden, medens andre selv med den maksimale grundskyldpromille på 35 langtfra ville kunne tilvejebringe en procentdel af udskrivningen svarende til den gennemsnitlige, taler den omstændighed, at indkomsternes betyd-

ning for den sognekommunale skatteudskrivning således gennemgående er ca. 4 gange så stor som grundværdiernes, efter udvalgets opfattelse for en reduktion af den vægt, grundværdierne efter de gældende regler skal tillægges ved fordelingen. Udvalget foreslår derfor loven om den amtskommunale beskatning ændret således, at fordelingen fremtidig skal ske med 1/5 i forhold til de afgiftspligtige grundværdier og med 4/5 i forhold til skalaindkomsterne i de enkelte kommuner (beregnet med højeste personfradrag), hvilket som anført ville svare ret nøje til den nuværende gennemsnitlige fordeling af sognekommunernes skatteudskrivning på grundskyld og indkomstskat.

Virkningerne af ændringen på Vejle amtskommunes udskrivning på sognekommunerne i skatteåret 1965/66 er belyst i bilag 10.

V

SPØRGSMÅLET OM LEMPELSE I GRUNDSKATTERNE FOR LANDBRUGSEJENDOMME

I den gældende kommunale ejendomsskatte-
lovs § 6 er der for landbrugsejendomme
fastsat en konjunkturbestemt lempelsesord-
ning med hensyn til disse ejendommers amts-
kommunale grundskyld. I de senere år har
denne lempelsesordning været suppleret med
en række midlertidige ordninger, som i vide-
regående omfang har lempet grundskatterne
for landbrugsejendommene. Afgrænsningen
af de lempelsesberettigede ejendomme er ikke
helt sammenfaldende i den ældre og i de
nyere ordninger. Ingen af afgrænsningerne
ifølge de pågældende ordninger har været
anset for helt rationel. Med henblik på eta-
bleringen efter 13. alm. vurdering af en even-
tuelt ny permanent lempelsesordning vedrø-
rende landbrugets grundskatter har derfor
blandt andet det pågældende afgrænsnings-
spørgsmål været nævnt som et af de detail-
spørgsmål, forenklingsudvalget skulle tage
stilling til. Forinden der herefter redegøres
for udvalgets overvejelser og indstilling her-
om og vedrørende indretningen af lempelses-
ordningen i det hele efter 13. alm. vurdering
(B), skal i det følgende først nærmere gen-
nemgås de hidtidige lempelsesordninger og
baggrunden iøvrigt for spørgsmålet (A).

A. De hidtidige lempelsesordninger m. v.

1) *Forud for skatteåret 1961/62* havde land-
bruget kun en lempelsesordning med hensyn
til *amtskommunal grundskyld*. Det var en
konjunkturbestemt ordning afhængig af
landbrugets forrentningsprocent. Den stam-
mede fra den kommunale ejendomsskatte-
lov af 1933, hvor den var indført under indtryk
af landbrugskrisen. Oprindeligt var den dog
ikke begrænset til landbrugsejendomme i

amtskommunerne. Begrænset til disse blev
den først ved lov nr. 85 af 31. marts 1958.

Ordningen blev herefter den, at statskas-
sen til regulering af den amtskommunale
grundskyld, der påhvilede landbrugsejendom-
me, skulle yde amtskommunerne — til for-
deling mellem disse på nærmere angiven
måde - et årligt tilskud på 1,2 mill. kr. for
hver fulde promille, landbrugets forrent-
ningsprocent af handelsværdien i det skatte-
året nærmest forudgående kalenderår havde
været mindre end 4,5. Tilskudet kunne dog
ikke overstige 54 mill. kr., hvilket beløb ydes
ved en forrentningsprocent på 0.

Til landbrugsejendomme skulle henregnes
enhver selvstændig vurderet ejendom, der
den 31. december forud for skatteåret helt
eller delvis var noteret som landbrugsejen-
dom i henhold til lovgivningen om land-
brugsejendomme. Ved lov nr. 358 af 27. de-
cember 1958 blev til den lempelsesberettigede
kreds føjet enhver præstegård, der på samme
tidspunkt helt eller delvis var underkastet
opretholdelsespligt som selvstændigt land-
brug i henhold til § 63, stk. 3, i lov nr. 155
af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæ-
sen.

I den pågældende form er bestemmelsen
videreført i § 6 i den kommunale ejendoms-
skatte-lov nr. 34 af 18. februar 1961. Lempe-
sen for landbrugsejendommene efter denne
bestemmelse gennemføres på den måde, at
den amtskommunale grundskyld udskrives
med en lavere promille af disse ejendomme
end af de andre ejendomme i amtskommun-
nen.

Afgrænsningen af de efter § 6 lempelses-
berettigede ejendomme er — bortset fra en
mindre afvigelse i skatteåret 1964/65, jfr.
herom nedenfor under 4) — sket alene efter

noteringskriteriet som anført. Derimod har den faktiske benyttelse af ejendommene samt deres **vurderingsgrundlag** været uden betydning.

2) **For skatteårene 1961/62 og 1962/63 blev** som led i den ved afsætningsloven nr. 195 at 16. **juni** 1961 gennemførte 2-årige støtteordning for landbruget lempelsen af grundskatterne forøget, idet en del af de 250 mill. kr., statskassen hvert af disse år ydede **til** landbrugets rationaliseringsfond, efter landbrugsministerens bestemmelse er benyttet dels til *dækning af landbrugets resterende amtskommunale grundskyld*, dels til ydelse af et *tilskud til delvis dækning af den kommunale grundskyld af landbrugsejendomme i købstæderne*.

Lempelsen ifølge denne ordning tilkom brugerne af alle selvstændige landbrug, gartnerier, planteskoler eller frugtplantager. Det var således benyttelsen, der her var afgørende. Derimod var det uden betydning, om ejendommen var noteret som landbrug m. v.

For den *amtskommunale grundskylds* vedkommende var endvidere også vurderingsgrundlaget uden betydning. De landbrugsmæssigt benyttede ejendomme fik, hvor de var noteret som landbrug m. v., den resterende amtskommunale grundskyld udredet af rationaliseringsfonden. Hvis de ikke var noteret, udredede fonden hele den amtskommunale grundskyld. Landbrugsnoterede ejendomme, der ikke benyttedes landbrugsmæssigt, fik derimod ikke yderligere lempelse.

Tilskudet fra rationaliseringsfonden til dækning af amtskommunal grundskyld blev for skatteåret 1961/62 udbetalt brugerne gennem kommunen. For skatteåret 1962/63 blev det derimod ordnet ved, at den pålignede amtskommunale grundskyld af de pågældende ejendomme ikke blev opkrævet af amtstuerne.

Landbrugets forrentningsprocent var i 1960 2,84, hvilket medførte et tilskud for skatteåret 1961/62 efter den kommunale ejendomsskatte-lovs § 6 på 19,2 mill. kr. Den gennemsnitlige amtskommunale grundskyldspromille, der for andre ejendomme for dette skatteår androg 9,07, kom herved for landbrugsejendomme ned på 6,61. Tilskudet fra rationaliseringsfonden til dækning af den resterende amtskommunale grundskyld af

landbrugsejendommene androg for dette skatteår ca. 38 mill. kr. For året 1961 androg landbrugets forrentningsprocent kun 0,84, hvorfor tilskudet efter den kommunale ejendomsskatte-lovs § 6 for skatteåret 1962/63 androg 43,2 mill. kr., medens tilskudet fra rationaliseringsfonden til dækning af den resterende amtskommunale grundskyld for dette skatteår har beløbet sig til ca. 27 **mill**, kr.

Med hensyn til tilskudet fra rationaliseringsfonden til delvis dækning af den *kommunale grundskyld af landbrugsejendomme i købstæderne* var vurderingsgrundlaget derimod ikke uden betydning, idet det fastsattes, at tilskudet, der beregnedes med 6 ‰, højst skulle beregnes af ejendommens grundbeløb med tillæg efter statsejendomsskatte-lovens § 56. Denne værdi var herved anset for et tilnærmet udtryk for den rent landbrugsmæssige værdi. De 6 ‰ svarede derhos nogenlunde til det tilskud, som ejendommene i landkommunerne havde fået på grundlag af den pålignede grundskyld til amtet.

Den købstadkommunale grundskyld af landbrugsejendomme har årligt andraget ca. 3,3 mill. kr., hvoraf ca. 800.000 kr. årligt dækkedes af det anførte tilskud fra rationaliseringsfonden. Tilskudet udbetaltes brugerne gennem kommunen.

3) I den betænkning, der den 3. juni 1962 blev afgivet af det af folketinget nedsatte udvalg til behandling af forslag til lov om almindelig omsætningsafgift, var der i afsnittet angående foranstaltninger vedrørende finansåret 1963/64 af udvalgsflertallet anført følgende: »Landbrugets ejendomsskatter nedsættes, idet grundskylden til staten på landbrugsjord bortfalder. Det forudsættes endvidere, at den gældende ordning, hvorefter staten udreder landbrugets amtskommunale skatter, opretholdes. Finansministeren har herudover givet tilsagn om at søge gennemført sådanne regler, at normalt udnyttet landbrugsjord ikke behæftes med grundstigningsskyld«.

Der blev på baggrund heraf i efteråret 1962 indledt forhandlinger om de nævnte spørgsmål mellem repræsentanter for skatte-departementet, indenrigsministeriet og landbrugsministeriet, hvorved man blandt andet har søgt at finde et fælles og mere rationelt

kriterium for afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme, i hvilken forbindelse man har overvejet, hvorvidt lempelserne ved etableringen af en permanent ordning måske burde begrænses til de landbrugsmæssigt benyttede ejendomme, der samtidig kun er vurderet efter »bondegårdsreglen« i vurderingslovens § 14, stk. 1-3, således at såvel noteringen som landbrug som landbrugsbenyttelsen alene blev forladt som kriterium. Endvidere at tilskudene vedrørende amtskommunal og købstadkommunal grundskyld burde samles under indenrigsministeriet og udformes i en bestemmelse om konjunkturbestemte tilskud, og at måske også lempelsen af statsgrundskylden på tilsvarende måde burde gøres konjunkturbestemt. Derimod måtte de lempelsesberettigede ejendomme helt fritages for grundstigningsskylden. Man henså herved til, at det jo stedse havde været hensigten, at den rene landbrugsjord ikke skulle rammes af grundstigningsskylden, at dette hidtil havde været søgt opnået gennem fastsættelsen af grundbeløbstillæggene svarende til stigningen for landbrugsjord, samt at der, da der alligevel efter 12. alm. vurdering viste sig at være en del landbrugsejendomme med grundstigningsskyld, af ligningsdirektoratet var indledt en undersøgelse med henblik på ved en evt. revision at søge denne grundstigningsskyld fjernet.

Forhandlingen mellem repræsentanterne for skattedepartementet, indenrigsministeriet og landbrugsministeriet fandt sted på så sent et tidspunkt, at der imidlertid ikke var nogen mulighed for at gennemføre en mere rationel afgrænsning allerede for skatteåret 1963/64. Samtidig blev det påpeget, at det, da en sådan afgrænsning krævede vurderingsmyndighedernes medvirken, iøvrigt var bedst, om man ventede hermed til den alm. vurdering i 1964.

For skatteåret 1963/64 blev de hidtidige ordninger vedrørende amts- og købstadkommunal grundskyld herefter videreført alene med den ændring, at de landbrugsministerielle tilskud i stedet for af midler fra rationaliseringsfonden blev udredet direkte af statskassen ved bevilling på finansloven.

Der blev derhos gennemført lov nr. 148 af 24. april 1963 om *fritagelse for grundskyld til staten samt grundstigningsskyld* for

skatteåret 1963/64 af landbrugsejendomme. Fritagelsen efter denne lov knyttedes til afgrænsningen vedrørende de landbrugsministerielle tilskud, således at ejendomme, der fik amtskommunal grundskyld dækket af landbrugsministeriet, samtidig fritoges for grundskylden til staten og grundstigningsskylden, medens ejendomme i købstæderne, der fik tilskud af landbrugsministeriet til delvis dækning af kommunal grundskyld, fritoges for grundskyld til staten af den del af grundværdien efter fradrag for forbedringer, der ikke oversteg grundbeløbet med tillæg og i tilsvarende omfang fritoges for grundstigningsskylden.

Landbrugets forrentningsprocent faldt i 1962 yderligere til 0,54, hvorfor tilskudet efter den kommunale ejendomsskattelovs § 6 for skatteåret 1963/64 udgjorde 46.8 mill. kr. Landbrugsministeriets tilskud vedrørende amtskommunal grundskyld beløb sig til ca. 32 mill. kr. og tilskudet vedrørende købstadkommunal grundskyld til ca. 800.000 kr. Landbrugsministeriets tilskudsordning gennemførtes på samme måde som det foregående år derved, at amtsstuerne undlod opkrævning af amtskommunal grundskyld af de pågældende ejendomme, medens tilskudene i købstæderne udbetaltes brugerne gennem kommunen. Fritagelsen for grundskylden til staten beløb sig til ca. 35 mill. kr. og fritagelsen for grundstigningsskylden til ca. 5 mill. kr.

4) Ved lov nr. 221 af 31. maj 1963 blev der for tiden indtil 13. alm. vurdering - ved tilføjelse af et nyt stk. 5 til vurderingslovens § 14 - hjemlet adgang til i et vist omfang at foretage opvurdering af landbrugsejendomme, der var beliggende i byudviklingsplanernes yderzoner, idet grundværdiansættelserne i visse tilfælde af omvurdering af disse ejendomme - navnlig i tilfælde af omvurdering i anledning af salg - i stedet for efter bondegårdsreglen i § 14, stk. 1-3, skulle foretages efter de for andre ejendomme gældende regler i § 16.

For at den pågældende bestemmelse - udover at medføre forøgelse af den sognekommunale grundskyld - også iøvrigt skulle have de tilsigtede virkninger, måtte bestemmelsen imidlertid efterfølges af foranstaltninger, der udskød de pågældende ejendomme af lem-

pelsesordningerne vedrørende de øvrige grundskatter for landbrugsejendommene for *skatteåret 1964/65*.

Der gennemførtes derfor lov nr. 411 af 18. december 1963 om regulering af den amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme i skatteåret 1964/65, hvorefter der for dette skatteår ved evt. regulering af den amtskommunale grundskyld i henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 6 skulle bortses fra de nævnte efter § 16 vurderede ejendomme. Samtidig gennemførtes lov nr. 410 af 18. december 1963 om fritagelse for grundskyld til staten samt grundstigningsskyld for skatteåret 1964/65 af landbrugsejendomme. Denne lov var formuleret på samme måde som loven af 24. april 1963 for skatteåret 1963/64. I bemærkningerne til lovforslaget var det imidlertid anført, at det **var** landbrugsministerens hensigt for skatteåret 1964/65 at holde de fornævnte ejendomme udenfor støtteordningen vedrørende den amts- og købstadkommunale grundskyld, således at de heller ikke ville blive omfattet af fritagelsen for statsgrundskylden og grundstigningsskylden for skatteåret 1964/65. Denne udtalelse i bemærkningerne blev dog inden lovens vedtagelse modificeret noget, idet det i den af det pågældende folketingsudvalg den 6. december 1963 afgivne betænkning anførtes, at landbrugsministeren var indforstået med, at den påtænkte begrænsning i støtteordningen (der som året for gennemførtes ved bevilling på finansloven) alligevel ikke skulle gælde sådanne ejere af landbrugsejendomme, der havde halvdelen eller mere af deres indtægt fra vedkommende landbrug.

Landbrugets forrentningsprocent var i 1963 1,15, hvorfor tilskudet efter den kommunale ejendomsskattelovs § 6 for skatteåret 1964/65 har beløbet sig til 39,6 mill. kr. Landbrugsministeriets tilskud vedrørende amtskommunal grundskyld for det pågældende skatteår udgjorde ca. 41 mill. kr. Tilskudet i købstæderne og fritagelsen for statsgrundskyld og grundstigningsskyld har som for året før andraget henholdsvis ca. 800.000 kr. ca. 35 mill. kr. og ca. 5 mill. kr.

5) Den revision, der af ligningsdirektoratet havde været indledt for landbrugsejendomme, der ved 12. alm. vurdering var blevet

behæftet med grundstigningsskyld, var i foråret 1963 blevet stillet i bero efter vedtagelse i det folketingsudvalg, der behandlede forslaget, der førte til den foran under 4) nævnte lov nr. 221 af 31. maj 1963, jfr. vedkommende udvalgs betænkning af 14. maj 1963, hvori var anført, at forudsætningen herfor **var**, at der i folketingsåret 1963/64 gennemførtes sådanne lovændringer, at jord, der anvendes og/eller vurderes som landbrugsjord, ikke behæftes med grundstigningsskyld, og at bestemmelserne herom fik tilbagevirkende kraft fra april termin 1961 for de landbrugsejendomme, der havde været behæftet med grundstigningsskyld, og som i henhold til ændringerne fremtidig fritoges derfor.

Ordningen til fastlæggelse af, efter hvilke kriterier landbrugsejendommene fremover skulle have lempelser i grundskatterne, kunne imidlertid ikke fås gennemført i det pågældende folketingsår – idet spørgsmålet herom i mellemtiden var overdraget forenklingssudvalget til undersøgelse. Spørgsmålet om at føre fritagelsen for grundstigningsskylden for landbrugsejendommene tilbage til 1. april 1961 blev derfor i stedet løst isoleret ved lov nr. 134 af 1. maj 1964 om *fritagelse for grundstigningsskyld for skatteårene 1961/62 og 1962/63 af landbrugsejendomme*.

Fritagelsen for skatteårene 1961/62 og 1962/63 efter denne lov omfattede de landbrugsejendomme, der for de nævnte to skatteår havde fået den pålignede amtskommunale grundskyld udredt af landbrugets rationaliseringsfond. Derimod gjaldt fritagelsen ikke landbrugsejendomme i købstæderne. Herom var det i bemærkningerne til lovforslaget anført, at fritagelsen, som disse ejendomme havde fået for 1963/64 og 1964/65 ikke kunne anses for helt rationel, idet forholdet her som oftest vil være det, at den grundstigningsskyld, der påhviler disse ejendomme, hidrører fra den del af grundværdien (efter fradrag for forbedringer), der ligger ud over grundbeløbet med tillæg, altså ud over den landbrugsmæssige værdi. Medens det for landbrugsejendommene i sognekommunerne som hovedregel er med urette, at der er pålignet dem grundstigningsskyld, vil det omvendte således være hovedreglen for landbrugsejendommene i købstæderne. Ejere af sådanne ejendomme, der måtte

mene, at deres ejendom med urette var pålignet grundstigningsskyld (eller en for stor grundstigningsskyld), henvistes derimod til, at de ved henvendelse til vurderingsmyndighederne kunne få deres ejendomme ansættelser optaget til eventuel revision med skattemæssig virkning, for så vidt angik grundstigningsskylden fra april termin 1961.

6) Den 13. alm. vurdering, der skulle have fundet sted den 1. september 1964, blev ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 udskudt 1 år til 1965, og ved lov nr. 363 af 18. december 1964 er det vedrørende grundstigningsskylden blevet bestemt, at denne for skatteåret 1965/66 - uanset evt. omvurdering - kun skal svares på grundlag af niveauet ved 12. alm. vurdering pr. 1. september 1960, og at den helt skal bortfalde fra 1. april 1966 at regne. Med hensyn til lempelser for landbrugsejendommene for *skatteåret 1965/66* er det derhos blevet bestemt, at den landbrugsministerielle lempelse vedrørende amts- og købstadkommunal grundskyld skal gennemføres på ganske samme måde i dette skatteår som i det foregående skatteår. Der er på finansloven for finansåret 1965/66 regnet med 82 mill. kr. hertil. At beløbet for den landbrugsministerielle lempelse er så stort, skyldes, at landbrugets forrentningsprocent i 1964 er steget til 4,67, således at der ikke for skatteåret 1965/66 bliver tale om noget tilskud i henhold til den kommunale ejendoms-skatte-lovs § 6. Der er endvidere gennemført lov nr. 161 af 12. maj 1965 om fritagelse for grundskyld til staten samt grundstigningsskyld for skatteåret 1965/66 af landbrugs-ejendomme. Denne lov er som de tilsvarende love for de foregående år knyttet til den landbrugsministerielle lempelsesordning. Loven omfatter - ligesom lovene for skatte-årene 1963/64 og 1964/65 — også lempelse af grundstigningsskylden for landbrugsejendommene i købstæderne. Statsgrundskylds-lempelsen for 1965/66 er som lempelsen for de foregående år anslået til ca. 35 mill. kr., mens grundstigningsskyldslempelsen anslås noget mindre end de 5 mill., der tidligere er regnet med.

Det bemærkes endelig, at der nu ved lov nr. 224 af 4. juni 1965 er blevet gennemført en ny bestemmelse i vurderingslovens § 14, stk. 5, hvorefter yderzonelandbrug fra og

med 13. alm. vurdering skal vurderes efter § 16 og ikke efter bondegårdsreglen i alle de tilfælde, hvor sådan jord har højere værdi end benyttelsen til landbrug betinger. Den nye regel er — foruden i vurderingsmæssige hensyn — tillige begrundet i skattepolitiske hensyn og tilsigter derfor, at de pågældende opvurderinger skal ledsages af øget skatte-pålæg, dog at der - jfr. den af vedkom-mende folketingsudvalg den 24. maj 1965 afgivne betænkning — skal være mulighed for ejerne for en henstandsordning med hensyn til de pålignede forøgede grundskatter.

B. Udvalgets overvejelser og indstilling

Det skal først bemærkes, at udvalgets overvejelser tager sigte på spørgsmålet om grund-skattelempelsen for landbrugsejendommene efter den 13. alm. vurdering, d. v. s. fra skat-teåret 1966/67. Fra dette skatteår bortfalder imidlertid al grundstigningsskyld ifølge den førnævnte lov nr. 363 af 18. december 1964. Som nævnt i afsnit II i nærværende redegørelse foreslår udvalget, at også statsgrund-skylden ophæves fra det nævnte skatteår at regne - dog mod en promillemæssig tilsvarende forøgelse af den amts- og købstadkom-munale grundskyld. Spørgsmålet om lem-pelse for landbrugsejendommene vedrørende grundstigningsskyld og statsgrundskyld vil således hermed fremover være bortfaldet. Som det fremgår af den foran foretagne gen-nemgang af de hidtidige lempelsesordninger, har ingen af disse ordninger omfattet den sognekommunale grundskyld af landbrugs-ejendommene. Udvalget er derfor gået ud fra, at denne beskatning af landbrugsejen-dommene — hvis provenu for sognekommunerne for skatteåret 1964/65 har andraget ca. 166 mill. kr. — heller ikke fremover skal inddrages under lempelsesordningen. Udval-gets i det følgende anførte overvejelser tager herefter kun sigte på spørgsmålet om videre-førelsen og den nærmere indretning fremover af en lempelsesordning vedrørende den amts- og købstadkommunale grundskyld af land-brugsejendommene. Uden for de anførte overvejelser falder tillige spørgsmålet om eta-bleringen af den påtænkte henstandsordning med hensyn til de forøgede grundskatter af yderzonelandbrug, der måtte blive opvurde-ret efter den under A. 6. omtalte - ved lov

nr. 224 af 4. juni 1965 gennemførte - nye regel i vurderingslovens § 14, stk. 5, jfr. herved bemærkningerne herom i indledningsafsnittet til udvalgets redegørelse.

Som det fremgår af det foregående afsnit om de hidtidige lempelsesordninger, har der i forbindelse med disse ordninger og drøftelserne om eventuelle ændringer heri været tale om tre forskellige kriterier for afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme, nemlig dels om noteringen som landbrug, dels om vurderingen som landbrug og dels endelig om benyttelsen som landbrug.

Ved indretningen af en lempelsesordning kan der være tale om en isoleret anvendelse af de enkelte kriterier. Der kan imidlertid også være tale om at anvende kombinationer deraf. For så vidt angår vurderingsgrundlaget, d. v. s. karakteren af grundværdiansættelsen, kan dette kriterium derhos i forbindelse med lempelsesordningerne komme ind i billedet på to måder. Det kan dels være et egentligt afgrænsningskriterium for de i betragtning kommende ejendomme, forstået således at ejendomme, i hvis grundværdiansættelse der indgår merværdi, d. v. s. værdi udover den landbrugsmæssige værdi, helt udelukkes fra lempelsesordningen. Dels kan vurderingsgrundlaget imidlertid også blot komme ind i billedet på den måde, at man for ejendomme, som iøvrigt falder indenfor de lempelsesberettigedes kreds, men som har merværdi, begrænser den værdi, for hvilken skattelempelser gives for ejendommen, til den landbrugsmæssige del af grundværdien.

Betænkighederne ved de hidtidige ordninger har bl. a. beroet på, at vurderingsgrundlaget stort set ikke har været inddraget i ordningerne, hvorved der har kunnet fremkomme tilfælde, som måtte føles stødende og ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt irrationelle. Dette kan have været medvirkende til, at man, selv om man stort set har været enige om, at der permanent burde være regler for en lempelsesordning, i de senere år har betjent sig af midlertidige arrangementer, idet man, forinden en varig ordning etableredes, måtte finde et mere rationelt kriterium, i hvilken forbindelse netop vurderingsgrundlaget har været nævnt.

Det synes ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt at være rimeligt at inddrage vurderingsgrundlaget ved indretningen af lem-

pelsesordningen. Hvor udviklingen medfører, at en landbrugsejendom efterhånden får en højere værdi, end benyttelsen til landbrug betinger, fordi der nu foreligger mulighed for en økonomisk bedre anvendelse af jorden end benyttelse til landbrug, vil en skattelempelsesordning, der ikke tager hensyn til denne ændring, modvirke og forsinke den samfundsøkonomisk ønskelige overgang af jorden til anden anvendelse. Ganske vist skal grundstigningsskylden som nævnt nu bortfalde, således at grundskatternes betydning som middel til påvirkning af jordudbuddet fremover vil blive svækket. Det er dog udvalgets opfattelse, at den almindelige grundskyld fremdeles må anses for at være af en sådan vægt, at en lempelsesordning, der ikke tager hensyn til vurderingsgrundlaget, vil være samfundsøkonomisk urimelig.

Den anførte betragtning om grundskatternes betydning for jordudbuddet kan ganske vist ikke anføres, hvor det drejer sig om landbrugsjord i yderzone, der har merværdi og derfor i henhold til den ved lov nr. 224 af 4. juni 1965 gennemførte nye regel i vurderingslovens § 14, stk. 5, fremtidig bliver opvurderet. Ejeren er her afskåret fra at lade jorden overgå til anden anvendelse. Den nævnte nye regel er begrundet bl. a. i skattepolitiske betragtninger, hvis konsekvens imidlertid er, at beskatning af merværdien - uanset yderzonebeliggenheden - bør gennemføres, omend med mulighed for ejeren for at opnå henstand med betalingen af de pålignede øgede grundskatter. Spørgsmålet om en henstandsordning i disse tilfælde ligger iøvrigt udenfor det af udvalget behandlede spørgsmål om landbrugsejendommenes almindelige grundskattelempelse, der jo drejer sig om en egentlig fritagelse - helt eller delvis - for beskatningen.

Som foran nævnt kunne vurderingsgrundlaget komme i betragtning på to måder ved den almindelige grundskattelempelse for landbrugsejendommene. Det er imidlertid udvalgets opfattelse, at vurderingsgrundlaget dog ikke bør benyttes som et egentligt afgrænsningskriterium, således at landbrugs-ejendomme med merværdi helt udelukkes fra lempelsesordningen, men at vurderingsgrundlaget alene bør tages i betragtning på den anden af de nævnte måder, altså således at lempelserne for ejendommene med mer-

værdi begrænses til den del af grundværdien, der svarer til den landbrugsmæssige værdi. Herved undgås det, at urigtige afgørelser med hensyn til vurderingsgrundlaget i grænsetilfælde får særlig omfattende skattemæssige følger for ejeren, ligesom det i tilfælde, hvor det vel er klart, at der er opstået merværdi, men denne dog endnu kun er ubetydelig og eventuelt kun har karakter af venteværdi, undgås, at der pludselig derved for den pågældende ejer bliver tale om betydelig stigning i beskattningen som følge af bortfald af lempelsen for den landbrugsmæssige del af værdien, hvilket af den pågældende måtte føles stødende og urimeligt. Er der tale om en meget betydelig merværdi, vil der på den anden side ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt næppe være synderlige betænkeligheder ved alligevel at give lempelse for den landbrugsmæssige del af værdien, da lempelsen i forhold til den samlede skattebyrde vil være af ret underordnet betydning.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorledes den landbrugsmæssige værdi skal bestemmes, kunne der tænkes anvendt forskellige metoder. Som bekendt skal vurderingen, hvor den økonomisk gode anvendelse af jorden kun er benyttelse til landbrug o. 1., almindeligvis ske efter bondegårdsreglen i vurderingslovens § 14, stk. 1-3, mens vurderingen ellers skal ske efter § 16. Ordningen kunne tænkes baseret herpå. Skulle dette grundlag benyttes, skulle altså værdien af jord ansat efter bondegårdsreglen helt omfattes af lempelsen. For jord ansat efter § 16 måtte vurderingsmyndighederne imidlertid da til brug for bestemmelsen af lempelsesgrundlaget for disse landbrugsejendomme tillige foretage en ekstraansættelse af, hvad denne jord ville have været værd bedømt efter bondegårdsreglen. Dette ville ikke være nogen enkel ordning. Dertil kommer, at det formentlig næppe er heldigt at indblande vurderingsmyndighederne i spørgsmålet om lempelserne på den nævnte måde. I det praktiske vurderingsarbejde har vurderingsmyndighederne nemlig næppe hidtil altid gjort sig klart, om vurderingen foretages efter den ene eller den anden paragraf. Den pågældende ordning ville imidlertid medføre, at de fremtidig i alle tilfælde af vurdering af landbrugsejendommene skulle tage stilling

hertil. En sådan ordning — hvorved en ofte vanskelig afgørelse blev lagt i vurderingsmyndighedens hånd — kunne derfor næppe undgå at blive præget af adskillige fejl og tilfældigheder.

En anden metode, der kunne være anvendt, er den metode, der har fundet anvendelse i de midlertidige ordninger for købstadlandmændene, hvor man har lagt grundbeløbet med grundbeløbstillæg til grund som et tilnærmet udtryk for den landbrugsmæssige værdi. Med bortfaldet af grundstigningsskylden forsvinder imidlertid begreberne grundbeløb og tillæg til grundbeløbet.

Det har hidtil været praksis, at ligningsrådet forud for de almindelige vurderinger har afgivet en udtalelse om størrelsen af den grundværdi pr. ha. for bedste landbrugsjord med middelgod beliggenhed, der burde tages som udgangspunkt ved ansættelsen af landbrugsjordens grundværdi. Ved den alm. vurdering i 1960 var dette beløb således 3.700 kr. pr. ha. Det er udvalgets opfattelse, at beløb af nævnte karakter - fastsat i forbindelse med de almindelige vurderinger af den centrale vurderingsmyndighed - vil være et velegnet grundlag for bestemmelsen af den landbrugsmæssige værdi til brug for lempelsesordningen. Det skal imidlertid bemærkes, at den landbrugsmæssige beliggenhedsværdi udviser ret betydelige variationer i de forskellige dele af landet. I hovedstadsamterne har således selv rene landbrugsejendomme — altså ejendomme uden udstykningsværdi o. 1. — en væsentlig større grundværdi pr. ha. end ejendomme med jord af tilsvarende kvalitet andre steder i landet. En fastsættelse kun af et enkelt beløb for værdien af bedste jord - nemlig for værdien af sådan jord med middelgod beliggenhed i landet som helhed betragtet — således som ligningsrådet har gjort ved de tidligere almindelige vurderinger, anser udvalget derfor ikke for fyldestgørende for lempelsesordningen. Mange landbrugsejendomme i rene landbrugsområder - i hvert fald på Sjælland — ville herved komme ud for, at de udelukkedes fra lempelse af en ikke uvæsentlig del af deres grundværdi, uanset at denne i det hele måtte anses for landbrugsmæssig og antages at være ansat efter bondegårdsreglen. I anledning af den forestående 13. alm. vurdering har ligningsdirektoratet den 8. juni

1965 udsendt et cirkulære til vurderingsmyndighederne, af hvilket det fremgår, at ligningsrådet nu som udgangspunkt for vurderingerne af landbrugsjorden ved den kommende vurdering har fastsat særskilte beløb for de forskellige områder i landet. Det fremgår imidlertid, at de beløb, der her er blevet fastsat - og som svinger fra 1.800 kr. i visse jyske områder til 6.500 kr. i hovedstadsamterne - er fastsat ikke for den bedste, men kun for den typiske landbrugsjord i det pågældende område. Heller ikke disse beløb finder udvalget derfor fyldestgørende for lempelsesordningen. Ejendommene med bedre jord end den typiske jord i området ville, hvis disse beløb lægges til grund, herved for en del af deres grundværdi ikke blive lempelsesberettiget, selv om hele værdien er landbrugsmæssig og ansættes efter § 14. Udvalgets forslag går derfor på det pågældende punkt ud på, at det pålægges ligningsrådet i forbindelse med de almindelige vurderinger til brug for lempelsesordningen at fastsætte de fornødne beløb for værdien i de forskellige områder af den bedste landbrugsjord med god beliggenhed. Det forhold, at den nævnte indretning af lempelsesordningen kan medføre, at ringere jorder kan opnå lempelse også for en vis mindre merværdi, anser udvalget for at være af ret underordnet betydning.

Som det fremgår af det foregående, er det udvalgets opfattelse, at vurderingsgrundlaget vel skal inddrages i lempelsesordningen, dog ikke som kriterium for afgrænsningen af, hvilke ejendomme der skal kunne få andel i lempelserne, men alene således at værdispørgsmålet kommer ind i billedet på den måde, at lempelsen for de iøvrigt i betragtning kommende ejendomme begrænses til kun at kunne angå den landbrugsmæssige del af værdien fastsat for de forskellige områder i landet som anført.

Tilbage bliver altså spørgsmålet om, efter hvilket kriterium de ejendomme, der skal kunne få andel i lempelserne, skal afgrænses. Spørgsmålet bliver da, om man i denne henseende skal benytte noteringen som landbrug som kriterium, eller om man skal lægge den faktiske benyttelse som landbrug til grund for afgrænsningen.

Landbrugsnoteringen har vel som kriterium den fordel, at der aldrig kan herske

tvivl om, hvorvidt en ejendom er noteret som landbrugsejendom, således at en afgrænsning efter dette kriterium ikke volder administrative vanskeligheder. Reelt har landbrugsnoteringen anvendt som kriterium dog væsentlige mangler, idet på den ene side nogle landbrugsmæssigt benyttede arealer ikke omfattes af noteringen, f. eks. de såkaldte »frie jorder« og ejendomme med et areal på mindre end 1 ha. eller et grundbeløb på mindre end 2.000 kr., og idet på den anden side nogle af de noterede ejendomme helt eller delvis ikke benyttes landbrugsmæssigt, f. eks. visse grusgrave, kalkbrud og teglværker.

Det er derfor udvalgets opfattelse, at afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme, ligesom det har været tilfældet ved de seneste års ordning, hellere bør ske på grundlag af den rent faktiske benyttelse til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Vurderingsmyndighederne anfører allerede i dag i vurderingsfortegnelserne oplysning om ejendommenes benyttelse. Det drejer sig her om rent ydre objektive forhold, som vurderingsmyndighederne fortsat vil anse det for helt naturligt at tage stilling til, selv om en lempelsesordning knyttes til deres oplysninger herom.

I det foregående er der endnu kun taget stilling til spørgsmålet om selve afgrænsningen af de ejendomme og den værdi for disse, der bør være lempelsesberettiget. Derimod er der ikke taget stilling til, om lempelsen for de pågældende ejendomme -- således som det er tilfældet med hensyn til de midlertidigt gældende grundskyldsempelser - skal have karakter af en absolut fritagelse for grundskyld af ejendommenes landbrugsmæssige grundværdi, eller om lempelsen evt. kun skal være konjunkturbestemt. Dette er et landbrugspolitisk, ikke et skatteteknisk spørgsmål, men da den gældende permanente lempelsesordning i den kommunale ejendomsskattelovs § 6 er konjunkturbestemt, er udvalget gået ud fra, at også en ny permanent ordning skal være indrettet som en konjunkturbestemt ordning.

Den gældende lempelsesordning i § 6 træder i virksomhed, når forrentningsprocenten falder under 4,5, og maksimallempelsen gives ved en forrentningsprocent på 0. Landbrugs forrentningsprocent beregnet på grund-

lag af handelsværdien har ifølge Det landøkonomiske Driftsbureaus beretninger, siden de pågældende beregninger påbegyndtes i 1916/17, i gennemsnit udgjort 3,6. Blandt andet under hensyn hertil foreslås det som grundlag for aftrapningen af lempelsen indenfor en konjunkturbestemt ordning at vælge et interval for forrentningsprocenten på fra 2,5 op til 4,5, forstået således at maksimallempelse gives, hvor forrentningsprocenten er 2,5 eller derunder, at lempelsen aftrappes ved forrentningsprocenter, der går over 2,5, og at lempelse ophører, hvor forrentningsprocenten er 4,5 eller derover. Der kan selvfølgelig vælges et andet interval for forrentningsprocenten end det nævnte, men udvalget finder anledning til at fremhæve, at jo højere den forrentningsprocent, under hvilken der er mulighed for lempelse, sættes, jo større bliver risikoen for, at der blot finder en kapitalisering sted af lempelsen. På den anden side finder man det ikke urimeligt, at der i alle tilfælde, hvor forrentningsprocenten kun er ganske lav, gives fuld lempelse, hvorfor den i betragtning kommende forrentningsprocent på dette punkt er foreslået hævet til de anførte 2,5.

Det er som tidligere nævnt foreslået af udvalget, at ophøret af statsgrundskylden ledsages af en promillemæssig tilsvarende forøgelse af den amts- og købstadkommunale grundskyld, således at maksimum for afgiftspromillen i amtskommunerne hæves fra 14 til 20, og således at afgiftspromillernes minimum i de forskellige købstæder, der nu er 24-26, hæves til 30-32 promille. Udvalget går derhos ud fra, at der ikke for de overtagne 6 ‰ statsgrundskyld skal gælde nogen særordning for landbrugsejendommene på den måde, at disse helt skal fritages herfor, men at den pågældende promilleandel må indgå under den almindelige konjunkturbestemte lempelse i de pågældende kommuner. I tilfælde af konjunkturlempelse kommer der således til at falde en forholdsmæssig del af nedsættelsen på de overtagne 6 ‰ statsgrundskyld.

Under de foregående års midlertidige ordninger har lempelserne i amtskommunerne vedrørt hele afgiftspromillen i disse kommuner (altså indtil 14 ‰), mens lempelsen i købstæderne kun har vedrørt en mindre del, nemlig kun 6 ‰ af disse kommuners afgifts-

promiller. Udvalget foreslår imidlertid, at den promilleandel, som i købstæderne indrages under den konjunkturbestemte ordning, fremover udstrækkes til det samme antal promille, som maksimumpromillen fremtidig udgør i amtskommunerne, altså 20 ‰. At lempelsesmuligheden på den anden side ikke udstrækkes til hele afgiftspromillen i bykommunerne må ses på baggrund af, at der uden for byerne foruden den amtskommunale grundskyld tillige svares sognekommunal grundskyld, for hvilken der ikke gælder nogen lempelse.

Den foreslåede lempelsesordning vedrørende amts- og købstadkommunal grundskyld kommer herefter nærmere til at gå ud på, at der for de landbrugsmæssigt benyttede ejendomme med virkning for disses landbrugsmæssige værdi i tilfælde af, at forrentningsprocenten af handelsværdien er under 4,5, skal ske nedsættelse af afgiftspromillerne på følgende måde. For amtskommunernes vedkommende nedsættes den for vedkommende skatteår fastsatte amtskommunale grundskyldspromille med 1/20 for hver fulde promille, forrentningsprocenten er under 4,5. For bykommunernes vedkommende nedsættes den for vedkommende skatteår fastsatte amtskommunale grundskyldspromille med 1 for hver fulde promille, forrentningsprocenten er under de 4,5, dog at promillen højst kan nedsættes med 20. Provenutabet for amts- og købstadkommunerne som følge af lempelserne foreslås ligesom ved de tidligere ordninger refunderet kommunerne ved tilsvarende tilskud fra statskassen. Reglerne om lempelserne for amts- og købstadkommunal grundskyld foreslås derhos udformet i en fælles ny bestemmelse herom i den kommunale ejendomsskatteovs § 6. Med hensyn til den pågældende nye bestemmelse skal der iøvrigt henvises til bemærkningerne hertil i det medfølgende lovforslag om ændringer i den kommunale ejendomsskatteov (bilag 4). I tilslutning til den nye bestemmelse i den kommunale ejendomsskatteov er der derhos i vurderingsloven foreslået indsat en ny bestemmelse i dennes § 32, stk. 1, til sikring af den fornødne vurderingsmæssige medvirkning til ordningen, idet det herved pålægges vurderingsmyndighederne ved vurderingerne at tage stilling til, hvorvidt den for lempelserne foreskrevne benyttelse af arealerne fo-

religger, samt at foretage de for ordningens gennemførelse evt. fornødne fordelinger af grundværdien og af evt. fradrag heri for forbedringer. Der skal iøvrigt med hensyn til den pågældende bestemmelse henvises til bemærkningerne hertil i det ligeledes medfølgende lovforslag om ændringer i vurderingsloven (bilag 1).

Den gældende lempelse efter den kommunale ejendomsskattelovs § 6 omfatter, som det tidligere er nævnt, ejendomme, der helt eller delvis er noteret som landbrug, og lempelsen, der således er uafhængig af selve benyttelsen, omfatter derfor bl. a. også eventuelle skovarealer, der er vurderet under en sådan ejendom. Derimod er selvstændigt vurderede skovejendomme ikke omfattet af lempelsen. Den af udvalget foreslåede nye lempelsesordning er - som de midlertidige ordninger - foreslået at angå benyttelsesformerne: Landbrug, gartneri, planteskole og frugtavl, og er begrænset til selve de arealer under ejendommene, der benyttes på de nævnte måder. Den foreslåede ordning kommer derfor ikke til at omfatte selvstændigt vurderede skovejendomme og heller ikke egentlige skovarealer, der er vurderet under en iøvrigt landbrugsmæssigt benyttet ejendom. Hvorvidt et træbevokset areal under en landbrugsejendom må udelukkes fra lempelsen, må afhænge af om det har en sådan størrelse eller er undergivet en sådan driftsform, at det kan anses for et egentligt skovareal.

I anledning af det anførte, hvorefter skov-

bruget således ikke skal omfattes af den foreslåede lempelse, skal bemærkes, at skovbrugets konjunkturbevægelser næppe altid følger landbrugets, og at iøvrigt skovbruget næppe er så konjunkturfølsomt et erhverv som de øvrige jordbrugserhverv. I den periode i årene omkring og efter 1960, hvor de økonomiske vilkår for landbruget har været overordentlig dårlige, synes der således ikke i samme grad at have været tale om en forringelse af vilkårene for skovbruget. Hertil kommer, at der ikke for skovbruget - således som det er tilfældet for landbruget, hvor forrentningsprocenten beregnes på grundlag af de af Det landøkonomiske Driftsbureau foretagne regnskabsopgørelser - foreligger regnskabsoversigter, udarbejdet under offentlig kontrol og på en måde, så de er egnet til at være basis for beregning af en pålidelig forrentningsprocent. Etableringen for skovbruget af en konjunkturbestemt ordning på et betryggende forrentningsmæssigt grundlag ville derhos formentlig være forbundet med sådanne vanskeligheder, at det ville stå i misforhold til størrelsen af disse ejendommers grundskyld, som - bortset fra sognekommunal grundskyld - kun andrager ca. 4 mill. kr. I mangel af et fyldestgørende grundlag for en konjunkturbestemt ordning måtte en lempelse for amtskommunal grundskyld for skovene derfor formentlig gennemføres som en fuld fritagelse herfor. Udvalget finder imidlertid ikke, at der er fornødent grundlag for en sådan særordning for skovbruget.

VI

VURDERINGSAPPARATET

I anledning af, at ejendomsbeskatningen - som følge af ophævelsen af grundstignings-skylden og den foreslåede omlægning af grundskylden - fremtidig i det væsentlige kun vil omfatte kommunale ejendomsskatter, kan der rejses det spørgsmål, om også vurderingen af de faste ejendomme herefter kun bør være en kommunal opgave.

Efter de gældende regler foretages ejendomsvurderingerne af et vurderingsråd for hver enkelt kommune, eller hvor kommunen er delt i flere vurderingsdistrikter, af et vurderingsråd for hvert distrikt. Vurderingsrådet for den enkelte kommune eller det enkelte distrikt består af to af kommunen valgte vurderingsmænd samt af vurderingsformanden for den vurderingskreds, inden for hvilken kommunen er beliggende. Vurderingsformanden, der er medlem af alle vurderingsrådene inden for vurderingskredsen, og som leder de enkelte vurderingsråds arbejde, er udnævnt af finansministeren. Det påhviler ham særligt at drage omsorg for ensartethed i vurderingerne inden for vurderingskredsen. Vurderingskredsene er samlet i skyldkredse; for hver skyldkreds danner vurderingsformændene for vurderingskredsene inden for skyldkredsen et skyldråd, hvis opgaver er at yde vurderingsrådene vejledning og at foretage revision af og påkende klager over vurderingsrådenes ansættelser. Ved afgørelsen af klagesager for skyldrådet deltager vurderingsformanden fra vedkommende vurderingskreds ikke i skyldrådets afgørelse. Som øverste vejledende og kontrollerende organer for hele landet på ejendomsvurderingernes område fungerer statens ligningsdirektorat og ligningsrådet. Endelig fungerer landsskatetretten som øverste klageinstans.

Ejendomsvurderingerne har betydning også uden for ejendomsbeskatningen. De finder således anvendelse inden for formuebeskatningen. Endvidere finder de i et vist om-

fang anvendelse inden for indkomstbeskatningen, idet de i visse tilfælde danner grundlag for beregning af lejeværdi og vedlige - holdelsesfradrag. Fremdeles finder de anvendelse på arve- og gaveafgiftsområdet, ligesom de i visse tilfælde kommer til anvendelse ved beregning af stempel- og tinglysningsafgift. Endelig har ejendomsvurderingerne også betydning helt uden for de forskellige afgiftsområder, idet der formentlig lægges en ikke ubetydelig vægt på disse vurderinger i al almindelighed ved handelen med og prioriteringen af de faste ejendomme.

På baggrund af de nævnte forhold finder udvalget, at et statsligt islæt i det lokale vurderingsarbejde — således som det i dag finder sted ved vurderingsformændenes medlemsskab af vurderingsrådene - fremdeles må anses for påkrævet. Endvidere er overordnede og centrale vurderings- og klageinstanser selvsagt fremdeles fornødne.

Udvalget finder derfor - uanset ejendoms-skatteændringerne - ikke, at der er grundlag for at foreslå nogen ændring i opbygningen af vurderingsapparatet.

Hvad udgifterne ved ejendomsvurderingerne angår, er reglen efter statsejendomsskatte-lovens § 87 den, at udgifterne afholdes af statskassen, der dog af vedkommende kommune får halvdelen af de til vurderingsmænd, vurderingsformænd, skyldrådsformænd og særlig tilkaldte sagkyndige udbetalte beløb godtgjort. De udgiftsbeløb, kommunerne således dækker halvdelen af, har i de senere år ligget på 6-7 mill. kr. årligt. De er væsentlig større ved en alm. vurdering. Ved 13. alm. vurdering påregnes de at være ca. 27. mill. kr. Spørgsmålet om, hvorvidt der er anledning til at ændre byrdefordelingen mellem staten og kommunerne på det nævnte område, har udvalget dog anset for at ligge uden for dets opgave at tage stilling til.

VII

OPKRÆVNING AF EJENDOMSSKATTER

For alle ejendomsskatter løber skatteåret fra 1. april til 31. marts, jfr. den kommunale ejendomsskattelovs § 26, stk. 1, og stats-ejendomsskattelovens § 82, stk. 1.

A. De gældende bestemmelser om opkrævning af *kommunale ejendomsskatter* i *købstadkommuner og sognekommuner* findes i den kommunale ejendomsskattelovs kap. V.

Skatterne opkræves ved vedkommende kommunalbestyrelses foranstaltning, og opkrævningen sker ifølge § 27, stk. 1, i 2 eller flere lige store rater efter kommunalbestyrelsens bestemmelse med forfaldsdag den 1. i de måneder, som kommunalbestyrelsen bestemmer. Sker betaling ikke inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist efter forfaldsdagen (»sidste rettidige indbetalingsdag«), er kommunalbestyrelsen ifølge § 27, stk. 2, berettiget til at forordre skattebeløbet forrentet fra forfaldsdagen med 1/2 procent månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker. Skatterne tillige med påløbne renter bliver, såfremt de ikke er betalt inden den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, at søge inddrevet ved udpantning.

Amtskommunernes ejendomsskatter opkræves af vedkommende amtstue sammen med ejendomsskatterne til staten og efter de for disse gældende regler, jfr. den kommunale ejendomsskattelovs § 28.

Statsejendomsskatterne forfalder ifølge statsejendomsskattelovens § 83, stk. 1, til betaling halvårsvis med halvdelen den 1. april og halvdelen den 1. oktober, henholdsvis for tiden fra den 1. april til den 30. september og for tiden fra den 1. oktober til den 31. marts.

Uden for købstæderne opkræves statsejendomsskatterne i henhold til amtstueforordningen af 1840 af amtstuerne. Reglerne for

opkrævningen findes i lov nr. 124 af 20. april 1926 og finansministeriets bekendtgørelse nr. 47 af 17. marts 1927, hvorefter skatterne skal indbetales til amtstuen inden udgangen af juni måned for 1. skattehalvårs vedkommende og inden udgangen af december måned for 2. skattehalvårs vedkommende. Sker betalingen ikke inden udløbet af den nævnte frist, opkræves rente, 1/2 procent månedlig, for hver påbegyndt måned regnet fra henholdsvis 1. april og 1. oktober. De skattebeløb, der ikke indbetales, inddrives ved udpantning i henhold til restancelister, der efter udgangen af henholdsvis juni og december måned udfærdiges af oppebørselsmyndigheden.

I *købstæderne uden for Sønderjylland* opkræves statsejendomsskatterne efter reglerne i finansministeriets bekendtgørelse nr. 301 af 1. december 1926 og lov nr. 116 af 20. april 1926, hvorefter skatterne beregnes og opkræves af kommunalbestyrelsen, der indbetaler dem til statskassen gennem vedkommende amtstue. Om sidste rettidige indbetalingsdag, renteberegning og udpantningsfristens udløb gælder det samme som uden for købstæderne.

Der har dog i tidens løb fra forskellige kommunalbestyrelsers side været fremsat anmodning om at måtte opkræve skatterne hos skatteyderne til andre tider end fastsat i den ovennævnte bekendtgørelse, idet man med henblik på en forenkling af opkrævnings-systemet har ønsket at behandle statsskatterne i lighed med de kommunale skatter og opkræve dem til tilsvarende tidspunkter. Over for sådanne andragender har skattedepartementet i praksis altid stillet sig imødekommende.

I *de sønderjyske købstæder* sker opkrævningen af statsejendomsskatterne i henhold

til finansministeriets bekendtgørelse nr. 182 af 17. juli 1929 ligeledes ved kommunalbestyrelsens foranstaltning, men medens de øvrige købstæder tillige selv foretager skatteberegningen, er det her den amtsstue, i hvis distrikt købstaden er beliggende, der foretager skatteberegningen, således at opkrævningen sker på grundlag af lister over de skyldige skattebeløb, der for hvert halvår tilstilles kommunalbestyrelsen fra amtstuen. Om sidste rettidige indbetalingsdag, renteberegning og udpantningsfristens udløb gælder det samme som i de øvrige kommuner.

B. Udvalget skal ifølge sit kommissorium undersøge mulighederne for at tilvejebringe mere ensartede regler for opkrævningen af ejendomsskatterne til staten og kommunerne. Resultatet af denne undersøgelse fremgår af den følgende redegørelse. Indledningsvis kan der dog være grund til at understrege, at problemet har mindre betydning nu, hvor grundstigningsskylden er ophævet, og statsgrundskylden bortfalder.

1. / *købstæderne* opkræves som anført såvel de kommunale ejendomsskatter som ejendomsskatterne til staten af kommunalbestyrelsen. Det er naturligt, at opkrævningen af de 2 slags ejendomsskatter foregår på samme skattebillet og med ensartede forfaldsdage og sidste rettidige indbetalingsdage, men i denne henseende kan det undertiden være en vanskelighed, at der gælder forskellige regler om forfaldsdag og sidste rettidige indbetalingsdag for statsejendomsskatterne og de kommunale ejendomsskatter. Da hertil kommer, at skattedepartementet som nævnt ovenfor i praksis altid stiller sig imødekommende over for kommunernes ønsker om at måtte opkræve statsejendomsskatterne efter regler svarende til de for kommunale ejendomsskatter gældende, og at der efter grundstigningsskyldens og statsgrundskyldens ophævelse af statsejendomsskatter kun rester den fikserede statsejendomsskyld, foreslår udvalget gennemført en ordning, hvorefter denne ejendomsskat i alle købstæder skal opkræves til samme terminer som de kommunale ejendomsskatter.

Der er efter udvalgets opfattelse ikke tilstrækkelig anledning til at bestemme, at ejendomsskatterne i samtlige købstadskommuner

skal opkræves til samme terminer. Der ville intet væsentligt være vundet ved en sådan ordning, der iøvrigt, såfremt den skulle gennemføres, måtte ledsages af en tilsvarende ordning for personskatternes vedkommende.

2. *Uden for købstæderne* er som anført opkrævningen af ejendomsskatter til staten og amtskommunen henlagt til amtstuerne, medens de sognekommunale ejendomsskatter opkræves af vedkommende kommunalbestyrelser. En ejer af en ejendom, der er beliggende i en sognekommune, modtager således 2 gange årlig opkrævning fra amtstuen på de halvårslige ejendomsskatter til staten og amtskommunen, der forfalder den 1. april og den 1. oktober med sidste rettidige betalingsdag henholdsvis den 30. juni og den 31. december. Endvidere modtager han fra kommunalbestyrelsen opkrævning på sognekommunale ejendomsskatter, der opkræves i et af kommunalbestyrelsen fastsat antal rater, der har forfaldsdag og sidste rettidige betalingsdag efter kommunalbestyrelsens bestemmelse.

a. Hensynet til skatteyderne kan siges at tale for, at der også uden for købstadskommunerne tilvejebringes en ordning, hvorefter opkrævningen af samtlige ejendomsskatter sker ved samme myndigheds foranstaltning og til samme terminer, således at ejerne hvert år kun modtager een ejendomsskattebillet omfattende alle ejendomsafgifter, der skal indbetales til samme myndighed og på samme tidspunkter. Også driftsøkonomiske betragtninger, ikke mindst hensynet til den mest rationelle udnyttelse af nutidens kostbare databehandlingsanlæg, kan måske tale for gennemførelsen af en fælles opkrævningsordning.

Såfremt der skal gennemføres en fælles opkrævning af samtlige ejendomsafgifter uden for bykommunerne, må den henlægges enten til amtstuerne, der hidtil har opkrævet statsejendomsskatterne og de amtskommunale ejendomsskatter, eller til sognekommunerne, der hidtil alene har stået for opkrævningen af deres egne ejendomsskatter. For at henlægge opkrævningen til amtstuerne taler det, at disse i forvejen er i besiddelse af et veludviklet og til denne opgave egnet administrationsapparat. Imidlertid kan det

samme siges om mange sognekommuner - ikke mindst de store forstadskommuner og stationsbyer - og det ville derfor formentlig være mindre rimeligt at gennemtvinge en overflytning af opkrævningen af sådanne kommuners ejendomsskatter til amtstuerne. Hertil kommer, at det er almindeligt forekommende, at sognekommunerne opkræver ejendomsskatterne på samme skattebillet som indkomstskatterne til stat og kommune - dette er således tilfældet i 135 kommuner på Sjælland og denne ordning ville ikke kunne fortsætte, såfremt ejendomsskatteopkrævningen skulle henlægges til amtstuen. På de sognekommunale ejendomsskattebilletter opkræves derhos ofte foruden ejendomsskatterne til sognekommunen en række andre kommunale afgifter, vandafgift, renovationsafgift, kloakbidrag, vejbidrag o. l. I givet fald måtte amtstuerne også være forpligtet til at overtage opkrævningen af sådanne afgifter, hvilket ville være en komplikation som følge af det uensartede beregningsgrundlag for sådanne afgifter og forskellene i afgifternes art fra kommune til kommune. Endelig har de kommunale organisationer i den som bilag 11 optrykte skrivelse til udvalget af 18. maj 1965 taget afstand fra tanken om en opkrævning af de sognekommunale ejendomsskatter ved amtstuernes foranstaltning.

Såfremt man vil opnå den forenkling, der består i en fælles opkrævning af alle ejendomsskatter uden for købstæderne, synes der herefter alene at være mulighed for at henlægge denne til sognekommunerne. Her støder man imidlertid på den vanskelighed, at der af amtstuerne sammen med ejendomsskatterne opkræves en række andre afgifter, som f. eks. tiendeydelse, rangskat, renter af kongelige penge, arvefæsteafgift, jordebogsaigift, jordrente, afgift af landvindingslån, dige-, pumpe- og vandløbsbidrag samt brandkontingent for den almindelige brandsikring.

Det kan næppe anses for rimeligt at bestalle sognekommunerne med opkrævningen af alle disse afgifter, men i forbindelse med indførelsen af en fælles opkrævning hos sognekommunerne kunne disse afgifter eventuelt for en dels vedkommende ophæves eller som brandkontingentet løsrives fra ejendomsskatteopkrævningen. Udvalget er dog selv under denne forudsætning af den opfat-

telse, at det ikke for tiden vil være hensigtsmæssigt at overføre opkrævningen af de resterende statsafgifter af fast ejendom og de amtskommunale ejendomsskatter til sognekommunerne, idet en stor del af disse under den nuværende kommunestruktur ikke besidder et administrationsapparat, der kan anses for egnet til opgaven, hvorimod man finder, at spørgsmålet om tilvejebringelse af en fælles opkrævningsordning hos sognekommunerne eventuelt kan tages op, efter at der gennem ændringer i kommunestrukturen er sket en udvikling af den sognekommunale administration.

Selv om der ikke gennemføres en fælles opkrævningsordning, kan der rejses spørgsmål om, hvorvidt der af hensyn til skatteyderne bør gennemføres ensartede terminer for opkrævningen af på den ene side de sognekommunale ejendomsskatter og på den anden side ejendomsskylden til staten og de amtskommunale ejendomsskatter. Da det af administrative grunde ikke kan pålægges amtstuerne at opkræve ejendomsskatterne til staten og amtskommunen til terminer, der varierer fra sognekommune til sognekommune, måtte et system med ensartede terminer for alle ejendomsskatter forudsætte, at sognekommunerne pålagdes pligt til at opkræve de sognekommunale ejendomsskatter i et bestemt antal rater med faste forfaldsdage og sidste rettidige indbetalingsdage. Dette ville imidlertid støde på vanskeligheder i de kommuner, der foretager fælles opkrævning af personskatter og ejendomsskatter, og det er formentlig tillige diskutabelt, om fordelene for skatteyderne ved ensartede terminer er så betydelig, at den kan begrunde en ophævelse af kommunernes hidtidige frihed på dette område. Udvalget har derfor ikke ment at burde stille forslag om indførelse af en sådan ordning.

b. Når statsgrundskylden bortfalder, vil der af statsejendomsskatter alene restere den fikserede ejendomsskyld, der er foreslået afviklet. Udvalget foreslår derfor, at der i den kommunale ejendomsskattelov, der hidtil for så vidt angår opkrævning af amtskommunale ejendomsskatter har henvist til de for statsejendomsskatterne gældende regler, optages selvstændige bestemmelser om opkrævning af amtskommunale ejendomsskatter, og

at det i loven om afvikling af ejendomsskylden til staten fastsættes, at disse bestemmelser tillige skal være gældende for amtsuernes opkrævning af ejendomsskyld til staten. Ved udformningen af de fornødne bestemmelser herom i forslaget til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (bilag 4) har man dog anset det for hensigtsmæssigt at foretage enkelte ændringer i forhold til de hidtil gældende regler.

Efter den gældende ordning forfalder statsejendomsskatterne som nævnt til betaling den 1. april og den 1. oktober. Af beløb, der ikke er betalt ved udgangen af henholdsvis juni og december måned, skal der erlægges rente med 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned regnet fra henholdsvis den 1. april og den 1. oktober, og de ikke indbetalte beløb inddrives ved udpantning i henhold til restancelister, der udfærdiges efter udgangen af henholdsvis juni og december måned. Imidlertid bliver skattekvitteringsblanketterne, der efter loven skulle udsendes til skatteyderne inden udgangen af henholdsvis maj og november måned, i praksis først udsendt til skatteyderne umiddelbart før henholdsvis 1. juni og 1. december. Uanset at der således reelt kun er tale om en betalingsfrist for skatteyderne på ca. 1 måned, skal i tilfælde af for sen indbetaling strafrenteberegningen efter de nævnte bestemmelser foretages tilbage fra henholdsvis 1. april og 1. oktober, hvilket igen hænger sammen med, at forfaldstiden for terminerne er fastsat til disse tidspunkter ifølge amtstueforordningens § 1 og specielt for de egent-

lige ejendomsskatter, statsejendomsskattelovens § 83.

Det anførte misforhold mellem den faktiske betalingsfrist og strafrenteperioden må anses for urimeligt og har givet anledning til utilfredshed. Ordningen afviger endvidere fra ordningen med hensyn til de sogne- og købstadkommunale ejendomsskatter, hvor der ikke er det anførte misforhold, idet den sidste rettidige betalingsdag her ikke kan fastsættes til et senere tidspunkt end den 3. i den måned, der følger efter forfaldsdagen. Udvalget foreslår derfor, at forfaldsdagene for de amtskommunale ejendomsskatter (og dermed tillige statsejendomsskylden) ændres til den 1. juni og den 1. december. Endvidere foreslår man de sidste rettidige betalingsdage og fristen for påbegyndelse af udpantning, der hidtil har været henholdsvis den 30. juni og den 31. december, rykket frem til henholdsvis den 10. juli og den 10. januar, hvilket skyldes en henstilling fra Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet, der finder en spredning af spidsbelastningen i pengeomsætningen omkring månedsskifterne ønskelig.

Da det af administrative grunde er nødvendigt, at de regler, der ifølge lov nr. 124 af 20. april 1926 gælder for amtsuernes opkrævning af de øvrige afgifter af fast ejendom (tiendeydelser m.v.), svarer til de for statsejendomsskylden og de amtskommunale ejendomsskatter gældende, har man endvidere udarbejdet det som bilag 3 optagne forslag til tilsvarende ændringer i loven af 20. april 1926.

Forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme

I lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, jfr. lovebekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960 som ændret ved lov nr. 221 af 31. maj 1963, lov nr. 133 af 1. maj 1964, lov nr. 363 af 18. december 1964 samt lov nr. 224 af 4. juni 1965 foretages følgende ændringer:

1. Lovens titel ændres til »Lov om vurdering af landets faste ejendomme«.
2. Overskriften »Afsnit I. Vurdering og vurderingsmyndigheder« udgår.
3. I § 2. *stk. 1, nr. 10*, ændres ordene »§ 38. stk. 2« til »§ 37, stk. 2«.
4. § 2. *stk. 4. sidste punktum*, affattes således: »I tilfælde, hvor omvurderingen foretages efter sket udstykning, samt iøvrigt i tilfælde, hvor ejendomsværdien eller grundværdien ved omvurderingen er mindst 10 pct. lavere end henholdsvis ejendomsværdien eller grundværdien ved nærmest forudgående vurdering, afholdes udgifterne dog af det offentlige«.
5. I § 4, *stk. 1*, ændres ordene »§ 38, stk. 2« til »§ 37, stk. 2«.
6. § 4, *stk. 5, sidste punktum*, affattes således: »I tilfælde, hvor vurderingen foretages efter sket udstykning, samt iøvrigt i tilfælde, hvor ejendomsværdien eller grundværdien ved vurderingen er mindst 10 pct. lavere end henholdsvis ejendomsværdien eller grundværdien ved nærmest forudgående vurdering, afholdes udgifterne dog af det offentlige«.
7. I § 5, *stk. 3*, udgår ordene »omfatter bygningsværdien m. v. og«.
8. § 32 ophæves.
9. § 33 ændres til § 32 og affattes således: »§ 32. Samtidig med vurderingen tager vurderingsrådet bestemmelse med hensyn til, om en ejendom helt eller delvis må anses for benyttet til landbrug, gartneri,

planteskole eller frugtplantage, jfr. § 6. stk. 3. i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, og foretager de fordelinger af grundværdien og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer, der er fornødne til gennemførelsen af den pågældende lovbestemmelse.

Stk. 2. Vurderingsrådet foretager endvidere de fordelinger af ejendomsværdi, grundværdi og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer, som iøvrigt er fornødne til gennemførelsen af bestemmelser i loven om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og loven om afvikling af ejendomsskyld til staten.

Stk. 3 Er en ejendom delvis jordrentepligtig, foretager vurderingsrådet fordeling af grundværdien og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer på det jordrentepligtige areal og den øvrige del af arealet.

Stk. 4. Fordeling af grundværdien og fradraget i samme eller af ejendomsværdien foretages af vurderingsrådet i alle andre tilfælde, hvor lovgivningen forudsætter en sådan fordeling (f. eks. hvor brugeren af en del af en ejendom ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af den pågældende del af ejendommen), og der i skemaet, jfr. § 37, er fremsat begæring herom under meddelelse af de fornødne oplysninger. Er dette sidste ikke tilfældet, må der af den, der er interesseret i fordelingen, inden vurderingen rettes særlig henvendelse til vurderingsrådet om foretagelse af fordelingen, ledsaget af de fornødne oplysninger«.

10. §§ 34-38 ændres til §§ 33-37.

11. I § 39, der ændres til § 38, ændres ordene »jfr. § 38« til »jfr. 37«.

12. I § 40, der ændres til § 39, ændres i

stk. 3, 2. pkt. ordene »ansættelser, fritagelser og fordelinger« til »ansættelser og fordelinger«.

13. I § 42, der ændres til § 40, ændres i stk. 3 ordene »jfr. § 33« til »jfr. § 32«.
14. I § 43, der ændres til § 41, ændres ordene »jfr. § 33« til »jfr. § 32«.
15. § 44 ændres til § 42.
16. I § 45, der ændres til § 43, ændres i stk. 2 ordene »§ 44, stk. 2, 2. punktum« til »§ 42, stk. 2, 2. punktum« og ordene »§ 40« til »§ 39«.
17. I § 46, der ændres til § 44, ændres i stk. 2 ordene »§ 45, stk. 2« til »§ 43, stk. 2«.
18. § 47 ophæves.
19. Overskriften »Afsnit II. Grundbeskatning. A. Grundskyld« udgår.
20. §§ 48-50 ophæves.
21. Overskriften »B. Grundstigningsskyld« udgår.
22. §§ 51-52 ophæves.
23. §§ 67-69 ophæves.
24. § 73 ophæves.
25. Overskriften »Afsnit III. Ejendomsskyld« udgår.
26. §§ 74-80 ophæves.
27. Overskriften »Afsnit IV. Skatternes betaling m. v.« udgår.
28. §§ 81-84 ophæves.
29. Foran § 85, der ændres til § 45, indføjes som overskrift »H. Særlige bestemmelser«.
30. § 86 ophæves.
31. §§ 87-88 ændres til §§ 46-47.
32. I § 89, der ændres til § 48, udgår 2., 3., 5. og 6. punktum.
33. § 90 ændres til § 49.

Mens loven iøvrigt træder i kraft den 1. april 1966, finder bestemmelserne i stk. 1 og 2 i den i § 1, punkt 9 anførte § 32 anvendelse allerede i forbindelse med vurderingerne fra og med 13. alm. vurdering pr. 1. august 1965. For så vidt der ved lovens gennemførelse allerede har fundet fremlæggelse af fortegnelserne over den almindelige vurdering sted, vil der være at give ejerne særskilt meddelelse om de i de nævnte bestemmelser omhandlede fordelinger m. v., med hensyn til hvilke klagefristen da regnes fra datoen for den pågældende meddelelse.

Bemærkninger til lovforslaget.

Loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er opdelt i 4 afsnit, et om vurdering og vurderingsmyndigheder, et om grundbeskatning, omfattende grundskyld til staten og grundstigningsskyld, et om ejendomsskyld til staten og et om skatternes betaling m. v.

Nærværende lovforslag går ud på, at den pågældende lov - i forbindelse med en foreslået ophævelse og afvikling af statsejendomsbeskatningen - ændres til kun at indeholde vurderingsbestemmelser.

Den reelt væsentligste ændring ved lovforslaget er, at statsgrundskylden foreslås ophævet fra den 1. april 1966. Grundskylden til staten beregnes efter de gældende regler med 6 %c årligt af den afgiftspligtige grundværdi, og provenuet har i de senere år - hvor landbrugsejendommene har været fritaget herfor - været ca. 60 mill. kr. årligt. Forslaget om at ophæve statsgrundskylden er led i en samtidig foreslået omlægning af grundbeskatningen til fremtidig kun at omfatte kommunal grundskyld, men således, at denne beskatning i by- og amtskommunerne samtidig promillemæssigt forhøjes med den bortfaldne statsgrundskyld, jfr. det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændringer i loven om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Med hensyn til grundstigningsskylden bemærkes, at denne beskatning allerede efter de ved lov nr. 363 af 18. december 1964 gennemførte lovændringer, skal ophøre helt den 1. april 1966.

Hvad statsejendomsskylden der har været fikseret siden 1957, angår, er det endelig ved et samtidig hermed fremsat lovforslag foreslået, at denne beskatning nu afvikles i takt med den afvikling, der allerede efter de gældende regler finder sted af den kommunale ejendomsskyld. Samtidig er alle bestemmelserne om ejendomsskylden foreslået overført til afviklingsloven, jfr. det fremsatte lovforslag om afvikling af ejendomsskylden til staten, i hvilket lovforslag denne skat samtidig foreslås opkrævet sammen med de by- og amtskommunale ejendomsskatter efter opkrævningsregler fastsat i den kommunale ejendomsskattelov.

Foruden grundskylds- og grundstignings-

skyldsbestemmelserne kan herefter også ejendomsskylds- og opkrævningsbestemmelserne helt udgå af den hidtidige lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Nærværende lovforslag går derfor ud på, at den pågældende lov indskrænkes til kun at indeholde bestemmelser om vurderingerne, og som følge heraf er lovens titel samtidig foreslået ændret til »Lov om vurdering af landets faste ejendomme«, jfr. lovforslagets § 1, punkt 1.

Med hensyn til de enkelte bestemmelser i lovforslaget skal iøvrigt bemærkes:

Til § 1.

ad 2-18. Disse punkter angår ændringer i den gældende lovs afsnit I om vurdering og vurderingsmyndigheder (§§ 1—47). Bortset fra punkterne 4, 6, 7 og 9, hvorom nærmere nedenfor - angår de øvrige ændringer indenfor dette afsnit, ændringer der enten er af redaktionel karakter eller foranlediget af statsgrundskyldens ophævelse, hvorhos den særlige afsnitsoverskrift, jfr. punkt 2, som følge af lovens omdannelse til vurderingslov bliver overflødig. De redaktionelle ændringer omfatter nogle ændringer af paragrafnumre og af paragrafhenvisninger og hænger sammen med, dels at en af de tidligere paragraffer i afsnittet, nemlig § 41, er blevet ophævet allerede ved lov nr. 224 af 4/6 1965, dels at de hidtidige §§ 32 og 47, der angår spørgsmål i forbindelse med statsgrundskylden, nu ophæves som følge af statsgrundskyldens ophævelse.

ad 4 og 6. Ifølge de gældende regler i § 2, stk. 4, og § 4, stk. 5, skal udgifterne ved begærede årsomvurderinger og ved § 4-vurderinger afholdes af den, der har begæret vurderingen, dog at det offentlige afholder udgifterne, hvor vurderingen foretages efter sket udstykning samt iøvrigt i tilfælde, hvor ejendomsværdien ved vurderingen er mindst 10 pct. lavere end ejendomsværdien ved nærmest forudgående vurdering.

Da grundværdien er det væsentligste skattegrundlag, foreslås det, at det i de nævnte bestemmelser fastsættes, at det offentlige også skal afholde udgifterne i tilfælde, hvor grundværdien ved de pågældende vurderinger er mindst 10 pct. lavere end grundværdien ved nærmest forudgående vurdering.

ad 7. Den gældende lovs § 5, stk. 3, indeholder en definition af begrebet forskelsværdi. Bestemmelsen har følgende ordlyd: »Forskellen mellem ejendomsværdien og grundværdien omfatter bygningsværdien m. v. og benævnes forskelsværdien«.

På grund af de på visse punkter forskellige vurderingsprincipper, der gælder for henholdsvis ansættelsen af ejendomsværdien og ansættelsen af grundværdien, er den i den nævnte bestemmelse anførte beskrivelse af forskelsværdien som svarende til bygningsværdien m. v. imidlertid ikke i alle tilfælde korrekt og har givet anledning til misforståelser. Det foreslås derfor, at ordene »omfatter bygningsværdien m. v. og« udgår af bestemmelsen.

ad 9. Der er under dette punkt foreslået en ny affattelse af lovens hidtidige § 33, der ændres til § 32, hvilken paragraf indeholder bestemmelser om forskellige fordelinger, der af vurderingsrådet skal foretages ved vurderingerne. For så vidt angår stk. 3 og 4 i paragraffen, er der kun tale om redaktionelle ændringer. Derimod er der med hensyn til stk. 1 og 2 tale om, at der er formuleret helt nye bestemmelser i disse stykker. Det hidtidige stk. 1 har indeholdt bestemmelser angående fordelinger, der skulle foretages i anledning af delvise lovmæssige fritagelser for statsgrundskyld. I dette stk. foreslås nu i stedet optaget regler angående visse afgørelser og fordelinger, det er nødvendigt, vurderingsrådene foretager af hensyn til gennemførelsen af den i det samtidig fremsatte lovforslag om ændringer i loven om beskatning til kommunerne foreslåede nye konjunkturbestemte lempelsesordning i den pågældende lovs § 6 med hensyn til den amts- og købstadkommunale grundskyld af landbrugsejendomme. Den hidtidige konjunkturbestemte lempelsesordning for landbrugs-ejendomme i den kommunale ejendomsskatelovs § 6 har angået ejendomme, der var noteret som landbrug m. v. Den nye ordning knyttes derimod til ejendommenes faktiske benyttelse til landbrug m. v., hvilken betingelse det derfor foreslås, at vurderingsmyndighederne skal tage stilling til samtidig med vurderingen. Lempelsesordningen for de landbrugsmæssigt benyttede arealer går derhos ud på, at lempelsen kun gives for den del

af grundværdien pr. arealenhed, der ligger inden for et vist maksimumbeløb, hvilket beløb skal fastsættes af ligningsrådet i forbindelse med de almindelige vurderinger. Foruden at foretage fordeling mellem evt. ikke-landbrugsmæssigt og landbrugsmæssigt benyttet areal er det derfor, hvor det landbrugsmæssige areal under en ejendom vurderes efter forskellige enhedspriser, tillige nødvendigt, at der af vurderingsrådet foretages yderligere detailfordelinger herindenfor. Den foreslåede nye bestemmelse i paragraffens stk. 1 tager derfor også sigte herpå. Det bemærkes, at vurderingsrådets bestemmelser og fordelinger med hensyn til landbrugsejendommene ligesom andre fordelinger kan påklages efter de sædvanlige regler til skyldråd og landsskatteretten.

Det gældende stk. 2 i den pågældende paragraf angår fordeling, der skal foretages, hvor en ejendom har areal i flere kommuner. Denne fordeling foretages af hensyn til fordelingen af den kommunale beskatning. Reglen foreslås nu afløst af en mere generel bestemmelse om, at vurderingsrådet skal foretage de fordelinger, der iøvrigt er fornødne til gennemførelsen af bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelev. Formuleringen vil foruden at dække det tidligere indhold af stk. 2 tillige afgive hjemmel for, at der af vurderingsrådet skal foretages fordeling, hvor en ejendom skal delvis fritages for kommunal ejendomsskat. Tidligere har kommunerne i denne henseende i de fleste tilfælde kunnet henholde sig til de fordelinger, der er foretaget af hensyn til statsbeskatningen, mens de i andre tilfælde selv har måttet henvende sig til vurderingsmyndigheden for at få foretaget evt. yderligere fornødne fordelinger. Med statsgrundskyldens ophævelse bliver der behov for en selvstændig hjemmel med hensyn til automatisk foretagelse af fordelinger ved vurderingerne af hensyn til den kommunale ejendomsbeskatning. Det bemærkes, at fordelingerne efter det foreslåede stk. 2 dog kun skal foretages, hvor der er tale om obligatoriske fritagelser for kommunale ejendomsskatter. I andre tilfælde må kommunerne som hidtil rette henvendelse til vurderingsrådet for at få eventuel fordeling foretaget. I det nye stk. 2 er tillige medtaget bestemmelse om, at der af vurderingsrådet skal foretages fordelinger,

der evt. er fornødne af hensyn til gennemførelsen af loven om afvikling af ejendoms-skylden til staten. Også her drejer det sig om fordelinger af hensyn til eventuelle obligatoriske fritagelser. De nærmere detaljer med hensyn til vurderingsrådenes anvendelse af de nye bestemmelser i paragraffens stk. 1 og 2 vil iøvrigt blive cirkulæremæssigt fastsat.

ad 19—20. Disse punkter angår ophævelsen af det hidtidige afsnit II A om statsgrundskylden (§§ 48-50) — jfr. de indledende bemærkninger herom.

ad 21-24. Afsnit II B om grundstigningsskylden har tidligere omfattet §§ 51-73. Allerede ved lov nr. 363 af 18. december 1964 blev de fleste af disse paragraffer ophævet. Tilbage blev kun enkelte bestemmelser, der angik grundstigningsskylden for skatteåret 1965/66 - for hvilket skatteår grundstigningsskylden kun skulle svares på grundlag af 12. alm. vurdering — nemlig §§ 51-52, 67-69 og 73. Disse resterende bestemmelser ophører med at have virkning med udgangen af det nævnte skatteår, fra hvilket tidspunkt grundstigningsskylden ifølge den pågældende lov helt bortfalder. De resterende bestemmelser foreslås herefter ophævet pr. 1. april 1966, jfr. forslagets § 2.

ad 25-26. Som nævnt i de indledende bemærkninger er der ved et særligt lovforslag foreslået afvikling af statsejendomsskylden fra den 1. april 1966 at regne og samtidig foreslået overførelse af statsejendomsskyldsbestemmelserne i det hele til den pågældende særlige lov. Som følge heraf foreslås derfor ejendomsskyldsbestemmelserne (§§ 74-80) udeladt af nærværende lov.

ad 27-28. Af bestemmelserne i det hidtidige afsnit IV angår §§ 81-84 opkrævningen af statsejendomsskatterne. Som følge af, at statsgrundskylden og grundstigningsskylden ophører pr. 1. april 1966, og statsejendomsskylden fra samme tidspunkt skal opkræves sammen med de by- og amtskommunale ejendomsskatter efter opkrævningsregler fastsat i den kommunale ejendomsskattelev, foreslås herefter også de nævnte §§ 81-84 udeladt af nærværende lov.

ad 29-33. Af de sidste paragraffer i den gældende lov angår § 85 oplysningspligt for visse offentlige myndigheder m. v. overfor vurderingsmyndighederne, § 86 skattefritagelser vedrørende Nationalbanken og Frihavnen, § 87 statens og kommunernes andel i udgifterne ved vurderingerne, § 88 bemyndigelse for finansministeren til at fastsætte gennemførelsesbestemmelser, § 89 tidligere ikrafttrædelsesbestemmelser og § 90 bestemmelse om, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Bortset fra, at § 86 kan udgå, foreslås de øvrige nævnte bestemmelser bibeholdt med fornøden paragrafændring, dog at der i det tidligere § 89 foreslås fjernet de dele af ikrafttrædelsesbestemmelserne, der har angået de tidligere beskatningsregler. De pågældende bestemmelser foreslås i fortsættelse af den inddeling, der er i loven for de øvrige vurderingsbestemmelser (A-G), opført under en ny overskrift »H. Særlige bestemmelser«.

Til § 2.

Den omlægning m. v. af ejendomsbeskatningen, som bl. a. nærværende lovforslag er led i, skal finde sted fra og med skatteåret 1966/67. Lovforslagets almindelige ikrafttrædelsestidspunkt er derfor den 1. april 1966.

Som nævnt i bemærkningerne til § 1, punkt 9, er der med hensyn til lovens § 32 om visse fordelinger m. v., der skal foretages af vurderingsrådet, tale om nye bestemmelser, for så vidt angår reglerne i paragrafens stk. 1 og 2. Da beskatningen pr. 1. april 1966 skal ske på grundlag af 13. alm. vurdering pr. 1. august 1965, er det derfor nødvendigt, at de nævnte nye regler i § 32, stk. 1 og 2 finder anvendelse allerede i forbindelse med ansættelserne ved den pågældende almindelige vurdering. Ikrafttrædelsesbe-

stemmelsen indeholder derfor bestemmelse herom.

Da lovforslaget først gennemføres efter vurderingsterminen den 1. august 1965 og formentlig også først, efter at vurderingerne i løbet af efteråret 1965 rent faktisk er foretaget i de enkelte vurderingsdistrikter, kan det blive nødvendigt, at vurderingsrådene efterfølgende må foretage det fornødne med hensyn til de nævnte nye bestemmelser i § 32, alt dog for så vidt vurderingsrådene ikke allerede forinden administrativt måtte være instrueret om at tage stilling til de pågældende spørgsmål. I henhold til den gældende lovs § 40 skal der ved de almindelige vurderinger gives meddelelse til ejerne indeholdende oplysninger om ejendomsværdien, grundværdien og evt. fradrag i grundværdien for forbedringer samt om tid og sted for vurderingsfortegnelsens fremlæggelse. Af vurderingsfortegnelsen skal fremgå også de øvrige oplysninger om vurderingerne, herunder om eventuelle fordelinger m. v. Klagefristen ved de almindelige vurderinger regnes fra den sidste fremlæggelsesdag for den pågældende fortegnelse, jfr. gældende lovs §42.

Da fremlæggelse af fortegnelserne over den 13. almindelige vurdering muligt allerede vil have fundet sted ved nærværende lovforslags gennemførelse, vil det - af hensyn til ejernes klageadgang med hensyn til fordelingerne m. v. i henhold til de nævnte nye bestemmelser i § 32 - være nødvendigt, at der i sådanne tilfælde bliver givet de pågældende ejere særskilt meddelelse om de pågældende fordelinger m. v. Der er derfor i ikrafttrædelsesbestemmelsen foreslået indsat en bestemmelse herom samt om, at klagefristen i disse tilfælde først regnes fra datoen for den pågældende meddelelse.

Forslag til lov om afvikling af ejendomsskylden til staten

§ 1. Den fikserede ejendomsskyld til staten, der har påhvilet ejendommene for skatteåret 1965/66 efter de hidtidige regler i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, nedsættes efter 13. alm. vurdering med 1/7. Den ejendommene til enhver tid påhvillende fikserede ejendomsskyld til staten nedsættes derhos fremtidig yderligere således:

efter 14. alm. vurdering med 1/6,
 efter 15. alm. vurdering med 1/5,
 efter 16. alm. vurdering med 1/4,
 efter 17. alm. vurdering med 1/3,
 efter 18. alm. vurdering med 1/2.

Ejendomsskylden til staten bortfalder der- efter helt efter 19. alm. vurdering. De nævnte nedsættelser m. v. foretages pr. den 1. april, der følger nærmest efter den pågældende almindelige vurdering.

Stk. 2. Såfremt den ansættelse, der er lagt til grund for beregningen af den fikserede ejendomsskyld, ændres som følge af klage eller revision, finder regulering af afgiften sted.

§ 2. Såfremt forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse bliver mindre end 5 pct. af grundværdien, bortfalder ejendomsskylden endeligt for den pågældende ejendom.

§ 3. Hvor forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse udviser en nedgang fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, og nedgangen i det væsentlige skyldes, at ejendommens areal er formindsket, eller arealet er steget i værdi, foretages der en endelig nedsættelse af den fikserede ejendomsskyld. Nedsættelsen beregnes på grundlag af nedgangen i forskelsværdien divideret med 1000 og multipliceret med 4,5 og udgør 6/7 heraf i de tilfælde, hvor nedsættelsen foretages med virkning fra og med et af skatteårene under 13. alm. vurdering, 5/7 hvor nedsæt-

telsen foretages fra og med et af skatteårene under 14. alm. vurdering, 4/7 hvor nedsættelsen foretages fra og med et af skatteårene under 15. alm. vurdering, 3/7 hvor nedsættelsen foretages fra og med et af skatteårene under 16. alm. vurdering, 2/7 hvor nedsættelsen foretages fra og med et af skatteårene under 17. alm. vurdering og 1/7 hvor nedsættelsen foretages med virkning fra og med et af skatteårene under 18. alm. vurdering.

§ 4. Hvor i andre tilfælde forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse af særlige grunde er gået ned fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at nedgangen må anses for at være af forbigående karakter, og uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, kan der efter derom indgivet andragende af finansministeren tilstås en endelig nedsættelse af den fikserede ejendomsskyld. Som eksempler på nedgang i forskelsværdien af særlige grunde, der kan motivere sådan nedsættelse af ejendomsskylden, skal nævnes væsentlig nedgang i bygningernes værdi som følge af offentlige foranstaltninger eller som følge af, at forudsætningerne for den i ejendommen drevne virksomhed er faldet bort, samt væsentlig nedgang af værdien af træbestanden i skove som følge af brand, storm, svampeangreb og lignende begivenheder. Hvor nedsættelse tilstås, beregnes nedsættelsen på grundlag af den i betragtning kommende nedgang i forskelsværdien efter samme principper som nævnt i § 3.

§ 5. Såfremt der fra en ejendom udskilles et areal, og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, skal vurderingsrådet, når udstykningsvurderingen finder sted, ved denne foretage en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af

den tidligere samlede ejendom, og den fikserede ejendomsskyld for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold. Den nævnte særskilte ansættelse kan påklages efter de i lov om vurdering af landets faste ejendomme, afsnit G, omhandlede regler.

§ 6. Såfremt en ejendom for skatteåret 1965/66 efter de hidtidige regler i §§ 79, 80 og 86 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme har været helt fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten, bortfalder ejendomsskylden for den pågældende ejendom endeligt den 1. april 1966.

Stk. 2. Såfremt en ejendom for skatteåret 1965/66 efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser har været delvis fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten, er ejendommen fremtidig - medmindre den i videregående omfang fritages efter reglerne i §§ 7-9 - fritaget for en til fritagelsen i det nævnte skatteår forholdsmeæssigt svarende del af den ejendommen til enhver tid påhvilende fikserede ejendomsskyld. I tilfælde af fordeling af ejendommens fikserede ejendomsskyld efter reglerne i § 5 fordeles fritagelsen på de enkelte lodder i samme forhold som den fikserede ejendomsskyld.

§ 7. I det omfang en ejendom er fritaget for kommunal ejendomsskyld efter § 20, jfr. § 7, stk. 1-4 i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme eller af en kommunalbestyrelse kan fritages for kommunal ejendomsskyld efter den nævnte lovs § 20, jfr. § 8, stk. 1. litra a-d, og stk. 2, er ejendommen fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten.

§ 8. I det omfang en ejendom af en kommunalbestyrelse kan fritages for kommunal ejendomsskyld efter § 20, jfr. § 8, stk. 3 og 4, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, eller af en kommunalbestyrelse er fritaget for kommunal ejendomsskyld efter den nævnte lovs § 20, jfr. § 9, kan finansministeren fritage ejendommen for den fikserede ejendomsskyld til staten.

§ 9. I tilfælde, hvor en bygning ved deklaration fra ejeren er underkastet bestemmelserne i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om

bygningsfredning, kan finansministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for så stor en del af den fikserede ejendomsskyld til staten, som forholdsmeæssigt falder på den fredede bygning.

§ 10. Den fikserede ejendomsskyld til staten opkræves i København, Frederiksberg og købstæderne sammen med de kommunale ejendomsskatter og iøvrigt sammen med de amtskommunale ejendomsskatter. Bestemmelserne i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, kap. V (skatternes forfaldstid og erlæggelse m.v.) finder tilsvarende anvendelse for ejendomsskylden til staten. Med hensyn til pante- og fortrinsret for ejendomsskylden til staten har det dog sit forblivende ved lovgivningens hidtidige regler. Indbetalingen i statskassen af den opkrævede ejendomsskyld foretages efter de hidtil gældende bestemmelser.

Stk. 2. Udgør ejendomsskylden til staten af en ejendom mindre end 20 kr. årlig, opkræves ejendomsskylden ikke.

§ 11. Loven, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft den 1. april 1966.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende lovforslag går ud på at foreslå, at der skal finde en afvikling sted af ejendomsskylden til staten, således at denne ejendomsskyld fremover bliver afviklet i takt med den afvikling, der allerede efter de gældende regler finder sted af ejendomsskylden til kommunerne. Samtidig går forslaget ud på, at alle bestemmelserne om statsejendomsskylden - hvilke bestemmelser hidtil har været placeret i afsnit III (§§ 74-80) i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme - nu bliver placeret i afviklingsloven, således at de udgår af den nævnte anden lov. Der henvises herom til det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Ejendomsskylden til staten blev fikseret ved lov nr. 30 af 15. februar 1957. Før fikseringen blev der beregnet ejendomsskyld til staten af den til enhver tid værende forskelsværdi (ejendomsværdi - grundværdi), idet der dog inden beregningen blev fradraget i forskelsværdien dels et fast fradrag pr. ejen-

dom på 21.000 kr., dels et fradrag på 2.000 kr. pr. lejlighed med køkken, ejendommen indeholdt udover een lejlighed. Af den herefter afgiftspligtige del af forskelsværdien beregnedes ejendomsskylden til staten med en fast promille på 4,5. Ved fikseringen af statsejendomsskylden ved loven af 15. februar 1957 fikseredes skatten til de beløb, der var pålignet ejendommene for året 1956. Ved fikseringen bortsås der dog fra eventuelle fritagelser, således at de fikserede beløb i sådanne tilfælde fastlagdes til de beløb, der skulle være betalt i 1956, hvis ejendommen ikke havde været fritaget i det pågældende år. Til gengæld indeholdt så fikseringsloven en række selvstændige fritagelsesregler, hvorefter den fremtidig i visse tilfælde kunne blive tale om fritagelser helt eller delvis for at svare den fikserede skat. Ved lov nr. 180 af 7. juni 1958 blev fikseringslovens regler indføjet som afsnit III i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Samtidig med fikseringen af statsejendomsskylden fandt der ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 tillige en fiksering sted af den kommunale ejendomsskyld i bykommunerne. Denne fiksering fandt sted efter ganske samme principper som fikseringen til staten, bl. a. således at fikseringen skete på skattebeløbene, og uden at der fastsattes nogen afviklingsordning herfor. Ved lov nr. 357 af 27. december 1958 blev der i bykommunerne bl. a. indført en ekstraordinær ejendomsskyld. Den ekstraordinære ejendomsskyld skulle fra og med skatteåret 1960/61 pålignes med 14 % af det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld var beregnet (den fikserede skattepligtige forskelsværdi). Denne ekstraordinære ejendomsskyld skulle imidlertid afvikles over en 40-årig periode på den måde, at den nævnte ekstraordinære promille på 14 efter hver almindelig vurdering - første gang efter den alm. vurdering, der skulle finde sted i 1964 - skulle nedsættes med 1,4. Ved lov nr. 34 af 18. februar 1961 blev den kommunale ejendomsskyld fikseret også i sogne- og amtskommunerne, og fikseringen blev samtidig i alle kommunegrupper fastlagt på ensartet måde, nemlig således at ejendomsskylden fremtidig skulle svares af den for skatteåret 1960/61 skattepligtige forskelsværdi, der benæv-

tes fikseringsværdien, og svares deraf med den i det nævnte skatteår gældende ejendomsskyldpromille i kommunen. Samtidig fastsattes der for al kommunal ejendomsskyld en fælles afviklingsordning, således at denne ejendomsskyld skulle afvikles over en 28-årig periode på den måde, at den i skatteåret 1960/61 gældende promille efter hver alm. vurdering - første gang efter den alm. vurdering i 1964 -- skulle nedsættes med 1/7. Efter at den almindelige vurdering, der skulle have fundet sted i 1964 (13. alm. vurdering), ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 var blevet udskudt et år til 1965, bestemtes det ved lov nr. 163 af 27. maj 1964, at den første aftrapning af den kommunale ejendomsskyld uanset vurderingsudskyldelsen skulle finde sted allerede med virkning fra skatteåret 1965/66. Derimod bibeholdtes reglen om, at aftrapningen fremover skulle følge de almindelige vurderinger, således at næste aftrapning foretages efter 14. alm. vurdering. De almindelige vurderinger er ved lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme fastlagt således, at der fremover bevares en 4-årig vurderingsperiode. 14. alm. vurdering skal derfor efter de gældende regler finde sted i 1969, 15. alm. vurdering i 1973 o. s. v. Med den fastlagte afviklingsordning for den kommunale ejendomsskyld vil denne således blive endeligt afviklet pr. 1. april 1990. Nærværende lovforslag går ud på, at statsejendomsskylden skal afvikles i samme takt, som således gælder for den kommunale ejendomsskyld. Første led i afviklingen, der som nævnt allerede er foretaget for den kommunale ejendomsskyld fra og med skatteåret 1965/66, skal for den statslige ejendomsskyld ske efter 13. alm. vurdering, altså fra skatteåret 1966/67. De fremtidige yderligere afviklinger vil derimod tidsmæssigt blive helt sammenfaldende for den statslige og den kommunale ejendomsskyld.

De gældende regler om den statslige og om den kommunale ejendomsskyld indeholder nogle bestemmelser, hvorefter der i visse tilfælde skal eller kan ske individuelle nedsættelser af ejendomsskylden i tilfælde af forskelsværdinedgang. Hvor der efter disse regler foretages nedsættelser af ejendomsskylden til staten, foretages nedsættelsen på den måde, at den fikserede ejendomsskyld til

staten nedsættes med et beløb svarende til 4,5 % af den i betragtning kommende forskelsværdinedgang. For den kommunale ejendomsskylds vedkommende foretages nedsættelsen på den måde, at fikseringsværdien nedsættes med den i betragtning kommende forskelsværdinedgang.

Det forhold, at den statslige ejendomsskyld som nævnt er fikseret på selve skattebeløbene, mens den kommunale ejendomsskyld er fikseret på værdier og promiller, har bevirket, at den tekniske udformning af afviklingsordningen har måttet gøres noget anderledes end den måde, afviklingen er formuleret på i den kommunale ejendomsskattelov. Dette hænger sammen med, at det er nødvendigt ved statsejendomsskylden at foretage såvel de individuelle nedsættelser som de generelle afviklinger på selve skattebeløbene, mens den kommunale lov her kan betjene sig af en ordning, hvor de individuelle nedsættelser foretages på fikseringsværdierne, mens de generelle afviklinger foretages på promillerne. Reelt bliver der imidlertid ikke tale om nogen forskel mellem den foreslåede afviklingsordning for statsejendomsskylden og den afviklingsordning, der gælder for den kommunale ejendomsskyld.

Det bemærkes, at den statslige ejendomsskyld, der nu foreslås afviklet, beløber sig til ca. 30 mill. kr. årligt. Den kommunale ejendomsskyld androg i det sidste år før påbegyndelsen af dennes afvikling (1964/65) ca. 260 mill. kr. De beløb, hvormed ejendomsskylden går ned ved hver aftrapning, andrager således henholdsvis lidt over 4 mill. kr. og knap 38 mill. kr.

Til de enkelte bestemmelser i lovforslaget bemærkes

Til § 1.

Lovforslagets § 1 indeholder reglerne for den generelle afvikling af ejendomsskylden til staten. Forslaget går ud på, at den ejendomsskyld, der ved udløbet af hver enkelt vurderingsperiode påhviler ejendommene, ved begyndelsen af den næste almindelige vurderingsperiode skal nedsættes på nærmere angiven måde, nemlig således, at den fikserede ejendomsskyld, der påhviler ejendommene for skatteåret 1965/66, pr. 1. april 1966 nedsættes med 1/7, at den fikserede ejendomsskyld, der påhviler ejendommene ved

udløbet af 13. alm. vurderingsperiode, d. v. s. den ejendomsskyld, der er tilbage i skatteåret 1969/70, den 1. april 1970 nedsættes med 1/6, ved udløbet af næste vurderingsperiode nedsættes det resterende med 1/5 o. s. v. Den særlige tekniske udformning af afviklingen af statsejendomsskylden hænger sammen med det i de indledende bemærkninger nævnte særlige forhold, at den statslige ejendomsskyld — i modsætning til den kommunale ejendomsskyld — er fikseret på skattebeløb, ikke på værdier og promiller. Såfremt det derfor blev bestemt, at man efter hver alm. vurdering skulle nedsætte statsejendomsskylden med 1/7 af det beløb, der påhvilede ejendommene i 1965/66, ville der - i tilfælde af, at en ejendom i afviklingsperioden opnår en individuel nedsættelse - ske det, at den resterende ejendomsskyld til staten for denne ejendom ville blive afviklet hurtigere end statsejendomsskylden af andre ejendomme, og også hurtigere end den kommunale ejendomsskyld afvikles for den pågældende ejendom, idet den individuelle nedsættelse i denne henseende jo her er ydet på fikseringsværdien og ikke på promillen, hvis aftrapning jo fremdeles er udstrakt over et tidsrum, der når frem til 1990. Den i forslagets § 1, stk. 1, formulerede afviklingsordning vil bevirke, at statsejendomsskylden i alle tilfælde bliver afviklet på ganske samme måde og i ganske samme takt som den kommunale ejendomsskyld. Samtidig vil oppebørselsmyndighederne være fritaget for at skulle beholde noteret ved ejendommene den oprindelige ejendomsskyld af hensyn til beregningen af nedsættelserne, ligesom man er fri for den komplikation, at også disse størrelser i tilfælde af udstykning evt. måtte fordeles mellem lodderne.

Bestemmelsen i forslagets § 1, stk. 2, om betydningen af ændringer af det oprindelige fikseringsgrundlag svarer til den hidtidige bestemmelse herom i statsejendomsskattelovens § 74, stk. 2, og lignende bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelov. Da fikseringsgrundlaget for statsejendomsskylden er 10. alm. vurdering i 1950, evt. omvurderinger til og med 1955, vil der fremtidig formentlig kun rent undtagelsesvis kunne blive tale om anvendelse af § 1, stk. 2, men det findes dog rimeligt fremdeles at bevare bestemmelsen.

Til §§ 2-4.

De foreslåede bestemmelser i §§ 2-4, der angår individuelle bortfald eller nedsættelser af ejendomsskylden i tilfælde af forskelsværdinedgang, svarer, hvad de nærmere betingelser for bortfald eller nedsættelse angår, ganske til de hidtidige bestemmelser i stats-ejendomsskattelovens §§ 75-77 og til lignende bestemmelser, der findes i den kommunale ejendomsskattelev. Hvor der efter de hidtidige bestemmelser i §§ 76 og 77 er foretaget nedsættelser af statsejendomsskylden, er nedsættelserne blevet foretaget på den måde, at den fikserede ejendomsskyld er blevet nedsat med 4,5 % af den i betragtning kommende forskelsværdinedgang. Som følge af den foreslåede afvikling af stats-ejendomsskylden vil denne beregningsmåde ikke fremtidig kunne benyttes uændret, men der må — afhængig af i hvilken vurderingsperiode nedsættelsen foretages — ske en forholdsmæssig reduktion af det beløb, der fremkommer ved den nævnte beregning, således at nedsættelsen i de tilfælde, hvor den skal gennemføres under 13. alm. vurdering, kun udgør 6/7 af det beløb, der fremkommer ved nævnte beregning, i de tilfælde hvor den skal gennemføres under 14. alm. vurdering kun 5/7 deraf o. s. v. I modsat fald ville en ejendom, for hvilken der foretages individuel nedsættelse, ellers få en forholdsvis for stor nedsættelse og også en forholdsvis større nedsættelse end den nedsættelse, ejendommen opnår i den kommunale ejendomsskyld efter den ved denne skat benyttede teknik. Den anførte særlige beregningsmåde ved de individuelle nedsættelser af den statslige ejendomsskyld er foreslået fastlagt i selve lovteksten i forslagens § 3, ligesom der i forslagens § 4 med hensyn til nedsættelser efter denne bestemmelse er henvist til fremgangsmåden i § 3, hvad angår beregningen af den pågældende nedsættelse.

Til § 5.

Bestemmelsen i forslagens § 5 om evt. fordeling af statslig ejendomsskyld i tilfælde af udstykning svarer ganske til den hidtidige bestemmelse herom i statsejendomsskattelovens § 78, stk. 1, og lignende bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelev.

Til § 6.

De hidtidige regler om fritagelse for fikseret ejendomsskyld til staten er indeholdt i stats-ejendomsskattelovens §§ 79 og 80 (samt § 86, der angår skattebegunstigelser for Danmarks Nationalbank og Københavns Frihavn). Bestemmelserne i § 80 angår nogle fritagelser specielt for ejendomsskylden — § 80, stk. 1, fritagelse som i visse tilfælde kan gives af finansministeren for fredede bygninger og § 80, stk. 2-4 fritagelser, som under visse betingelser eller for en vis periode er opretholdt uændrede siden fikseringen i 1957 (fritagelse for visse frugt- og hedeplanter og fritagelser i henhold til boligstøttelovgivningen) — mens § 79, der er hovedbestemmelsen om statsejendomsskyldsfritagelser, angår fritagelser, som gives i tilknytning til statsgrundskyldsfritagelser, som tilkommer eller kan bevilges visse ejendomme efter reglerne i statsejendomsskattelovens §§ 49-50. I det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er reglerne om grundskyld til staten foreslået ophævet. Som følge heraf vil det ikke fremover være muligt at have en statsejendomsskyldsfritagelse knyttet til en statsgrundskyldsfritagelse. Man kunne i stedet knytte statsejendomsskyldsfritagelserne til de kommunale grundskyldsfritagelser i den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7-9. Disse regler angår vel i flere tilfælde samme kategorier af ejendomme som fritagelsesreglerne i statsejendomsskattelovens §§ 49-50, men en tilknytning af den statslige ejendomsskyldsfritagelse til en kommunal grundskyldsfritagelse ville dog i nogle tilfælde føre til, at ejendomme, som hidtil ikke har svaret stats-ejendomsskyld, fremtidig skulle svare denne skat. Dette ville således blive tilfældet for statens egne ejendomme i det omfang, disse af staten benyttes erhvervsmæssigt til landbrug, havebrug, skovdrift eller til udleje eller er ubenyttede, idet statsejendomme i disse tilfælde skal svare kommunal grundskyld efter den kommunale ejendomsskattelovs § 7, stk. 1. Det samme ville endvidere kunne blive tilfældet for en række af de ejendomme, som nu i henhold til statsejendomsskattelovens § 79, jfr. § 49, stk. 1 c-f (skoler, sygehuse m. v.) er automatisk fritagne, idet

sådanne ejendommers fritagelse for kommunal grundskyld er et bevillingsspørgsmål, som vedkommende kommunalbestyrelse selv afgør. I tilfælde, hvor en kommune ikke giver en sådan ejendom fritagelse for kommunal grundskyld, ville ejendommen - modsat tidligere - nu skulle svare statsejendomsskyld, såfremt man gjorde fritagelse herfor afhængig af, at der forelå kommunal fritagelse. Da de eksisterende fritagelser for statsejendomsskyld må anses for at være af underordnet økonomisk betydning — og den økonomiske betydning deraf yderligere af svækkes under den foreslåede afvikling af statsejendomsskylden - og da det må anses for ønskeligt at spare det administrative besvær, der vil være forbundet med ved fremtidige ændringer i disse ejendommers benyttelse af føre kontrol med evt. ophævelse eller indskrænkning af de eksisterende fritagelser, foreslås det derfor i forslagens § 6, at man opretholder disse fritagelser uanset eventuelle fremtidige ændringer med hensyn til disse ejendomme. Det er som følge heraf i forslagens § 6, stk. 1, foreslået, at den fikserede ejendomsskyld til staten for de ejendomme, der i skatteåret 1965/66 har været helt fritagne for stats-ejendomsskyld, bortfalder endeligt den 1. april 1966. Ejendomme, som i skatteåret 1965/66 evt. kun har været delvis fritagne, foreslås derhos efter forslagens § 6, stk. 2, fremtidig fritaget i forholdsmæssig samme omfang, som de har været fritaget i skatteåret 1965/66. Bestemmelsens formulering indebærer, at samme brøkdel af den fikserede ejendomsskyld, ejendommen har været fritaget for i skatteåret 1965/66, skal ejendommen fremdeles være fritaget for af den ejendommen til enhver tid påhvillende fikserede ejendomsskyld. Dette betyder, at fritagelsen beløbsmæssigt går ned i ganske samme takt, som den generelle aftrapning af ejendomsskylden finder sted, hvilket må anses for rimeligt, idet en delvis fritaget ejendom - såfremt den under afviklingen skulle bevare fritagelse for samme beløb i kroner og øre - ville opnå en hurtigere afvikling af den i skatteåret 1965/66 ikke fritagne del af ejendomsskylden end andre ejendomme. De delvise ejendomsskyldsfritagelser, der således skal bevares efter principper i § 6, stk. 2, må i tilfælde af udstykning evt. fordeles, og fordelingen heraf er i § 6, stk. 2, 2. pkt.

foreslået foretaget på ganske samme måde, som den fikserede ejendomsskyld fordeles efter reglerne i § 5.

Til §§ 7-9.

Mens reglerne i § 6 angår bevaringen fremover af fritagelser, der har foreligget i skatteåret 1965/66, angår reglerne i §§ 7-9 etablering af nye fritagelser for ejendomme, der ikke allerede har været fritaget i 1965/66, og evt. udvidelse af bevarede delvise fritagelser fra 1965/66. Reglerne i §§ 7-9 vil på grund af den i § 6 foreslåede ordning for de gamle fritagelser næppe finde anvendelse i noget særligt stort omfang, idet de jo forudsætter, at der er tale om gamle ejendomme - behæftet med statsejendomsskyld - som på et eller andet senere tidspunkt overgår til fritagelsesberettigende anvendelse - eller hvis de har været delvis fritaget i 1965/66, senere i udvidet omfang overgår til sådan anvendelse. Det må anses for rimeligt, at der fremtidig bliver holdt mulighed åben for etablering af nye fritagelser og evt. udvidelse af delvise bevarede fritagelser. I disse tilfælde synes det dog rimeligt - i stedet for at udforme helt selvstændige fritagelsesregler i afviklingsloven - at udforme disse i tilknytning til reglerne om kommunale ejendomsskyldsfritagelser i den kommunale ejendomsskattelovs § 20. Dette er sket ved forslagens §§ 7 og 8. De kommunale ejendomsskyldsfritagelser efter § 20, stk. 1 og 2, er fritagelser, der afledes af kommunale grundskyldsfritagelser efter den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7-9. § 20 indeholder dog i stk. 3 tilføjede regler om tilsvarende fritagelsesadgang med hensyn til ejendomme, der evt. er vurderet som bygninger på fremmed grund, og hvor der derfor ikke kan være tale om grundskyldsfritagelse. Ved at knytte fritagelsesreglerne i afviklingslovens §§ 7 og 8 primært til den kommunale ejendomsskattelovs § 20 — i stedet for at knytte dem direkte til den kommunale ejendomsskattelovs §§ 7-9 - opnås det, at afviklingslovens fritagelsesregler også vil dække eventuelle tilfælde, hvor der er tale om bygninger på fremmed grund. Reglerne i §§ 7 og 8 i afviklingsloven er iøvrigt opbygget således, at man bevarer det gældende princip i statsejendomsskatteloven, hvorefter visse fritagelser gives automatisk - andre kun bevillingsmæssigt af finansmini-

steren efter ansøgning. Afviklingslovens § 7 omfatter den førstnævnte kategori og angår ejendomme - som enten automatisk er fritaget for kommunal ejendomsskyld efter den kommunale ejendomsskatte-lovs § 20, jfr. § 7, stk. 1-4 (det drejer sig her hovedsagelig om forskellige offentlige ejendomme) eller ejendomme, som af en kommunalbestyrelse ville kunne fritages efter den kommunale ejendomsskatte-lovs § 20, jfr. § 8, stk. 1, litra a-d, og stk. 2, således som sidstnævnte paragraf er formuleret i det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (bestemmelsen angår herefter de samme ejendomskategorier, som har været omfattet af de hidtidige lovmæssige fritagelser i stats-ejendomsskatte-lovens § 79, jfr. § 49, stk. 1c-f). Statsejendomsskyldsfritagelse i sidstnævnte tilfælde skal dog, som bestemmelsen i afviklingslovens § 7 er formuleret, være uafhængig af, om vedkommende kommunalbestyrelse rent faktisk har givet vedkommende ejendom fritagelse for den kommunale ejendomsskyld. Afviklingslovens bestemmelse bibeholder altså på dette punkt det hidtidige princip, hvorefter statsejendomsskyldsfritagelse obligatorisk tilkommer ejendomme af denne karakter.

Bestemmelsen i forslagets § 8 svarer til de tilfælde, hvor der også hidtil af finansministeren har kunnet gives fritagelse, nemlig henholdsvis efter statsejendomsskatte-lovens § 79, jfr. § 50, stk. 1 og 3, der svarer til den kommunale ejendomsskatte-lovs § 20, jfr. § 8, stk. 3 og 4, således som disse nu er foreslået formuleret i den kommunale ejendomsskatte-lov (hvilke bestemmelser bl. a. omfatter almenvelgørende stiftelsers ejendomme) - og efter statsejendomsskatte-lovens § 79, jfr. § 50, stk. 2. Sidstnævnte fritagelsesadgang har været afhængig af, at der gives kommunal fritagelse efter den kommunale ejendomsskatte-lovs § 20, jfr. § 9, hvilket princip derfor er bevaret i afviklingsfor-slaget § 8 sidste led, mens fritagelsesadgan-gen for de førstnævnte tilfælde som hidtil skal være uafhængig af, om vedkommende kommunalbestyrelse rent faktisk beslutter sig til at give pågældende ejendom kommunal fritagelse, jfr. § 8 første led.

Endelig er der i lovforslagets § 9 bevaret en adgang for finansministeren til at fritage

ejendomme, der fredes, på samme måde som det hidtil har været tilfældet efter statsejendomsskatte-lovens § 80, stk. 1.

Som tidligere nævnt angår reglerne i afviklingslovens §§ 7-9 kun etablering af nye fritagelser — eller af eventuelle udvidede fritagelser i forhold til fritagelser, der var i 1965/66 - hvorfor anvendelsen af reglerne i disse paragraffer formentlig vil blive ret beskeden. Hvor en ejendom med bevaret delvis fritagelse efter § 6 - bedømt efter reglerne i §§ 7-9 får en større fritagelse, træder denne større fritagelse — så længe betingelserne herfor er til stede - i stedet for fritagelsen efter § 6, hvilket fremgår af den nærmere formulering, der i lovforslaget er givet af bestemmelsen i § 6. Evt. ny fritagelse — eller udvidet fritagelse - efter forslagets § 7 skal iværksættes af oppebørselsmyndigheden af egen drift. De fordelinger af ansættelserne, der derfor evt. kan blive brug for i disse tilfælde til beregning af fritagelse eller udvidet fritagelse, vil automatisk blive foretaget af vurderingsmyndigheden i forbindelse med vurderingen i medfør af den i ændringsforslaget vedrørende vurderingsloven formulerede nye bestemmelse i denne lovs § 32, stk. 2, hvis nærmere detaljer bl. a. i nærværende henseende vil blive cirkulæremæssigt fastlagt for vurderingsmyndighederne.

Til § 10.

Som det fremgår af lovforslaget om ændring i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, er den nævnte lov foreslået ændret til kun at omfatte vurderingsbestemmelser, således at også de hidtidige opkrævningsbestemmelser i denne lov udgår. Den kommunale ejendomsskatte-lov har hidtil kun indeholdt selvstændige opkrævningsbestemmelser vedrørende de by- og sognekommunale ejendomsskatter (§ 27), men ikke vedrørende de amtskommunale ejendomsskatter, idet disse er blevet opkrævet af amtstuerne sammen med de statslige ejendomsskatter. Som følge af de statslige ejendomsskatters forsvinden er der imidlertid nu i lovforslaget om ændring af den kommunale ejendomsskatte-lov foreslået optaget selvstændige opkrævningsbestemmelser i denne lov også vedrørende de amtskommunale ejendomsskatter (§ 28). På baggrund heraf må

det anses for uforholdent at udforme selvstændige opkrævningsregler også i loven om afviklingen af statsejendomsskylden. Det er derfor i nærværende lovforslags § 10 foreslået, at den fikserede ejendomsskyld til staten skal opkræves i København, Frederiksberg og købstæderne sammen med de kommunale ejendomsskatter og iøvrigt sammen med de amtskommunale ejendomsskatter, samt at bestemmelserne i den kommunale ejendomsskattelovs kap. V (skatternes forfaldstid og erlæggelse m.v.) skal finde tilsvarende anvendelse for ejendomsskylden til staten.

Med hensyn til opkrævningsmyndigheden for statsejendomsskylden betyder den således foreslåede ordning dog ingen ændring i forhold til de gældende regler, idet det allerede efter disse i bykommunerne er kommunen og iøvrigt amtstuerne, der forestår opkrævningen.

Med hensyn til statsejendomsskatternes opkrævning i bykommunerne har den af kommunen foreståede opkrævning hidtil principielt - bl. a. med hensyn til antallet af terminer - skullet ske efter samme regler som gjaldt for amtstuernes opkrævning. Der har imidlertid i medfør af § 6 i lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring af amtstueforordningen altid været givet disse kommuner tilladelse til at fravige disse regler, hvor de ønskede dette af hensyn til, at opkrævningen kunne ske sammen med deres egne ejendomsskatter. Som følge heraf er det anset for ubetænkeligt at foreslå, at statsejendomsskylden fremtidig i alle tilfælde i bykommunerne skal opkræves sammen med de kommunale ejendomsskatter. Den af vedkommende bykommune på grundlag af den kommunale ejendomsskattelovs § 27 fastlagte opkrævningsordning med hensyn til skatteterminer m. v. bliver således også umiddelbart gældende for den fikserede ejendomsskyld til staten.

Udenfor bykommunerne skal statsejendomsskylden som nævnt opkræves af amtstuerne sammen med de amtskommunale

ejendomsskatter, d. v. s., at opkrævningen her skulle ske i overensstemmelse med den foreslåede nye § 28 i den kommunale ejendomsskattelov. Den nævnte § 28 indeholder med hensyn til forfaldstid og betalingsfrist for de to årlige amtstueskatteterminer visse afvigelser fra den hidtil gældende ordning. Der henvises herom til bemærkningerne til den nævnte bestemmelse i lovforslaget om ændringerne af den kommunale ejendomsskattelov samt til bemærkningerne til det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af lov nr. 124 af 20. april 1926, hvor tilsvarende ændringer generelt er foreslået for alle de skatter og afgifter, der opkræves af amtstuerne af de faste ejendomme.

Opkrævning m. v. af statsejendomsskyld skal som nævnt fremtidig ske efter reglerne i den kommunale ejendomsskattelovs kap. V. Den lidt bedre fortrinsret, som efter de hidtidige regler gælder for statsejendomsskatter i forhold til de kommunale ejendomsskatter, er dog i forslagens § 10 foreslået bevaret for statsejendomsskylden. Med hensyn til indbetalingen i statskassen af den opkrævede statsejendomsskyld skal efter forslaget de hidtidige regler derhos følges.

Der er endelig i forslagens § 10, stk. 2, foreslået indsat en bestemmelse, hvorefter ejendomsskylden til staten af en ejendom ikke skal opkræves, såfremt den er mindre end 20 kr. årlig. Baggrunden herfor er, at det er anset for rimeligt - da det drejer sig om en skat under afvikling - at opkrævning af absolut set små beløb undlades. Bestemmelsen svarer iøvrigt til en tilsvarende bestemmelse, der er foreslået indsat i den kommunale ejendomsskattelovs § 29, stk. 5, med hensyn til den kommunale ejendomsskyld. Hvor en ejendom er delvis fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten, vil det efter bestemmelsen være størrelsen af det ikke fritagne beløb, der er afgørende for, hvorvidt opkrævning skal finde sted. Er dette beløb mindre end 20 kr. årlig, skal opkrævning undlades.

Forslag til lov om ændring i lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring i amtstueforordningen af 8. juli 1840 vedrørende opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom

§ 1.

I lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring i amtstueforordningen af 8. juli 1840 vedrørende opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom foretages følgende ændringer:

- 1) I § 1, stk. 2, indføjes efter »hver skatte-termin« ordene »for hvilke forfaldstiden for fremtiden skal være henholdsvis den 1. juni og den 1. december«.
- 2) I § 2, stk. 1, ændres ordene »ved udgangen af henholdsvis juni og december måned« til »senest henholdsvis 10. juli og 10. januar« og ordene »1. april og 1. oktober« ændres til »1. juni og 1. december«.
- 3) I § 3, stk. 1, ændres ordene »ved udgangen af henholdsvis juni og december måned« til »efter henholdsvis 10. juli og 10. januar«.
- 4) I § 4 ændres ordene »inden udgangen af henholdsvis juli og januar måned« til »senest henholdsvis 10. august og 10. februar«.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. april 1966.

Bemærkninger til lovforslaget.

I henhold til den anførte lov af 20. april 1926 vedrørende ændring af amtstueforordningen gælder der for opkrævningen af amtstueskatterne — altså foruden for de egentlige ejendomsskatter tillige for de andre afgifter, der af amtstuerne opkræves sammen med ejendomsskatterne, f. eks. tiendebankydelse, renter af kongelige penge, brandkontingent til den almindelige brandforsikring m. v. — følgende ordning: I de to årlige

skatte terminer (april og oktober terminer) skal der inden udgangen af henholdsvis maj og november måned tilstilles skatteyderne skattekvitteringsblanketter (§ 1); af beløb der derefter ikke er indbetalt ved udgangen af henholdsvis juni og december måned, skal der erlægges rente med 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned, regnet fra henholdsvis 1. april og 1. oktober (§ 2); de ikke indbetalte beløb + renter inddrives derhos ved udpantning i henhold til restancelister, der udfærdiges efter udgangen af henholdsvis juni og december måned (§ 3); restancelisterne skal være fogeden i hænde inden udgangen af henholdsvis juli og januar måned (§ 4).

I praksis bliver skattekvitteringsblanketterne udsendt til skatteyderne umiddelbart før henholdsvis 1. juni og 1. december. Uanset at der således reelt kun er tale om en betalingsfrist for skatteyderne på ca. 1 måned, skal i tilfælde af for sen indbetaling strafrenteberegningen efter de nævnte bestemmelser foretages tilbage fra henholdsvis 1. april og 1. oktober, hvilket igen hænger sammen med, at forfaldstiden for terminerne er fastsat til disse tidspunkter ifølge amtstueforordningens § 1 og specielt for de egentlige ejendomsskatter, statsejendomsskattelovens § 83.

Det anførte misforhold mellem den faktiske betalingsfrist og strafrenteperioden må anses for urimeligt og har givet anledning til utilfredshed. Ordningen afviger endvidere fra ordningen med hensyn til de sogne- og købstadkommunale ejendomsskatter, hvor der ikke er det anførte misforhold. For disse skatter er ordningen på grundlag af den kommunale ejendomsskattelovs § 27 den, at skatterne opkræves af kommunalbestyrelsen i to eller flere lige store rater med forfaldstid

den 1. i de måneder, kommunalbestyrelsen bestemmer, at betalingen skal ske inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist efter forfaldsdagen, hvilken frist senest kan være den 3. i den følgende måned. Overskrides betalingsfristen, er kommunalbestyrelsen berettiget til at forordre skattebeløbet forrentet fra forfaldsdagen med 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker. Skatter og påløbne renter, der ikke er indbetalt senest den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, bliver derhos at søge inddrevet ved udpantning.

Mens de nævnte kommunale ejendomsskatter for det meste indbetales direkte til kommunekontorerne eller gennem pengeinstitutter, finder indbetalingen af amtstueskatterne overvejende sted gennem postvæsenet. For at undgå ophobning af postindbetalingerne på de for postvæsenet travleste perioder omkring månedskifte har Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet derfor anmodet om, at der finder en vis udskydelse sted af betalingsfristerne for amtstueskatterne.

Nærværende lovforslag går ud på for samtlige de skatter og afgifter af de faste ejendomme, der opkræves af amtstuerne, at fjerne den - i forhold til de nævnte kommunale ejendomsskatter - gældende urimeligt lange strafrenteperiode samt — til imødekommelse af postvæsenets ønsker — at foretage en udskydelse af betalingsfristen til et noget senere tidspunkt end det, der kan fastsættes for de nævnte kommunale ejendomsskatter.

Det foreslås herefter, at der i den omhandlede lov af 1926 gennemføres ændringer, der går ud på, at forfaldstiden for de to årlige skatteterminer fremtidig skal være henholdsvis den 1. juni og den 1. december (ændringsforslag nr. 1), at der af beløb, der ikke er indbetalt senest henholdsvis 10. juli og 10. januar, skal erlægges rente 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned, regnet fra henholdsvis den 1. juni og den 1. december (ændringsforslag nr. 2), at de ikke indbetalte beløb + renter inddrives ved udpantning i henhold til restancelister, der udfærdiges efter henholdsvis 10. juli og 10. januar (ændrings-

forslag nr. 3), samt at restancelisterne skal være fogeden i hænde senest henholdsvis 10. august og 10. februar (ændringsforslag nr. 4).

Det skal bemærkes, at de egentlige stats-ejendomsskatter - bortset fra ejendomsskylden - påregnes at bortfalde fra og med skatteåret 1966/67, jfr. de samtidig fremsatte lovforslag om ændring af statsejendomsskatte-loven og om afvikling af ejendomsskylden til staten. Ifølge de nævnte lovforslag ændres statsejendomsskatte-loven til fremtidig kun at omfatte vurderingsbestemmelserne, samtidig med at det i afviklingsloven vedrørende statsejendomsskylden bestemmes, at denne opkræves i København, Frederiksberg og købstæderne sammen med de kommunale ejendomsskatter og iøvrigt sammen med de amtskommunale ejendomsskatter. Vedrørende opkrævningen af de amtskommunale ejendomsskatter, der opkræves af amtsstuerne, har den kommunale ejendomsskatte-lov ikke hidtil indeholdt selvstændige regler, men henvist til reglerne vedrørende opkrævningen af stats-ejendomsskatterne. Som følge af statsejendomsskatternes forsvinden er der i det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af den kommunale ejendomsskatte-lov nu blevet udformet selvstændige opkrævningsregler i denne lov også vedrørende de amtskommunale ejendomsskatter. Disse bestemmelser (den foreslåede nye § 28 i den kommunale ejendomsskatte-lov) svarer til, hvad der i nærværende lovforslag generelt er foreslået med hensyn til alle de skatter og afgifter, amtstuerne opkræver af de faste ejendomme. Gennem henvisningen i afviklingsloven vedrørende statsejendomsskylden bliver den nævnte nye § 28 umiddelbart anvendelig ved amtstuernes opkrævning af statsejendomsskylden. For at sikre, at de pågældende principper kommer til at gælde også for de forskellige andre afgifter, amtstuerne opkræver, af de faste ejendomme - f. eks. tiendebankydelse, renter af kongelige penge, brandkontingent til den almindelige brandforsikring m. v. — er det imidlertid nødvendigt, at tillige den omhandlede lov af 1926 bliver ændret som foreslået ved nærværende lovforslag.

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme

§ I-

I lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 1*, ændres »lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »lov om vurdering af landets faste ejendomme«.

2. I § 1, *stk. 2*, ændres »afsnit I. G og D« til: »afsnit G og D«.

3. § 2, *stk. 1*, affattes således:

»I København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende grundskyldpromille med tillæg af 6. I Marstal Handelsplads kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende promille«.

4. § 4 affattes således:

»§ 4. Der nedsættes et nævn på 5 medlemmer, der, når særlige omstændigheder taler derfor, kan tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune ændres ud over de i § 3, *stk. 2*, fastsatte grænser, ligesom nævnet i ganske særlige tilfælde kan tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune udgør mere end 35, dog højst 40. Nævnets formand og en stedfortræder for denne udnævnes blandt de under indenrigsministeriet ansatte tjenestemænd. Forinden de øvrige medlemmer og stedfortrædere for disse beskikkes, skal indenrigsministeren forhandle med bestyrelserne for Amtsrådsforeningen i Danmark, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og Foreningen »Bymæssige Kommuner«. Medlemmerne beskikkes for 4 år ad gangen, dog første gang kun for tiden

indtil 31. december 1966. De nærmere regler for nævnets virksomhed fastsættes af indenrigsministeren. Udgifterne ved nævnets virksomhed afholdes af statskassen.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter, inden hvilket tidspunkt ansøgning om tilladelser i henhold til *stk. 1* skal indgives.«

5. I § 5, 2. *punktum*, ændres »14« til: »20«.

6. § 6 affattes således:

»§ 6. I amtskommunerne nedsættes med virkning for de i *stk. 3*, omhandlede ejendomme den for vedkommende skatteår fastsatte grundskyldpromille med 1/20 for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5.

Stk. 2. I København, Frederiksberg, købstadskommunerne og de sønderjyske flækker nedsættes med virkning for de i *stk. 3* omhandlede ejendomme den for vedkommende skatteår fastsatte grundskyldpromille med 1 for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent har været mindre end 4,5. Grundskyldpromillen kan dog højst nedsættes med 20.

Stk. 3. Den i henhold til *stk. 1* og *stk. 2* nedsatte grundskyldpromille finder anvendelse på enhver ejendom, der på tidspunktet for den vurdering, der lægges til grund ved skatteberegningen, benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Såfremt kun en del af en ejendom benyttes til de nævnte formål, finder den nedsatte grundskyldpromille alene anvendelse på denne del af ejendommen. Den nedsatte grundskyldpromille finder iøvrigt kun anvendelse på den del af grundværdien for en ejendom eller et areal med den angivne benyttelse, der ikke pr. arealenhed overstiger et

af ligningsrådet fastsat beløb. Dette beløb fastsættes i forbindelse med hver almindelig vurdering for de enkelte områder af landet svarende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering.

Stk. 4. Landbrugets forrentningsprocent beregnes for hvert kalenderår af det statistiske departement under anvendelse af de af Det landøkonomiske Driftsbureau efter den Indtil benyttede fremgangsmåde for de regnskabsførende brug foretagne regnskabsopgørelser for det sidst forløbne regnskabsår, henført til kalenderåret under hensyntagen til prisforholdene i dette.

Stk. 5. Statskassen yder hver af de i stk. 1 og 2 nævnte kommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af de i stk. 3 nævnte ejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales ved indenrigsministerens foranstaltning med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

Stk. 6. Indenrigsministeren afgør med endelig virkning de tvivlsspørgsmål, der måtte opstå ved anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-2 og stk. 4-5, ligesom ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 3 nævnte beløb er endelig. Vurderingsmyndighedernes afgørelse af, om en ejendom helt eller delvis må anses for benyttet til de i stk. 3 nævnte formål, samt disse myndigheders foretagelse af de for gennemførelsen af bestemmelsen fornødne fordelinger af grundværdien og eventuelt fradrag for forbedringer, **jfr.** § 32, stk. 1, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, kan af vedkommende skattepligtige påklages efter bestemmelserne i afsnit G i den nævnte lov«.

7. § 7, *stk. 1, litra c*, affattes således:

»c) Fremmede staters gesandtskabs- og konsulatsejendomme på betingelse af, at den danske stats gesandtskabs- og konsulatsejendomme i vedkommende land nyder tilsvarende fritagelse, samt herudover ejendomme, der ejes af fremmede stater til brug for disses diplomatiske eller konsulære repræsentationer, af internationale organisationer, eller af sådanne repræsentationers og organisationers personale samt dettes familiemedlemmer, for så vidt og i det omfang, hvori

Danmark ved mellemfolkelige overenskomster har forpligtet sig til at yde sådan fritagelse.«

8. § 8 affattes således:

»§ 8. Kommunalbestyrelsen kan meddele hel eller delvis fritagelse for kommunal grundskyld af

a. Skoler, hospitaler, sygehuse, statsanerkendte rekonvalescenthjem samt statsanerkendte opdragelseshjem og statsanerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, biblioteker under offentligt tilsyn og offentligt tilgængelige museer. Fritagelsen kan dog alene omfatte den bebyggede grund, gårdsplads og have.

b. Sports- og idrætsanlæg tilhørende gymnastik-, idræts- og skytteforeninger eller andre organisationer med samme formål. Endvidere kan fritages ejendomme, der anvendes til ungdomslejre og lejrpladser eller til feriekoloni for børn, når ejeren er en organisation, hvis hovedformål er at fremme børns eller unge menneskers friluftsliv.

c. Ikke erhvervsmæssigt drevne forsamlingshuses bebyggede grund, gårdsplads og have. Ved forsamlingshus skal forstås en bygning, der er bestemt til og hovedsagelig benyttes til afholdelse af møder af politisk, religiøs og oplysende karakter, og hvortil der er offentlig adgang.

d. Elektricitets-, gas-, vand- og fjernvarmewærker, når adgang til leverance fra værket står åben for alle inden for det område, hvori værket arbejder, for så vidt værkets indtægter - bortset fra normal forrentning af en eventuel indskudskapital - ifølge vedtægtsmæssig bestemmelse udelukkende kan anvendes til værkets formål.

Stk. 2. Såfremt kun en del af de i stk. 1 omhandlede ejendomme opfylder betingelserne for fritagelse for kommunal grundskyld, kan fritagelse alene meddeles for så vidt angår den del af grundværdien, der falder på denne del.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan tilstå fritagelse for kommunal grundskyld af ejendomme, der ejes af almenvelgørende stiftelser eller andre institutioner med almennyttigt formål. Såfremt en del af en sådan ejendom ikke direkte anvendes til institutionens formål, kan fritagelse kun gives for den øvrige del af ejendommen.

Stk. 4. Hvor en skov som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden, og dette har medført, at den på selve skoven faldende del af ejendomsværdien er væsentlig lavere end normalværdien, kan kommunalbestyrelsen fritage så stor en del af grundværdien, som forholdsmæssigt svarer til forskellen mellem normalværdien og den ovennævnte del af ejendomsværdien, for kommunal grundskyld i et sådant tidsrum, at skovens normaltilstand kan være genoprettet«.

9. I § 11, *stk. 4*, affattes 1. punktum således:

»Hvor der i medfør af bestemmelserne i §§ 75-78 i bekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960 af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget eller i medfør af §§ 2-5 i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, foretages en tilsvarende regulering af fikseringsværdien«.

10. I § 14, *stk. 3*, ændres »§ 77, 2. punktum, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »§ 4, 2. punktum, i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten«.

11. I § 15, *stk. 1*, ændres »afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »afsnit G i lov om vurdering af landets faste ejendomme«.

12. I § 18, *stk. 3*, ændres »§ 77, 2. punktum, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »§ 4, 2. punktum, i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten«.

13. I § 19, *stk. 1*, ændres »afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »afsnit G i lov om vurdering af landets faste ejendomme«.

14. § 22, *stk. 1*, affattes således:

»Når en i flere kommuner beliggende ejendom er vurderet under ét, foretages der, jfr. § 32, *stk. 2*, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, af vedkommende vurde-

ringsråd ved vurderingerne en fastsættelse af, hvor stor en del af grundværdien for den pågældende ejendom og eventuelle fradrag for forbedringer, der må henføres til hver af kommunerne. Ved anvendelsen af bestemmelserne i §§ 2-4 i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten og §§ 14 og 18 i nærværende lov må der ved afgørelsen af, om forskelsværdien ved en ejendomsansættelse bliver mindre end henholdsvis 5 pct. af grundværdien eller hele grundværdien, alene henses til ejendommen som helhed og ikke til de i de enkelte kommuner beliggende dele af ejendommen. Såfremt ejendommen er delvis fritaget for grundskyld eller ejendomsskyld til kommunen, skal vurderingsrådet, jfr. § 32, *stk. 2*, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, efter begæring af enhver af kommunerne fastsætte, hvorledes den ikke fritagne del af grundværdien (med eventuelt fradrag for forbedringer) eller af ejendomsværdien fordeler sig på kommunerne«.

15. I § 22, *stk. 2*, ændres »afsnit T. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »afsnit G i lov om vurdering af landets faste ejendomme«.

16. § 23 ophæves, og i stedet indføjes:

»§ 23 A. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der af ejendomme, der i henhold til § 7, *stk. 1*, litra b, og § 7, *stk. 2*, i nærværende lov er fritaget for kommunal grundskyld, som bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af grundværdien efter fradrag for forbedringer og af forskelsværdien. Indenrigsministeren kan i ganske særlige tilfælde tillade, at der tillige opkræves sådan dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, *stk. 1*, litra a. Dækningsafgiften af grundværdien efter fradrag for forbedringer beregnes på samme måde som kommunal grundskyld, men svares i København og på Frederiksberg samt i købstadkommunerne og de sønderjyske flækker kun med 1/4 og i de øvrige kommuner kun med 1/2 af den promille, hvormed kommunal grundskyld pålægges de øvrige ejendomme i kommunen, dog højst med 10 promille. Dækningsafgiften af forskelsværdien svares med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan

udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner.

Stk. 2. Ejendomme tilhørende sognekommuner er fritagne for den i stk. 1 nævnte dækningsafgift til vedkommende amtskommune. I sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen fritage de vedkommende amtskommune tilhørende ejendomme for dækningsafgiftspligten, ligesom kommunalbestyrelserne i alle kommuner kan fritage ejendomme, der er i sameje mellem vedkommende kommune og andre kommuner eller mellem vedkommende kommune og staten, for dækningsafgift.

Stk. 3. Bliver en ejendom fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, stk. 1, litra b, svares dækningsafgiften efter denne paragraf fra tidspunktet for fritagelsens indtræden. Ophører fritagelsen for kommunal grundskyld, bortfalder dækningsafgiftspligten samtidig hermed.

§ 23 B. I alle kommuner — bortset fra amtskommuner — kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af sådanne ejendommers forskelsværdi. Af ejendomme, der delvis anvendes som anført, svares dækningsafgift dog kun, når den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen, udgør mere end halvdelen af forskelsværdien for hele ejendommen.

Stk. 2. Dækningsafgift af de i stk. 1, 1. punktum, omhandlede ejendomme svares af forskelsværdien med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 5. Dækningsafgift af de i stk. 1, 2. punktum, omhandlede ejendomme svares med samme promille af den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen.

Stk. 3. Såfremt der af en i henhold til nærværende paragraf dækningsafgiftspligtig ejendom svares ejendomsskyld til kommunen, svares der kun fuld dækningsafgift af den del af den afgiftspligtige forskelsværdi, som beløbsmæssigt overstiger den til grund for beregningen af ejendomsskylden liggende forskelsværdi. Af den del af forskelsværdien, der beløbsmæssigt svarer til den til grund for beregningen af ejendomsskyld liggende for-

skelsværdi, svares der dækningsafgift med det beløb, hvormed dækningsafgiften måtte overstige ejendomsskylden.

Stk. 4. Dækningsafgift i henhold til denne paragraf kan ikke opkræves af ejendomme, der er fritaget for grundskyld i henhold til

Stk. 5. Såfremt en ejendom som følge af ændring i anvendelsen af denne overgår til eller ophører med at skulle svare dækningsafgift efter nærværende paragraf, sker dette ved udgangen af det kvartal, hvori ændringen har fundet sted.

Stk. 6. Vurderingsrådene skal på kommunalbestyrelsens begæring foretage de fordelinger af ejendomsværdien og grundværdien, der er fornødne for beregningen af den her omhandlede dækningsafgift. Finansministeren fastsætter det vederlag, kommunerne skal erlægge til vurderingsrådene for foretagelse af de nævnte fordelinger, såfremt fordeling ikke begæres foretaget i forbindelse med en vurdering«.

17. § 24 udgår. Som ny § 24 indsættes:

»§ 24. Beslutning om opkrævning af dækningsafgift i henhold til § 23 A eller § 23 B og om ændring af promillernes størrelse skal være truffet inden den 15. februar for at have virkning for det kommende skatteår«.

18. I § 25 ændres »lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme« til: »lov om vurdering af landets faste ejendomme«.

19. § 26 af fattes således:

»§ 26. Skatteåret løber fra 1. april til 31. marts.

Stk. 2. Ansættelserne ved de i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme foretagne almindelige vurderinger og årsomvurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det første skatteår, der tager sin begyndelse efter pågældende 1. august.

Stk. 3. Ansættelserne ved vurderinger i henhold til § 4 i lov om vurdering af landets faste ejendomme lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det skatteår, der følger nærmest efter den årsomvurdering, ved hvilken vurderingen er medtaget i fortegnelsen, jfr. dog stk. 4.

Stk. 4. De vurderinger i henhold til 8 4

i lov om vurdering af landets faste ejendomme, der foretages i året (1. august-31. juli) forud for en almindelig vurdering, eller som i medfør af bestemmelserne i samme lovs § 39, stk. 1, ikke skal medtages på fortegnelsen over de årlige omvurderinger, skal ikke tages til følge ved skatteberegningen«.

20. I § 27, stk. 2, ændres »inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist« til: »senest på en af kommunalbestyrelsen fastsat dato«.

21. I § 27, stk. 3, ændres »inden« til: »senest«.

22. § 28 affattes således:

»§ 28. Grundskyld, ejendomsskyld og dækningsafgift til amtskommunen opkræves af vedkommende amtstue og forfalder til betaling halvårsvis med halvdelen den 1. juni og halvdelen den 1. december henholdsvis for tiden fra 1. april til 30. september og for tiden fra 1. oktober til 31. marts.

Stk. 2. Sker betaling ikke senest henholdsvis den 10. juli og den 10. januar, forrentes skattebeløbet fra forfaldsdagen med 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker.

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter tillige med påløbne renter bliver, såfremt de ikke er betalt senest på de i stk. 2, nævnte tidspunkter, at søge inddrevet ved udpantning«.

23. Som § 29, stk. 5, indføjes:

»Stk. 5. Udgør den for en ejendom beregnede kommunale ejendomsskyld mindre end 20 kr. årlig, opkræves ejendomsskylden ikke«.

I lov nr. 39 af 15. februar 1963 om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme ændres i § 3, stk. 2, 1. punktum »§ 4, stk. 2« til: »§ 4, stk. 1«.

Loven træder i kraft den 1. april 1966.

Bemærkninger til lovforslaget.

Siden gennemførelsen af lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne

af faste ejendomme er denne lov ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963 og lov nr. 163 af 27. maj 1964.

Nærværende lovforslag, der står i forbindelse med forslaget til lov om ændring af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, har to hovedformål:

1) Ifølge det nævnte forslag til lov om ændring af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme skal grundskylden til staten ophæves fra den 1. april 1966 at regne. Det er imidlertid alene hensigten hermed at opnå en administrativ forenkling og en forbedring af kommunernes beskatningsmuligheder, og der tilsigtes således ikke nogen nedsættelse af den samlede nuværende udskrivning af grundskyld. Nærværende lovforslag har i overensstemmelse hermed først og fremmest til formål at sikre en forhøjelse af de kommunale grundskyldpromiller med 6, svarende til den bortfaldne statsgrundskyld.

I København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen efter de gældende regler ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende grundskyldpromille, heri indbefattet ekstraordinær grundskyldpromille i henhold til lov nr. 357 af 27. december 1958. Til og med skatteåret 1964/65 anvendte alle de nævnte kommuner denne minimale grundskyldpromille, der i alle kommunerne ligger mellem ca. 24 og 26, dog havde Københavns kommune med virkning fra skatteåret 1964/65 forhøjet grundskyldpromillen med 1 fra de hidtidige 25 til 26. For skatteåret 1965/66 har flere købstadkommuner imidlertid forhøjet grundskyldpromillen væsentligt, hvilket antagelig må ses i forbindelse med den stedfundne udskydelse af den 13. almindelig vurdering.

Ifølge lovforslaget (jfr. ændringsforslag nr. 3) skal grundskyldpromillen i de her omhandlede kommuner fremtidig ikke kunne fastsættes lavere end den hidtidige minimale promille med tillæg af 6, hvorved det opnås, at de kommunale grundskyldpromiller samtidig med statsgrundskyldens bortfald vil blive forhøjet med 6 (i Københavns kommune dog kun med 5) i forhold til de for skatteåret 1964/65 gældende promiller. Da flere købstadkommuner som nævnt fra og

med skatteåret 1965/66 har forhøjet grundskyldpromillerne, vil der imidlertid ikke i disse kommuner blive tale om en tilsvarende forhøjelse i forhold til promillerne i dette skatteår, men noget sådant ville formentlig heller ikke have været rimeligt i betragtning af, at de nævnte forhøjelser som følge af den særlige baggrund i vurderingens udskydelse må anses for ekstraordinære.

I *amtskommunerne* skal i henhold til loven om den amtskommunale beskatning halvdelen af udskrivningsbehovet efter fradrag af de forventede indtægter af ejendoms-skyld udskrives som grundskyld, medens den anden halvdel skal udskrives direkte på de kommuner, hvori der svares ejendomsskat til amtskommunen. Den amtskommunale grundskyldpromille kan dog ikke være højere end 14. Såfremt halvdelen af udskrivningen udgør mere end 14 promille af grundværdierne i amtsråds kredsen, skal således mere end halvdelen af udskrivningen ske på sognekommunerne. I skatteåret 1964/65 udskrev 18 af de 25 amtskommuner grundskyld med den maksimale promille på 14, medens grundskyldpromillen i 4 af de resterende 7 amtskommuner lå mellem 13 og 14 og i de øvrige 3 kommuner lå mellem 10,1 og 11,5. I skatteåret 1965/66 udgør grundskyldspromillen 14 i de 23 amtskommuner, medens den i Frederiksborg og Sønderborg amtskommuner udgør henholdsvis 13,02 og 13,50.

Ved nærværende lovforslag (jfr. ændringsforslag nr. 5) foreslås den maksimale grundskyldpromille i amtskommunerne forhøjet fra 14 til 20, og ved det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af lov om den amtskommunale beskatning er der stillet forslag om, at amtskommunerne fremtidig skal dække deres indtægtsbehov ved forlods at udskrive grundskyld med indtil 20 promille, således at alene den eventuelt resterende del af det beløb, der efter overslaget skal udskrives, pålignes de enkelte sognekommuner. Resultatet af de nævnte ændringer vil blive, at de amtskommunale grundskyldpromiller fra og med skatteåret 1966/67 vil stige med 6 i forhold til promillerne for skatteåret 1965/66 i de 23 amtskommuner, der allerede i det nævnte skatteår udskrives grundskyld med den maksimale promille på 14. I de resterende 2 amtskommuner vil stigningen i forhold til 1965/66-promillen blive på

en ubetydelighed mere end 6, hvilket formentlig kan anses for forsvarligt i betragtning af, at disse amtskommuner må antages, såfremt den gældende ordning var blevet bevaret, i løbet af få år at ville være kommet op på den maksimale grundskyldpromille, samt under hensyn til, at det tillige må anses for ønskeligt at tilvejebringe større ensartethed i de amtskommunale grundskyldpromiller.

2) Det andet hovedformål med lovforslaget er at gennemføre en *revision af de gældende bestemmelser om lempelse af grundbeskatningen af landbrugsejendomme*.

I henhold til § 6 i den kommunale ejendomsskattelev skal statskassen til regulering af den amtskommunale grundskyld, der påhviler landbrugsejendomme, yde amtskommunerne — til fordeling mellem disse på nærmere angiven måde — et årligt tilskud på 12 mill. kr. for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteåret nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Tilskuddet kan dog ikke overstige 54 mill. kr., hvilket beløb ydes ved en forrentningsprocent på 0. Lempelsen for landbrugsejendomme efter denne bestemmelse gennemføres på den måde, at den amtskommunale grundskyld udskrives med en lavere promille af disse ejendomme end af de andre ejendomme i amtskommunen.

Siden skatteåret 1961/62 er imidlertid også den således nedsatte amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme blevet udredet af statskassen over landbrugsministeriets budget, for skatteårene 1961/62 og 1962/63 af landbrugets rationaliseringsfond med hjemmel i lov nr. 195 af 16. juni 1961 og for skatteårene 1963/64 og fremefter direkte af statskassen ved bevilling på finansloven.

I skatteåret 1964/65, hvor den samlede amtskommunale grundskyld for landbrugsejendomme udgjorde ialt ca. 80,6 mill. kr., blev således 39,6 mill. kr. heraf dækket af det konjunkturbestemte statstilskud efter den kommunale ejendomsskattelevs § 6, idet landbrugets forrentningsprocent i kalenderåret 1963 udgjorde 1,15. medens de resterende ca. 41 mill. kr. blev dækket via den særlige tilskudsordning fra landbrugsministeriet. For skatteåret 1965/66 vil der ikke blive

udbetalt tilskud i henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 6, idet landbrugets forrentningsprocent i 1964 er steget til 4,67, men den fulde amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme vil i dette skatteår blive dækket gennem landbrugsministeriets tilskudsordning. Til dette formål er der på finansloven for 1965/66 afsat 82 mill. kr.

Den kommunale ejendomsskattelev indeholder ingen bestemmelser om lempelse af grundskylden for landbrugsejendomme i købstadkommunerne. Til sådanne ejendomme er der imidlertid af landbrugsministeriet siden skatteåret 1961/62 ydet et årligt tilskud på 6 promille af vedkommende ejendommens grundbeløb med tillæg efter statsejendomsskattelovens § 56, til delvis dækning af den købstadkommunale grundskyld. Den særlige beregningsmåde skyldes, at der ofte til landbrugsejendomme i købstæderne er knyttet værdier ud over de rent landbrugsmæssige, og at grundbeløbet med tillæg ansås for et tilnærmet udtryk for den landbrugsmæssige værdi. Endvidere svarer tilskuddet i omfang nogenlunde til det tilskud, som landbrugsejendomme i amtskommunerne har fået på grundlag af den pålignede grundskyld til amtskommunen.

Landbrugsejendomme har endvidere siden skatteåret 1963/64 ved særlige love været fritaget for grundskyld til staten. Provenuet af statsgrundskylden, der i skatteåret 1964/65 udgjorde 60,6 mill. kr., ville uden denne fritagelse for landbrugsejendomme i dette skatteår have udgjort 34,7 mill. kr. mere, eller ialt 95,3 mill. kr.

De fornævnte bestemmelser om lempelse af ejendomsskatterne for landbrugsejendomme m. v. har været administreret af 3 ministerier. Den i ændringsforslag nr. 6 indeholdte ændring af tilskudsbestemmelser i den kommunale ejendomsskattelovs § 6 har for det første til formål at samle skattelempelserne for landbrugsejendomme m. v. under ét ministerium og at give ordningen en mere permanent karakter. For at undgå, at der blot finder en kapitalisering sted af lempelsen, foreslås det, at der som hidtil skal arbejdes med en ordning, hvorefter der til nedsættelse af de amtskommunale grundskyldpromiller for landbrugsejendomme skal ydes et årligt statstilskud, hvis størrelse er afhæn-

gig af landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien. I modsætning til hidtil, hvor størrelsen af statstilskuddet til de enkelte amtskommuner har været uafhængigt af den i vedkommende skatteår faktisk pålignede grundskyld for landbrugsejendomme, skal lempelsesordningen imidlertid fremtidig bestå i, at der ydes statstilskud til amtskommunerne til nedsættelse af de amtskommunale grundskyldpromiller for landbrugsejendomme med 1/20 for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5, således at der ikke vil blive opkrævet amtskommunal grundskyld af landbrugsejendomme, når landbrugets forrentningsprocent er 2,5 og derunder. At lempelsen skal sætte ind, når forrentningsprocenten er under 4,5, er i overensstemmelse med den nugældende tilskudsordning, medens der, når fuld fritagelse efter forslaget skal indtræde ved forrentningsprocenter på 2,5 og derunder - i modsætning til de gældende bestemmelser, hvorefter det maksimale statstilskud først ydes, når forrentningsprocenten er 0 - er lagt vægt på, at landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien ifølge Det landøkonomiske Driftsbureaus beretninger, siden de pågældende beregninger påbegyndtes i 1916/17, i gennemsnit har udgjort 3,6. Endvidere findes det ikke urimeligt, at der i alle tilfælde, hvor forrentningsprocenten kun er ganske lav, gives fuld lempelse.

Der foreslås endvidere gennemført en *konjunkturbestemt lempelsesordning for landbrugsejendomme i købstadkommunerne*, der nærmere går ud på, at den købstadkommunale grundskyldpromille for disse ejendommers vedkommende skal nedsættes med 1 for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent har været mindre end 4,5, dog at grundskyldpromillen højst kan nedsættes med 20. Ved denne indretning af lempelsesordningen vil der til landbrugsejendomme i købstadkommunerne blive ydet ganske samme nedsættelse af grundskyldpromillen, som i vedkommende skatteår ydes til landbrugsejendomme i amtskommuner med en grundskyldpromille på 20. At lempelsesmuligheden i disse kommuner ikke udstrækkes til hele afgiftspromillen, må ses på baggrund af, at der uden for købstadkommunerne foruden

den amtskommunale grundskyld svares sognekommunal grundskyld, for hvilken der ikke gælder nogen lempelsesordning.

Samtidig foreslås der gennemført en *ændring af kriteriet for hvilke ejendomme, der skal være omfattet af den konjunkturbestemte lempelse*. Ifølge den gældende bestemmelse i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 6 henregnes til landbrugsejendomme enhver selvstændigt vurderet ejendom, der den 31. december forud for skatteåret helt eller delvis er *noteret som landbrugsejendom i henhold til lovgivningen om landbrugs-ejendomme* samt enhver præstegård, der på samme tidspunkt helt eller delvis er underkastet opretholdelsespligt som selvstændigt landbrug i henhold til § 63, stk. 3, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen. Derimod er den faktiske benyttelse af ejendommene uden betydning. I modsætning hertil er noteringen som landbrug uden betydning under den af landbrugsministeriet praktiserede tilskudsordning, idet der her udelukkende lægges vægt på *den faktiske benyttelse*, således at der ydes tilskud til enhver ejendom, der anvendes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage.

Landbrugsnoteringen har vel som kriterium den fordel, at der aldrig kan herske tvivl om, hvorvidt en ejendom er noteret som landbrug, således at en afgrænsning efter dette kriterium ikke volder administrative vanskeligheder. Reelt har landbrugsnoteringen anvendt som kriterium dog væsentlige mangler, idet på den ene side nogle landbrugsmæssigt benyttede arealer ikke omfattes af noteringen, f. eks. de såkaldte »frie jorder« og ejendomme med et areal på mindre end 1 ha. eller et grundbeløb på mindre end 2.000 kr., og idet på den anden side nogle af de noterede ejendomme helt eller delvis ikke benyttes landbrugsmæssigt, f. eks. visse grusgrave, kalkbrud og teglværker. Det foreslås derfor, at afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme, således som det har været tilfældet under de senere års landbrugsministerielle tilskudsordninger, knyttes til den rent faktiske benyttelse til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage.

En lempelsesordning baseret alene på det anførte kriterium ville dog formentlig ikke være tilfredsstillende. Hvor udviklingen med-

fører, at en landbrugsejendom efterhånden får en højere værdi, end benyttelsen til landbrug betinger, fordi der nu foreligger mulighed for en økonomisk bedre anvendelse af jorden end benyttelse til landbrug, vil en skattelempelsesordning, der ikke tager hensyn til denne ændring, modvirke og forsinke den samfundsøkonomisk ønskelige overgang af jorden til anden anvendelse. Det er derfor at foretrække, at også *vurderingsgrundlaget* kommer til at øve indflydelse på lempelsens omfang. I denne henseende ville det dog næppe være rimeligt helt at udelukke landbrugsejendomme med merværdi fra lempelsesordningen, hvorimod det forekommer naturligt at begrænse lempelsen for sådanne ejendomme til den landbrugsmæssige del af grundværdien. Det foreslås derfor, at ligningsrådet fremtidig i forbindelse med hver almindelig vurdering skal fastsætte et beløb for de enkelte områder af landet svarende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering, og at den nedsatte grundskyldpromille herefter kun skal finde anvendelse på den del af grundværdien for landbrugsejendomme, der ikke pr. arealenhed overstiger dette beløb.

Med hensyn til de nærmere enkeltheder i de under 2) omhandlede lovændringer henvises der iøvrigt til bemærkningerne nedenfor.

3) Iøvrigt indeholder lovforslaget foruden en række ændringer af redaktionel karakter navnlig følgende ændringsforslag:

a. Indenrigsministerens beføjelse til i ganske særlige tilfælde at tillade anvendelse af en grundskyldpromille på mere end 35, dog højst 40, foreslås henlagt til det i lovens § 4, stk. 2, omhandlede nævn.

b. Bestemmelsen i lovens § 8 om fritagelse for kommunal grundskyld, der henviser til bestemmelserne i statsejendomsskatteoven om fritagelse for statsgrundskyld, erstattes af en selvstændig fritagelsesbestemmelse.

c. Bestemmelserne om vedtægter for opkrævning af dækningsafgift foreslås ophævet, således at dækningsafgift fremtidig kan opkræves umiddelbart i henhold til lovens bestemmelser.

d. Bestemmelsen om tillægsgrundskyld af visse landbrugsejendomme foreslås ophævet.

e. Der indføres selvstændige bestemmelser angående opkrævningsordningen for amtskommunale ejendomsskatter.

f. Det foreslås, at ejendomsskyldbeløb på mindre end 20 kr. ikke skal opkræves.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Til nr. 1 og 2.

Ændringerne er af redaktionel karakter og skyldes de samtidig foreslåede ændringer i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Til nr. 3.

Ændringsforslaget tilsigter at gennemføre en forhøjelse på 6 af det gældende minimum for grundskyldpromillen i København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker. Om baggrunden herfor henvises til pkt. 1) i de almindelige bemærkninger ovenfor. Når der ikke foreslås en forhøjelse af minimum for grundskyldpromillen i Marstal Handelsplads, skyldes det, at der i denne kommune opkræves ejendomsskatter til Svendborg amtskommune, og at der således gennem forhøjelsen af den amtskommunale grundskyld vil blive tale om en forhøjelse på 6 promille af grundskylden af de i denne kommune beliggende ejendomme.

Det skal bemærkes, at det ikke er udtryk for en realitetsændring, når det i den foreslåede nye affattelse af § 2, stk. 1, ikke som tidligere udtrykkelig er anført, at den ekstraordinære grundskyldpromille i henhold til lov nr. 357 af 27. december 1958 anses for indbefattet i den for skatteåret 1960/61 gældende grundskyldpromille.

Til nr. 4.

I henhold til den kommunale ejendomsskatte-lovs § 4, stk. 1, som ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963 kan indenrigsministeren i ganske særlige tilfælde tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune fastsæt-

tes højere end den almindelige maksimalpromille på 35, dog højst til 40 promille. Endvidere kan i henhold til lovens § 4, stk. 2, et særligt nævn — dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld — når særlige omstændigheder taler derfor, dispensere fra den begrænsning, der i § 3, stk. 2, er fastsat for sognerådenes adgang til at ændre grundskyldpromillen i sognekommuner med 3000 indbyggere og derunder. Da de nævnte 2 dispensationsbeføjelsers udøvelse forudsætter overvejelser, der er nært beslægtede, forekommer det irrationelt, at de efter de gældende regler er henlagt til 2 forskellige myndigheder. Under hensyn hertil samt til, at de til dispensationsnævnet henlagte sager er i overtal, foreslås den nu til indenrigsministeren henlagte dispensationsbeføjelse henlagt til det omhandlede nævn.

Bestemmelserne om nævnets sammensætning i den foreslåede nye § 4, stk. 1, svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 4, stk. 2, og det er hensigten, at de af indenrigsministeren for tiden indtil 31. december 1966 udnævnte medlemmer af nævnet skal kunne fungere videre indtil det nævnte tidspunkt uden ny udnævnelse.

Til nr. 5.

Maksimum for grundskyldpromillen i amtskommunerne foreslås forhøjet fra de nuværende 14 til 20. Om baggrunden herfor henvises til pkt. 1) i de almindelige bemærkninger ovenfor.

Til nr. 6.

Angående dette ændringsforslag henvises i hovedsagen til pkt. 2) i de almindelige bemærkninger ovenfor, idet dog følgende skal anføres:

I den nye § 6, stk. 3, fastsættes de nærmere bestemmelser om, på hvilke ejendomme de nedsatte grundskyldpromiller skal finde anvendelse. Det bestemmes, at lempelse skal ydes til enhver ejendom, der på tidspunktet for den vurdering, der lægges til grund ved skatteberegningen, benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Det er således vurderingsmyndighederne, der i forbindelse med de almindelige vurderinger og årsvurderingerne skal tage stilling til,

hvorvidt de enkelte ejendomme anvendes til de nævnte formål, og en eventuel overgang for en ejendom til eller fra benyttelse til disse formål får først virkning for skatteberegningen, når ejendommen efter ændringen har været genstand for ny vurdering, og denne har fået skattemæssig virkning, d. v. s. i almindelighed fra begyndelsen af det efter vurderingen følgende skatteår.

Såfremt kun en del af en ejendom benyttes til de nævnte formål, finder den nedsatte grundskyldpromille alene anvendelse på den del af grundværdien, der falder på denne del. Hvor en del af en ejendom benyttes til landbrug m. v., medens den øvrige del benyttes til andre formål, f. eks. egentlig skovdrift eller grusgravning, skal der følgelig af vurderingsmyndighederne foretages en fordeling af grundværdien på den del af arealet, der anvendes til landbrug m. v. og den øvrige del. Den nedsatte grundskyldpromille skal herefter kun anvendes ved beskatningen af den førstnævnte del, medens der for den sidstnævnte dels vedkommende skal beregnes grundskyld med den fulde kommunale grundskyldpromille. Hvor grundværdien for en del af en ejendom pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens grundværdien for den øvrige del er lavere, må der tillige af oppebørselsmyndigheden foretages en fordeling af grundværdien på de 2 dele på grundlag af vurderingsmyndighedernes specifikation af grundværdien. For den førstnævnte dels vedkommende skal grundskylden herefter beregnes med den fulde amtskommunale grundskyldpromille af den del af grundværdien, der pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens den nedsatte grundskyldpromille skal anvendes såvel på den resterende (landbrugsmæssige) grundværdi for denne del som på den fulde grundværdi for den øvrige del af ejendommen.

Stk. 4 om beregningen af landbrugets forrentningsprocent svarer til bestemmelsen i § 6, stk. 4, i den gældende lov.

Ifølge stk. 5 skal statskassen yde amtskommuner og bykommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af landbrugsejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales som efter den gældende lov ved indenrigsministerens foranstaltning med halvdelen inden udgangen

af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

I stk. 6 fastsættes, at indenrigsministeren som efter den gældende lov endeligt skal kunne afgøre de tvivlsspørgsmål, som bestemmelsen måtte give anledning til. Dog skal ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 3 nævnte beløb være endelig, og afgørelserne af, hvorvidt de enkelte ejendomme er berettiget til nedsættelse af grundskyldpromillen, der som nævnt i første instans skal træffes af vurderingsrådene, skal kunne indbringes for skyldråd og landsskatteret efter de almindelige regler i vurderingsloven om påklage af vurderinger.

Til nr. 7.

Bestemmelsen i den kommunale ejendoms-skatte-lovs § 7, stk. 1, litra c, om fritagelse for kommunal grundskyld af fremmede stater tilhørende gesandtskabs- og konsulats-ejendomme, har hidtil henvist til bestemmelsen i statsejendomsskatte-lovens § 49, stk. 1, litra g. Da denne bestemmelse i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald er foreslået ophævet i forslaget om ændring i statsejendomsskatte-loven, er det nødvendigt, at der i den kommunale ejendoms-skatte-lov optages en selvstændig bestemmelse om fritagelse for grundskyld af sådanne ejendomme. Ifølge bestemmelsen i statsejendomsskatte-loven er fremmede staters gesandtskabs- og konsulatsejendomme fritagne for grundskyld på betingelse af, at den danske stats gesandtskabs- og konsulatsejendomme i vedkommende land nyder tilsvarende fritagelse. Der er imidlertid i Wien den 18. april 1961 undertegnet en konvention om diplomatiske forbindelser og den 24. april 1963 en konvention om konsulære forbindelser. Ifølge disse konventioner vil der blive tale om i et vist omfang at fritage ejendomme, der tilhører fremmede diplomatiske eller konsulære repræsentationers personale eller dennes familiemedlemmer, medens den nuværende fritagelsesbestemmelse alene indeholder hjemmel for fritagelse af ejendomme, der tilhører vedkommende fremmede stat. Selv om ingen af de to konventioner endnu er ratificeret af Danmark, foreslås bestemmelsen om fritagelse for grundskyld af gesandtskabs- og konsulatsejendomme allerede nu udformet såle-

des, at en ratifikation af konventionerne ikke vil nødvendiggøre selvstændige lovændringer. Ændringsforslaget er endvidere udformet således, at det også vil dække eventuelle yderligere udvidelser ved mellemfolkelige overenskomster af pligten til at yde fritagelse.

Endelig er det foreslået, at der indføres hjemmel for fritagelse af ejendomme tilhørende internationale organisationer samt disses personale og dettes familiemedlemmer i det omfang, hvori Danmark ved mellemfolkelige overenskomster som f. eks. den af De Forenede Nationers plenarforsamling den 21. november 1947 godkendte konvention om immuniteter og rettigheder for de særlige institutioner har forpligtet sig hertil.

Til nr. 8.

Kommunalbestyrelserne kan i henhold til den kommunale ejendomsskatte-lovs § 8 i det omfang, de pågældende ejendomme er fritaget for grundskyld til staten, meddele hel eller delvis fritagelse for at svare kommunal grundskyld af de i § 49, stk. 1, litra c-f, samt § 50, stk. 1 og 3, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme omhandlede ejendomme. Da de nævnte bestemmelser i statsejendomsskatte-loven er foreslået ophævet sammen med de øvrige bestemmelser om grundskyld til staten, er det nødvendigt, at der i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 8 optages selvstændige fritagelsesbestemmelser. De ejendomme, for hvilke kommunalbestyrelserne efter forslaget skal kunne meddele fritagelse for kommunal grundskyld, svarer i det hele til de af bestemmelserne i statsejendomsskatte-loven omfattede ejendomme. Dog er der foranlediget af en henvendelse til finansministeriet fra Sammenslutningen af fjernvarmeværker og -centraler i Danmark i § 8, stk. 1, litra d, foreslået indført hjemmel for, at der kan ydes fritagelse for fjernvarmeværker under samme betingelser, som gælder for elektricitets-, gas- og vandværker.

Til nr. 9-15.

Disse ændringer, der skyldes de samtidig foreslåede ændringer i statsejendomsskatte-loven, er af redaktionel karakter.

Til nr. 16.

I henhold til den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23 kan der af offentlige ejendomme, der er fritagne for kommunal grundskyld og ejendomsskyld, opkræves dækningsafgift til kommunen af grundværdien og af forskelsværdien. Endvidere kan der i alle kommuner - bortset fra amtskommuner - opkræves dækningsafgift af forskelsværdien for ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed.

Optræningen af den omhandlede dækningsafgift forudsætter, at kommunalbestyrelsen udfærdiger og vedtager en vedtægt herom, der skal stadfæstes af indenrigsministeriet. Der er af indenrigsministeriet udfærdiget normalvedtægter til dette brug, og da disse i praksis næsten altid anvendes uændret, påfører arbejdet med udfærdigelse og stadfæstelse af vedtægterne såvel indenrigsministeriet som kommunalbestyrelserne et overflødigt og tilmed ikke ubetydeligt merarbejde.

Ved ændringsforslag nr. 16 foreslås de hidtidige regler om dækningsafgiftsvedtægter derfor afskaffet og bestemmelserne i indenrigsministeriets normalvedtægter for opkrævning af dækningsafgift sammenarbejdet med bestemmelserne i den nugældende § 23, således at de nye bestemmelser i § 23 A om dækningsafgift af offentlige ejendomme og § 23 B om dækningsafgift af kontor- og forretningsejendomme kommer til at indeholde samtlige fornødne bestemmelser om afgiften. Kommunerne behøver herefter for at kunne opkræve dækningsafgift blot at vedtage at anvende bestemmelserne.

Ifølge de gældende vedtægter kan der for så vidt angår offentlige ejendomme normalt kun opkræves dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til den kommunale ejendomsskatte-lovs § 7, stk. 1, litra b, d. v. s. ejendomme tilhørende staten og fremmede kommuner, samt § 7, stk. 2, d. v. s. ejendomme tilhørende Danmarks Nationalbank. Imidlertid er der i dækningsafgiftsvedtægterne for enkelte kommuner, f. eks. Københavns kommune, hjemmel til at opkræve dækningsafgift også af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til lovens § 7, stk. 1,

litra a (de staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende). Det kan imidlertid ikke anses for rimeligt at indrømme hjemmel til opkrævning af afgift af de kongelige slotte m. v. i al almindelighed. Det foreslås derfor, at der alene skal kunne opkræves dækningsafgift af de i § 7, stk. 1, litra b, og § 7, stk. 2, omhandlede ejendomme, men at kommunalbestyrelserne med indenrigsministeriets tilladelse, der kun kan meddeles i ganske særlige tilfælde, også kan opkræve afgiften af de kongelige slotte og palæer.

De foreslåede regler, hvorefter dækningsafgift af forskelsværdien for kontor- og forretningsejendomme og offentlige ejendomme kan opkræves med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner, svarer til indenrigsministeriets hidtidige praksis med hensyn til stadfæstelse af vedtægter. Løvrigt svarer de foreslåede regler i alt væsentligt til det hidtidige indhold af bestemmelsen i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23 og de af indenrigsministeriet udarbejdede normalvedtægter. Det skal derfor alene anføres, at begrundelsen for, at dækningsafgift af grundværdien for offentlige ejendomme i bykommunerne efter forslaget skal opkræves med 1/4 af den almindelige kommunale grundskyldpromille, er, at disse kommuner hidtil alene har kunnet opkræve afgiften af grundværdien med halvdelen af grundskyldpromillen $\neq$ den ekstraordinære grundskyldpromille på 14, således at promillerne i købstæderne hidtil har udgjort mellem 5 og 6. I tilfælde af forhøjelse af grundskyldpromillen ud over de nævnte 5-6 har dækningsafgiftspromillen kun skullet forhøjes med halvdelen af forskellen. Når grundskyldpromillerne i bykommunerne i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald skal forhøjes med 6, skal dækningsafgiftspromillerne derfor forhøjes med 3 til mellem 8 og 9, hvilket omtrent svarer til 1/4 af disse kommuners grundskyldpromiller efter forhøjelsen.

Til nr 17.

Den kommunale ejendomsskatte-lovs § 24 bestemmer, at kommunalbestyrelserne i sognekommunerne kan vedtage at opkræve en tillægsgrundskyld af landbrugsejendomme

på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer eller — dersom ejendommen er bortforpagtet — forpagteren ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller en af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende. Denne tillægsgrundskyld indbringer kun et ubetydeligt provenu - for hele landet kun omkring 1 mill. kr. årlig - og giver anledning til et betydeligt administrativt besvær, hvorhos den i praksis undertiden pålignes i tilfælde, hvor det kun kan opfattes som stødende. Endvidere synes skattens reale begrundelse tvivlsom, navnlig synes det vanskeligt at begrunde, at den kun kan pålignes landbrugsejendomme, og endelig er der ved ophævelsen af den kommunale erhvervsskat med virkning fra den 1. april 1964 sket en — formentlig utilsigtet - udvidelse af de tilfælde, hvor skatten kan pålignes. Reglerne om tillægsgrundskyld er derfor foreslået ophævet.

Til nr. 18.

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 19.

Den foreslåede § 26, stk. 1, svarer til den gældende bestemmelse.

De foreslåede nye bestemmelser i lovens § 26, stk. 2-4, svarer til bestemmelserne i statsejendomsskatte-lovens § 82, stk. 2-3 og stk. 4, 1. punktum, hvortil den kommunale ejendomsskatte-lov hidtil har henvist i § 26, stk. 2, men som nu er foreslået ophævet. Der er følgelig ikke tale om nogen realitetsændring.

Til nr 20-21.

Ændringerne er af redaktionel karakter.

Til nr. 22.

Ifølge den gældende bestemmelse i § 28 kommer de almindelige regler i § 27 om opkrævning af kommunale ejendomsskatter ikke til anvendelse på de amtskommunale ejendomsskatter, der opkræves sammen med ejendomsskatterne til staten. Da samtlige ejendomsskatter til staten nu er foreslået ophævet med undtagelse af ejendomsskylden,

der skal afvikles, findes det rettest, at der i den kommunale ejendomsskattelov optages bestemmelser om opkrævning af amtskommunale ejendomsskatter.

I den foreslåede nye § 28 er der foretaget den ændring i forhold til de hidtil for stats-ejendomsskatterne og de amtskommunale skatter gældende regler, at forfaldsdagen, der hidtil har været den 1. april og den 1. oktober henholdsvis for 1. og 2. skattehalvår, er rykket frem til den 1. juni og den 1. december. Betydningen heraf er, at der i tilfælde af skatternes indbetaling senere end sidste rettidige betalingsdag (hidtil henholdsvis den 30. juni og den 31. december, men efter forslaget henholdsvis den 10. juli og den 10. januar) alene skal svares rente for godt 1 måned (mod hidtil 3 måneder) forud for den sidste rettidige betalingsdag, hvilket er i bedre overensstemmelse med reglerne i lovens § 27 om opkrævningen af de øvrige kommunale ejendomsskatter, hvorefter den sidste rettidige betalingsdag ikke kan

fastsættes til et senere tidspunkt end den 3. i den måned, der følger efter forfaldsdagen.

Endvidere er de sidste rettidige betalingsdage, der hidtil har været den 30. juni og den 31. december, foreslået ændret til henholdsvis den 10. juli og den 10. januar, hvilket skyldes en henstilling fra Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet, der finder en spredning i spidsbelastningen af pengeomsætningen omkring månedsskifterne ønskelig.

Til nr. 23.

Da ejendomsskylden er under afvikling, og det må anses for ønskeligt at spare det administrative besvær med opkrævning af småbeløb, foreslås det, at den kommunale ejendomsskyld for en ejendom ikke skal opkræves, såfremt den udgør mindre end 20 kr. årlig.

Til § 2.

Ændringen er af redaktionel karakter.

Forslag til lov om ændring af lov om den amtskommunale beskatning

§ 1 affattes således:

»§ 1. Det beløb, der ifølge det af amtsrådet vedtagne overslag vil være at udskrive som skat til amtskommunen, tilvejebringes ved udskrivning af grundskyld og ejendomsskyld i henhold til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme samt om fornødent ved ligning på de kommuner, hvori der svares ejendomsskat til amtskommunen.

Stk. 2. Det samlede udskrevne beløb efter fradrag af de forventede indtægter ved ejendomsskyld udskrives som grundskyld, dog højst med 20 promille af den afgiftspligtige grundværdi af de i amtskommunen beliggende ejendomme.

Stk. 3. Den eventuelt resterende del af det beløb, der ifølge overslaget skal udskrives, pålignes de i stk. 1 nævnte kommuner med:

1) 1/5 i forhold til summen af de til hver kommune afgiftspligtige grundværdier i det foregående skatteår og

2) 4/5 i forhold til summen af de skala-indkomster, jfr. § 9, stk. 2, og § 9 a, stk. 2, i lov vedrørende personlig skat til kommunen, hvoraf skat til opholdskommunen er beregnet i det foregående skatteår i hver af de pågældende kommuner. I den nævnte sum medtages de i henhold til sømandsskattelovens § 14 opgjorte indkomster for sømænd nedsat med personfradrag og eventuelt hustrufradrag. Ved ligningen på kommuner, hvis personfradrag har været mindre end det beløb, fradraget højst kunne udgøre, reduceres summen af skala-indkomster til det beløb, summen ville have udgjort, såfremt det største personfradrag havde været anvendt.«

2. I § 2, stk. 3, tilføjes som 2. punktum:

»Såfremt bidragene ikke erlægges til forfaldstid, svares morarente med 1/2 pct. månedlig pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne.«

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. april 1966.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til § 1, nr. 1.

Ifølge loven om den amtskommunale beskatning, lov nr. 33 af 18. februar 1961, skal det beløb, der ifølge det af amtsrådet vedtagne overslag vil være at udskrive som skat til amtskommunen, tilvejebringes dels ved udskrivning af grundskyld og ejendomsskyld i henhold til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, dels ved ligning på de kommuner, hvori der svares ejendomsskat til amtskommunen.

Af det samlede udskrevne beløb efter fradrag af de forventede indtægter ved ejendomsskyld udskrives halvdelen som grundskyld. Dersom det beløb, der herefter skal udskrives som grundskyld, overstiger 14 promille af den afgiftspligtige grundværdi af de i amtskommunen beliggende ejendomme, udskrives amtskommunal grundskyld dog kun med 14 promille.

Den resterende del af det beløb, der ifølge overslaget skal udskrives, pålignes de kommuner, hvori der svares ejendomsskat til amtskommunen.

Ifølge den foreslåede nye affattelse af § 1, stk. 2, skal amtskommunerne fremtidig dække deres udskrivningsbehov efter fradrag af de forventede indtægter ved ejendomsskyld ved forlods at udskrive grundskyld med indtil 20 promille, medens alene det even-

tuelt resterende beløb skal pålignes de enkelte kommuner i amtsråds kredsen. Om baggrunden for denne ændring, der skyldes ønsket om i forbindelse med den foreslåede ophævelse af grundskylden til staten at sikre en tilsvarende forhøjelse af de amtskommunale grundskyldpromiller, henvises til bemærkningerne til det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Den del af amtskommunernes skatteudskrivning, der skal pålignes sognekommunerne, skal i henhold til § 1, stk. 3, i den gældende lov om den amtskommunale beskatning pålignes disse med

1) halvdelen i forhold til summen af de til hver kommune afgiftspligtige grundværdier i det foregående skatteår og

2) halvdelen i forhold til summen af de indkomstansættelser, der i henhold til § 8 i lov vedrørende personlig skat til kommunen i hver af de pågældende kommuner i det foregående skatteår har været lagt til grund for ligningen af skat til opholdskommunen (d. v. s. de statsskattepligtige indkomster). I den nævnte sum medtages de i henhold til sømandsskattelovens § 14 opgjorte indkomster for sømænd.

Ved fastsættelsen af det nævnte fordelingsgrundlag i 1961 er man i overensstemmelse med de ved fordelingen af den mellemkommunale refusion anvendte synspunkter gået ud fra, at amtsfondsbidraget skal pålignes de enkelte kommuner i forhold til deres bæreevne, således som denne kommer til udtryk i beskatningsgrundlagenes størrelse.

De samlede statsskattepligtige indkomster i en kommune kan imidlertid ikke anses for et helt rimeligt udtryk for kommunens bæreevne, hvilket hænger sammen med, at der inden kommuneskattens beregning fra hver enkelt skatteydere statsskattepligtige indkomst skal trækkes et personfradrag og eventuelt et hustrufradrag, således at kommunen alene har mulighed for at beskatte den overskydende indkomstmasse, skalaindkomsterne. Af to kommuner med samme sum af statsskattepligtige indkomster og samme personfradrag vil summen af skalaindkomsterne

være større i en kommune, hvor indkomstmassen er fordelt på få skatteydere med store indkomster, end i en anden kommune, hvor der findes mange skatteydere med små indkomster, idet personfradragene i den sidstnævnte kommune opsluger en større del af de statsskattepligtige indkomster end i den førstnævnte kommune. Summen af skalaindkomsterne må derfor anses for at være et bedre udtryk for en kommunes bæreevne end summen af de statsskattepligtige indkomster. Ved gennemførelsen af loven i 1961 var det imidlertid ikke muligt at anvende skalaindkomsterne som fordelingsgrundlag som følge af, at størstedelen af sognekommunerne dengang beregnede kommuneskatten med ligningsprocent af de statsskattepligtige indkomster, efter at disse af sognerådet var forhøjet eller nedsat »efter lejlighed«. Efter at ligningsprocentssystemet nu er ophævet med virkning fra den 1. april 1965, er det imidlertid det naturligste at overgå til at anvende skalaindkomsterne ved fordelingen af den del af amtskommunernes udskrivning, der skal pålignes sognekommunerne i forhold til indkomsterne. De fleste sognekommuner har dog mulighed for at vælge mellem 4 forskellige sæt personfradrag ved opholdskommuneskattens beregning, hvoraf det største udgør 4.500 kr. for forsørgere og 2.500 kr. for andre skatteydere, medens det mindste udgør 3.000 kr. for forsørgere og 2.000 kr. for andre skatteydere, og da det ikke synes at burde komme en kommune til skade ved fordelingen, at den anvender et mindre personfradrag end det maksimale, foreslås det, at ikke den faktiske sum af skalaindkomster, men summen, som den ville have været ved anvendelse af det største personfradrag, anvendes som fordelingsgrundlag.

Efter de gældende regler skal som nævnt halvdelen af amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne pålignes disse i forhold til indkomsterne og halvdelen i forhold til de afgiftspligtige grundværdier. Ud fra den betragtning, at beskatningsgrundlagene som udtryk for de enkelte kommuners bæreevne ikke blot bør indgå i fordelingsgrundlagene, men at de tillige hver for sig bør påvirke fordelingen med en vægt svarende til deres relative betydning for kommunernes beskatningsmuligheder, kan det imidlertid fastslås, at de afgiftspligtige grundværdier

gennemsnitligt indgår med for stor vægt i fordelingen. I skatteåret 1964/65 udskreves der således som grundskyld og opholdskommuneskat til sognekommunerne ialt 1555,5 mill. kr., hvoraf grundskyldens andel kun udgjorde 231,9 mill. kr., eller ca. 15 pct. - i sognekommunerne uden for Københavns amt dog ca. 17 pct. Gennemsnitlig udgør den sognekommunale grundskyld således kun knap en femtedel af den samlede sognekommunale udskrivning. Endvidere begrænser det gældende maksimum på 35 for de sognekommunale grundskyldpromiller betydningen af grundskylden for sognekommunerne økonomi, hvilket kan illustreres ved, at grundskylden i skatteåret 1964/65, såfremt samtlige sognekommuner havde udskrevet grundskyld med den maksimale promille, kun ville have udgjort gennemsnitlig 23,7 pct. (i sognekommunerne uden for Københavns amt 24,0 pct.) af den samlede sognekommunale udskrivning af grundskyld og indkomstskat. Selv om disse tal dækker over meget betydelige forskelle fra kommune til kommune, idet nogle kommuner henter betydeligt mere end halvdelen af deres skatteudskrivning over grundskylden, medens andre selv med den maksimale grundskyldpromille på 35 langt fra ville kunne tilvejebringe

en procentdel af udskrivningen svarende til den gennemsnitlige, taler den omstændighed, at indkomsternes betydning for den sognekommunale skatteudskrivning således gennemgående er ca. 4 gange så stor som grundværdierne, for at gennemføre en dertil svarende reduktion af den vægt, grundværdierne efter de gældende regler skal tillægges ved fordelingen.

Det foreslås derfor, at de fire femtedele af amtskommunerne skatteudskrivning på sognekommunerne fremtidig skal fordeles på disse i forhold til skalaindkomsterne, medens den resterende femtedel skal fordeles i forhold til de afgiftspligtige grundværdier.

Til § 1, nr. 2.

Da det undertiden forekommer, at de sognekommunale bidrag til amtskommunen ikke indbetales til de i lovens § 2, stk. 3, fastsatte tidspunkter, og det må anses for urimeligt, at der ikke er hjemmel til i sådanne tilfælde at afkræve vedkommende kommuner morarente, foreslås der indført en bestemmelse om, at der, såfremt bidragene ikke er lægges til forfaldstid, skal svares morarente med 1/2 pct. månedlig pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne.

Bekendtgørelse af lov om vurdering af landets faste ejendomme

Herved bekendtgøres lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960, med de ændringer, der følger af lov nr. 221 af 31. maj 1963, lov nr. 133 af 1. maj 1964, lov nr. 363 af 18. december 1964, lov nr. 224 af 4. juni 1965 samt lov nr. af 1965.

A. Almindelige regler for vurderingen.

§ 1. Almindelig" vurdering af landets faste ejendomme bortset fra dem, der i henhold til § 7 er undtaget fra vurdering, skal finde sted i 1965 og derefter hvert 4. år.

§ 2. I tiden mellem de almindelige vurderinger skal der hvert år finde en »årsomvurdering« sted.

Stk. 2. Ved årsomvurderingerne foretages der vurdering

1) af ejendomme, med hensyn til hvilke der er afholdt bekostninger til forbedringer af grunden eller bygninger eller til nybygninger, når bekostningen (heri medregnet værdien af ejers eget arbejde og egne materialer) udgør mindst 5 pct. af den hidtidige ejendomsværdi og mindst 10.000 kr.,

2) af ejendomme, fra hvilke der er afhændet, eller til hvilke der er lagt et særskilt matrikuleret areal, når erhvervelsesdokumentet er blevet tinglyst som adkomst,

3) af ejendomme, ved hvilke der viden forandring af matrikelbetegnelsen er sket arealændring som følge af omdeling eller skelforandring, for så vidt ændringen har påviselig indvirkning på ejendomsværdien eller grundværdien,

4) af ejendomme, hvorfra der siden ejendommens sidste vurdering er udskilt et areal, når dette er blevet ansat ved en vurdering i henhold til § 4, stk. 1, eller når arealet ved årsomvurderingen i overensstemmelse med reglerne i § 8, stk. 2, skal vurderes som en selvstændig ejendom,

5) af ejendomme, fra hvilke der er eksproprieret areal, eller til hvilke der er lagt eksproprieret areal, for så vidt arealændrin-

gen har påviselig indvirkning på ejendomsværdien eller grundværdien,

6) af ejendomme, for hvilke ejendomsværdien eller grundværdien må antages at være steget som følge af anlæg af jernbaner, offentlige gader, veje, pladser o. lign. eller af andre særlige årsager,

7) af ejendomme, der har lidt væsentlig skade ved brand, storm eller lignende,

8) af ejendomme, der på grund af offentlige foranstaltninger er undergået værdiforringelse, og der ved forlig med eller kendelse af vedkommende myndighed er tillagt ejeren erstatning herfor,

9) af nye ejendomme, herunder ejendomme, som er opstået ved opfyldning eller lignende,

10) af ejendomme, som ejeren eller den bruger, hvem det ifølge lovgivningen påhviler at udrede skatterne af ejendommen, begærer optaget til omvurdering, for så vidt behørigt udfyldt og underskrevet vurderingsskema afgives inden udløbet af den i medfør af § 37, stk. 2, fastsatte frist,

11) når forandringer med hensyn til en ejendom ifølge nærværende lovs bestemmelser nødvendiggør en ny ansættelse.

Stk. 3. I de i stk. 2, nr. 1-9 og nr. 11 omhandlede tilfælde skal omvurderingsgrunden være indtrådt siden ejendommens sidste vurdering ved en almindelig vurdering, en årsomvurdering eller en vurdering i henhold til § 4.

Stk. 4. I de i stk. 2, nr. 10 nævnte tilfælde skal begæring om omvurdering være indgivet inden 1. august i det pågældende år (jfr. § 3). Udgifterne ved omvurderingerne afholdes i disse tilfælde af den, der har begæret omvurderingen. I tilfælde, hvor omvur-

deringen foretages efter sket udstykning, samt iøvrigt i tilfælde, hvor ejendomsværdien eller grundværdien ved omvurderingen er mindst 10 pct. lavere end henholdsvis ejendomsværdien eller grundværdien ved nærmest forudgående vurdering, afholdes udgifterne dog af det offentlige.

Stk. 5. Offentlige myndigheder skal efter bestemmelse af finansministeren — for kommunale myndigheders vedkommende efter forhandling med indenrigsministeren - være pligtige til uden betaling at meddele vurderingsmyndighederne oplysninger til brug ved afgørelsen af, om omvurdering i henhold til stk. 2, nr. 1-9 og nr. 11 skal finde sted.

§ 3. Ved de almindelige vurderinger og årsomvurderingerne er vurderingsterminen 1. august i det år, hvori vurderingen skal foretages, således at det med de af bestemmelserne i § 12 og § 14, stk. 3, følgende modifikationer er ejendommens tilstand pr. pågældende 1. august, der skal lægges til grund ved ansættelsen. Ved de almindelige vurderinger skal ansættelsen endvidere foretages på grundlag af prisforholdene på samme tidspunkt. Ved årsomvurderingerne bliver der derimod ikke at tage hensyn til de forandringer i prisforholdene, som måtte være indtrådt siden den sidste almindelige vurdering, men det skal ansættes, hvad der ved den sidste almindelige vurdering ville have været værdien af ejendommen eller grunden i den nuværende tilstand (tilstanden på oravurderingsterminen).

§ 4. Enhver selvstændigt vurderet ejendom samt ethvert ikke selvstændigt vurderet areal, der opfylder betingelserne i § 8, stk. 1, 2 eller 4, for at kunne vurderes selvstændigt, kan på begæring af ejeren - når de i § 8, stk. 2, 3. punktum, omhandlede betingelser foreligger, på begæring af hver af parterne i salget - forlanges optaget til vurdering (omvurdering) til enhver tid udenfor de almindelige vurderinger og årsomvurderingerne. Begæring om sådan vurdering skal fremsættes skriftligt, og behørigt udfyldt og underskrevet vurderingsskema skal afgives inden udløbet af den i medfør af § 37, stk. 2, fastsatte frist.

Stk. 2. Såfremt en begæring om vurdering i henhold til stk. 1 angår et areal, der

hidtil har været vurderet som del af en ejendom, men sådant areal som følge af sammenlægning skal vurderes sammen med andet areal, jfr. § 8, stk. 1, 2 og 3, må den sammenlagte ejendom optages til vurdering.

Stk. 3. Ved vurderingerne i henhold til stk. 1 og 2 er det med de af bestemmelserne i § 12 og § 14, stk. 3, følgende modifikationer ejendommens tilstand på vurderingstidspunktet, der skal lægges til grund ved ansættelsen. Derimod bliver der ikke ved vurderingerne at tage hensyn til de forandringer i prisforholdene, som måtte være indtrådt siden den sidste almindelige vurdering, men det skal ansættes, hvad der ved den sidste almindelige vurdering ville have været værdien af ejendommen eller grunden i den nuværende tilstand (tilstanden på vurderingstidspunktet).

Stk. 4. Begæring om vurdering i henhold til stk. 1 skal indgives til vedkommende vurderingsformand. Finansministeren kan træffe bestemmelse om formen for begæringen og om, hvilke dokumenter og oplysninger der skal medfølge. Vurderingerne skal foretages uden uforholdent ophold.

Stk. 5. Udgifterne ved vurderinger, der finder sted efter begæring i henhold til stk. 1, afholdes af den, der har begæret vurderingen. I tilfælde, hvor vurderingen foretages efter sket udstykning, samt iøvrigt i tilfælde, hvor ejendomsværdien eller grundværdien ved vurderingen er mindst 10 pct. lavere end henholdsvis ejendomsværdien eller grundværdien ved nærmest forudgående vurdering, afholdes udgifterne dog af det offentlige.

§ 5. Ved vurderingen ansættes dels ejendomsværdien, dels grundværdien, hvorhos det fastsættes, om og da med hvilket beløb der skal ansættes fradrag i grundværdien for forbedringer.

Stk. 2. De ansatte beløb afrundes til det nærmeste med 100 delelige antal kroner.

Stk. 3. Forskellen mellem ejendomsværdien og grundværdien benævnes forskelsværdien.

Stk. 4. Hvor der i den øvrige lovgivning bruges udtrykket vurderingssummen til ejendomsskyld eller ejendomsskyldværdien, træder »ejendomsværdien« i stedet herfor.

§ 6. Vurderingen foretages på grundlag af

værdien i handel og vandel, jfr. nærmere bestemmelserne i afsnit B og G.

§ 7. Undtaget fra vurdering er:

- 1) Kirker og kirkegårde.
- 2) De staten og kommunerne tilhørende torve, gader, veje og parkanlæg bortset fra arealer, der udnyttes erhvervsmæssigt.
- 3) Befæstningsanlæg bortset fra arealer og bygninger indenfor befæstningsanlæggets rammer, der udnyttes erhvervsmæssigt.
- 4) Fyranlæg.
- 5) Jernbane-, havne- og kanalanlæg, herunder lufthavnsanlæg, der i henhold til reglementariske bestemmelser er til benyttelse af almenheden, for så vidt arealerne og bygningerne direkte tjener eller er bestemt til at tjene trafikens formål. Stations-, administrations-, værkstedsbygninger og lignende bygninger med tilhørende grund skal ikke vurderes, selv om bygningen og grunden til dels også benyttes til andre formål.

§ 8. Arealer, der ifølge notering i matriklen skal holdes forenet som en samlet fast ejendom, må ikke vurderes under flere ejendomme. Som én ejendom skal vurderes ejendom, der tilhører samme ejer og udgør en driftsenhed, selv om arealet består af flere matrikelnumre (artikelnumre), jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. Når der har fundet matrikulær udstykning sted, kan ejeren under forudsætning af, at der ikke er sket notering i matriklen om, at de pågældende matrikelnumre (artikelnumre) skal holdes forenet som en samlet ejendom, såvel ved en almindelig vurdering som ved en årsomvurdering eller en vurdering i henhold til § 4, forlange, at de nye matr. nr.e (art. nr.e) vurderes hver for sig som selvstændige ejendomme, uanset at de vedblivende tilhører samme ejer og drives under ét. Består en ejendom af flere matr. nr.e (art. nr.e), kan under ovennævnte forudsætning ejeren, når han påtænker at sælge et af disse, forlange det pågældende matr. nr. (art. nr.) særskilt vurderet. Er der ved frivillig overdragelse mod vederlag sket salg af et areal, der opfylder betingelserne for at kunne vurderes selvstændigt, kan såvel sælgeren som køberen, når erhvervesdokumentet er udstedt, forlange det pågældende areal særskilt vurderet, medmindre arealet

er blevet sammenlagt med andet køberen tilhørende areal, og de sammenlagte arealer skal samvurderes i medfør af bestemmelserne i stk. 1 og 3. Et areal, der henhører under en ejendom, som helt eller delvis er noteret som landbrugsejendom, må dog ikke ved vurderingen fraskilles ejendommen uden samtykke fra statens jordlovsudvalg, medmindre arealet er på 3.000 m² eller derunder og har værdi som byggegrund. Er arealet frasolgt ved tinglyst endeligt skøde, er samtykke dog ikke nødvendigt. De boligselskaber og boligforeninger tilhørende rækkehuse kan, hvis de tjener til udelukkende afbenyttelse for en enkelt familie, ved vurderingen betragtes som selvstændige ejendomme, når de har fået særskilte matr. nr.e (art. nr.e), uanset at de pågældende matr. nr.e (art. nr.e) eventuelt i forbindelse med andre matr. nr.e (art. nr.e) ifølge notering som fornævnt skal udgøre en samlet ejendom.

Stk. 3. Når en fast ejendom eller en del af en sådan overdrages, kan det overdragne areal først vurderes som tilhørende den nye ejer, når denne har fået tinglyst adkomst på det overdragne, medmindre overdragelsen finder sted i forbindelse med en ekspropriation af arealet.

Stk. 4. Det har sit forblivende ved bestemmelserne i § 5 i lovebekendtgørelse nr. 259 af 8. august 1958 om landbrugsejendomme.

Stk. 5. I tvivlstilfælde afgør finansministeren endeligt, om et areal skal vurderes som en selvstændig ejendom, og i benægtende fald, under hvilken ejendom arealet skal vurderes.

B. Ejendomsværdien.

§ 9. Ved ejendomsværdien forstås værdien af den faste ejendom i dens helhed.

Stk. 2. Sædvanligt tilhører til ejendommen medtages ved ansættelsen. Derimod medtages ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel.

§ 10. Ved ansættelsen af ejendomsværdien skal der tages hensyn til de til den faste ejendom (grund og bygninger m.v.) knyttede rettigheder og byrder af offentligretlig karakter.

Stk. 2. Fremdeles skal der tages hensyn til privatretlige servitutter, der er pålagt en

ejendom til fordel for en anden ejendom, såvel ved vurderingen af den herskende som af den tjenende ejendom. Iøvrigt bortses der fra rettigheder og forpligtelser af privatretlig karakter, jfr. dog herved § 11.

Stk. 3. Ved ansættelsen af ejendomsværdien regnes der med sædvanlige prioriteringsforhold og for udlejningsejendommens vedkommende med sædvanlige udlejningsforhold.

§ 11. Ejers bygningerne på en ejendom af en anden end grundens ejer, og der således foreligger to selvstændige ejendomme, vurderes bygningerne for sig og grunden for sig, og ved ansættelsen af ejendomsværdien tages der for begge ejendomme hensyn til kontraktforholdet mellem parterne.

§ 12. Hvor ejendommens driftstilstand efter ejendommens karakter svinger i årets løb, ansættes ejendommen i årets middeltilstand.

C. Grundværdien.

§ 13. Ved grundværdien forstås værdien af grunden (med grundforbedringer) i ubebygget stand under hensyn til beskaffenhed og beliggenhed og til en i økonomisk henseende god anvendelse.

Stk. 2. Ved ansættelsen af grundværdien skal der tages hensyn til de til grunden knyttede rettigheder og byrder af offentligretlig karakter.

Stk. 3. Fremdeles skal der tages hensyn til privatretlige servitutter, der er pålagt et grundareal til fordel for et areal under en anden ejendom, såvel ved vurderingen af den herskende som af den tjenende ejendom, løvrigt bortses der fra rettigheder og forpligtelser af privatretlig karakter.

§ 14. For landbrugsejendomme og ejendomme, som må stilles i klasse med disse, skal jord, for hvilken forholdene er ensartede, ansættes til samme beløb pr. arealenhed uden hensyn til, om jorden hører til en større eller mindre ejendom.

Stk. 2. Til opnåelse heraf vil jorden til disse ejendomme være at ansætte pr. arealenhed efter, hvad jord af beskaffenhed og

beliggenhed som det pågældende jordstykke må antages efter egnens priser at ville koste ved salg i ubebygget stand, når jorden tænkes at høre til en middelstor bondegård i middelgod kultur. Er ejendommens tilliggende af væsentlig forskellig beskaffenhed eller beliggenhed, ansættes hver af de pågældende dele for sig.

Stk. 3. Ansættelsen af grundværdien foretages på grundlag af jordens tilstand lige efter høst.

Stk. 4. Hvis benyttelse til andet end landbrug og lignende for dele af ejendommen må anses for at være den i økonomisk henseende gode anvendelse, må værdien af jorden for disse dele ansættes skønsmæssigt efter de priser, som antages at kunne opnås ved salg af den til den pågældende anvendelse, jfr. § 16.

Stk. 5. Indenfor områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller en godkendt byplans landbrugszone, kommer ved vurderinger af landbrugsejendomme og ejendomme, der må sidestilles hermed, reglerne i stk. 1-3 ikke til anvendelse ved ansættelsen af grundværdien for jord, hvis handelsværdi overstiger jordens værdi ved benyttelse til landbrug o. l., men grundværdien for sådan jord ansættes efter reglerne i § 16.

§ 15. Ved skovbrugsejendomme skal skovens grund ansættes til den værdi, som jorden antages at have, når ejendommen anvendes til almindelig god skovdrift.

Stk. 2. Til opnåelse heraf ansættes først skovens normalværdi, hvorved forstås den værdi, som skoven vil have, når der gås ud fra følgende forudsætninger:

a) den foreliggende træartsfordeling under hensyntagen til muligheden for overgang til bevoksning med de træsorter, som jorden efter alle foreliggende forhold må anses for egnet til at frembringe,

b) at aldersklasseforholdet er regelmæssigt,

c) at jorden er forsynet med de til almindelig god skovdrift fornødne hegn, veje og grøfter,

d) at skoven er almindelig godt plejet og behandlet og som følge heraf har den træmasse, som de anførte forudsætninger betinger.

Stk. 3. Når normalværdien er udfundet, sættes grundværdien til en af ligningsrådet fastsat procent af normalværdien. Ved hede- og klitplantager samt andre lignende nyplantninger skal grundværdien sættes til samme procent af ejendomsværdien, så længe ejendomsværdien for plantagen m. v. bortset fra bygningsværdier og andre værdier af den i stk. 4 nævnte art, ikke har nået eller ved normal drift kunne have nået normalværdien. Den nævnte procent fastsættes af ligningsrådet ved hver almindelig vurdering som gældende indtil den følgende almindelige vurdering.

Stk. 4. Knytter der sig til et skovareal særlige værdier udover de egentlige skovbrugsmæssige, f. eks. hvor der med skoven er forbundet særlige indtægter ved udlejning til sommerbeboelse, restauration, forlystelsesetablissement eller lignende, skal disse værdier tillægges det efter stk. 3 udfundne beløb. Det samme gælder værdier af arealer under ejendommen, der ikke indgår under skovdriften i egentlig forstand, såsom jord til tjenestesteder, ager, eng, tørvemoser m. v., hvilke arealer skal ansættes efter de i §§ 14 eller 16 anførte regler, dog under hensyntagen til påhvillende fredskovspligt.

Stk. 5. Såfremt benyttelse til andet end skovbrug må anses for at være den i økonomisk henseende gode anvendelse, og der ikke hviler fredskovsforpligtelse på jorden, sker ansættelsen af grundværdien efter de i §§ 14 eller 16 anførte regler. Grundværdien for hede- og klitplantager eller andre lignende nyplantninger må, når disse ikke er fredskovspligtige, ikke ansættes lavere end grundværdien for den omgivende jord af samme beskaffenhed.

§ 16. Ved andre ejendomme, hvorpå de i §§ 14 og 15 givne regler ikke kan anvendes, ansættes grundværdien til det beløb, som efter de gældende handelspriser antages at kunne opnås for den pågældende ejendom i ubegygtet stand ved salg til en efter samtlige forhold økonomisk god anvendelse, i hvilken henseende hensyn må tages såvel til ejendommens form og størrelse som til udstyknings- og omlægningsmuligheder.

D. Fradrag i grundværdien for grundforbedringer.

§ 17. Såfremt ejeren i skemaet har givet de fornødne oplysninger, skal der ved vurderingen med de af §§ 18-21 følgende begrænsninger gives fradrag i grundværdien for forbedringer, der bevirker en stigning i grundværdien, hvad enten forbedringerne består i kapitalanvendelse eller i ejers arbejde.

§ 18. Fradrag i grundværdien for forbedringer må kun gives i det omfang, hvori forbedringerne må antages at virke værdiforøgende ved ansættelse af grundværdien, og må ikke overstige de af ejeren anvendte bekostninger, heri medregnet værdien af ejers eget arbejde.

Stk. 2. Fradrag må ikke gives for forbedringer, som er fuldført længere tilbage end 30 år for skov, der vurderes i henhold til § 15, stk. 1-3, dog 60 år - før vurderingen.

§ 19. Er der ikke givet fradrag for en grundforbedring ved den efter forbedringens fuldførelse nærmest følgende vurdering, har ejeren ikke krav på fradrag i grundværdien for denne forbedring ved senere vurderinger.

§ 20. Når der ikke er givet fradrag i grundværdien for forbedringer til den ejer, der har foretaget forbedringerne, har en senere ejer kun krav på fradrag for de pågældende forbedringer, såfremt ejendommen ikke har været vurderet i tiden mellem forbedringens foretagelse og ejerskiftet.

§ 21. Når ejendommen er erhvervet fra staten eller en kommune på jordrentevilkår, må der ikke gives fradrag for forbedringer foretaget før erhvervelsen, når erhververen i kontrakten har fraskrevet sig retten til sådant fradrag.

E. Vurderingsmyndighederne.

§ 22. For hver kommune eller, hvor kommunen efter finansministerens bestemmelse er delt i vurderingsdistrikter, for hvert vurderingsdistrikt vælger kommunalbestyrelsen to vurderingsmænd. Valget sker efter forholdstal og under ét for samtlige de vurderingsmænd, der skal vælges i kommunen. Samtidig og

efter samme regler vælges en stedfortræder for hver af vurderingsmændene. Er kommunen delt i vurderingsdistrikter, og kan der ikke opnås enighed om, hvilke vurderingsmænd der skal virke inden for de enkelte vurderingsdistrikter, skal afgørelsen af, inden for hvilket distrikt hver enkelt vurderingsmand skal virke, tilfalde den gruppe i kommunalbestyrelsen, som har udpeget den pågældende, og retten til at besætte de enkelte vurderingsdistrikter tilfalder grupperne i samme rækkefølge, som de havde ret til at udpege vurderingsmænd. Personer, der er over 60 år gamle, er ikke pligtige at modtage valg. Personer, der vælges til vurderingsmænd eller stedfortrædere, må ikke være over 70 år gamle. Vurderingsmænd og stedfortrædere kan - såfremt deres vandel eller den måde de udfører deres arbejde på giver anledning dertil - afskediges af kommunalbestyrelsen, hvis afgørelse, for så vidt angår sognekommunerne, kan indankes for amtsrådet og ellers indenrigsministeren. Afskedigelse kan under de anførte omstændigheder tillige foretages af amtsrådet, respektive indenrigsministeren.

Stk. 2. De nuværende vurderingsmænds og stedfortræderes funktionsperiode forlænges med et år til udgangen af marts måned 1967. Pr. 1. april 1967 foretages der for samtlige kommuner, herunder København, almindeligt valg af vurderingsmænd og stedfortrædere, og sådant valg foretages derefter hvert 4. år, hver gang pr. 1. april. Ingen er pligtig at modtage genvalg som vurderingsmand eller stedfortræder.

Stk. 3. Såfremt en vurderingsmand afgår ved døden eller fratræder endeligt i løbet af en valgperiode, rykker stedfortræderen ind i hans sted for den tilbageværende del af valgperioden, og ny stedfortræder vælges for samme tidsrum.

§ 23. Kommunerne (vurderingsdistrikterne) samles i vurderingskredse, hvis antal og omfang bestemmes af finansministeren.

Stk. 2. Hver vurderingskreds forestås af en vurderingsformand. Denne og de to vurderingsmænd for hver kommune (hvert vurderingsdistrikt) inden for vurderingskredsen udgør tilsammen et vurderingsråd for kommunen (vurderingsdistriktet). Vurderings-

rådene træffer deres afgørelse ved stemmeflerhed.

Stk. 3. Vurderingsformændene udnævnes af finansministeren. Udnævnelsen sker på grundlag af forud indhentet indstilling fra vedkommende amtsråd eller, for så vidt angår de vurderingskredse, der udelukkende består af bydistrikter, fra vedkommende kommunalbestyrelser. Personer, der udnævnes til vurderingsformænd, må ikke være over 70 år gamle.

Stk. 4. Vurderingsformændene udnævnes for 8 år ad gangen, dog at udnævnelsen kan ske for 4 år, når den pågældende i forvejen er vurderingsformand. Afgår en vurderingsformand i løbet af funktionsperioden, udnævnes en ny vurderingsformand i den afgåedes sted for den tilbageværende del af funktionsperioden. I tilfælde, hvor en vurderingsformand har midlertidigt forfald eller er udelukket fra at deltage i vurderingen af en ejendom, jfr. § 28, bestemmer skyldrådsformanden, hvilken af de andre vurderingsformænd i skyldkredsen, der skal fungere i den pågældende vurderingsformands sted. Er det skyldrådsformanden, der som vurderingsformand har forfald m. v., træffes bestemmelse som anført af skyldrådets næstformand.

Stk. 5. De nuværende vurderingsformænds funktionsperiode forlænges med et år, således at vurderingsformænd, der er udnævnt indtil udgangen af henholdsvis marts måned 1966 og marts måned 1970, først afgår med udgangen af henholdsvis marts måned 1967 og marts måned 1971.

§ 24. Vurderingskredsene samles i skyldkredse, hvis antal og omfang bestemmes af finansministeren.

Stk. 2. Vurderingsformændene for vurderingskredsene i en skyldkreds udgør tilsammen et skyldråd. En af de pågældende vurderingsformænd beskikkes af finansministeren til formand for skyldrådet. Finansministeren bestemmer, hvem af de øvrige vurderingsformænd der i formandens forfald skal fungere som formand.

Stk. 3. Skyldrådene træffer deres afgørelse ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed gør skyldrådsformandens stemme udslaget. Et medlem af skyldrådet har ikke stemmeret ved afgørelsen af klagesager fra den

vurderingskreds, hvori han er vurderingsformand, og kan ikke være til stede under afstemningen.

§ 25. Finansministeren beskikker sagkyndige medhjælpere, der kan yde bistand ved vurdering af skove. De nuværende medhjælperes funktionsperiode forlænges med et år til udgangen af marts måned 1967. For samtlige medhjælperes vedkommende foretages ny beskikkelse pr. 1. april 1967, og derefter foretages ny almindelig beskikkelse hvert 8. år. Beskikkelse af sagkyndig medhjælper i løbet af den 8-årige periode gælder for den tilbageværende del af perioden.

Stk. 2. Efter tilsvarende regler beskikker finansministeren sagkyndige medhjælpere, der kan yde bistand ved vurdering af frugtplantager.

Stk. 3. De nærmere regler for, i hvilke tilfælde den i stk. 1 og 2 nævnte sagkyndige medhjælp skal eller kan tilkaldes ved vurderingen, herunder skyldrådets klagebehandling, gives af ligningsrådet.

Stk. 4. Hvor forholdene måtte gøre det påkrævet, kan der, når skyldrådet fremsætter anmodning om bistand, efter ligningsdirektoratets bestemmelse i hvert enkelt tilfælde tilkaldes sagkyndig medhjælp til at yde bistand ved vurdering af industrielle ejendomme af særlig karakter.

Stk. 5. Til brug ved påkendelsen af klage over vurderingen af en ejendom kan landskatteretten tilkalde sagkyndig medhjælp af den i stk. 1-4 nævnte art, hvad enten en sagkyndig medhjælper har bistået ved vurderingen eller ej.

§ 26. Vurderingsformændene og skyldrådsformændene kan antage medhjælp til arbejde af kontormæssig art.

§ 27. Vederlaget til vurderingsmændene, vurderingsformændene og skyldrådsformændene fastsættes på finansloven. Vederlaget til de sagkyndige medhjælpere samt til vurderingsformændenes og skyldrådsformændenes kontormedhjælpere fastsættes af finansministeren.

Stk. 2. Der ydes godtgørelse for udgifter til skrivemateriale, porto og lignende, ligesom udgifter til kontorlokale og til befordring godtgøres efter nærmere af finansmi-

nisteren fastsatte regler. For vurderingsmændenes vedkommende kan befordringsgodtgørelse kun under ganske særlige omstændigheder ydes for rejser inden for deres opholdskommune.

Stk. 3. Vurderingsmændene, vurderingsformændene og skyldrådsformændene har krav på dagpenge for rejser uden for deres opholdskommune. Desuden ydes der vurderingsformændene i deres egenskab af medlemmer af skyldrådene og skyldrådsformændene dagpenge for deltagelse i skyldrådenes møder og besigtigelser, også hvis disse finder sted inden for opholdskommunen, når de medfører ophold uden for hjemmet i mere end 4 timer. Dagpengenes størrelse fastsættes på finansloven.

§ 28. Intet medlem af et vurderingsråd eller skyldråd kan deltage i, og ingen sagkyndig medhjælper kan bistå ved vurderingen af en ejendom, hvoraf han selv eller hans ægtefælle er ejer, bruger eller bestyrer, eller som tilhører hans beslægtede eller besvogrede i op- og nedstigende linie eller hans søskende eller disses ægtefæller.

§ 29. Med hensyn til ligningsdirektoratet og ligningsrådet har det sit forblivende ved reglerne i lov nr. 108 af 31. marts 1938 om oprettelse af en landsskatteret og tilynet med skatteligningen m. v.

F. Vurderingsmyndighedernes opgaver.

§ 30. Vurderingen foretages af vurderingsrådene, der også tager bestemmelse med hensyn til, om en ejendom må anses for helt eller delvis undtaget fra vurdering i henhold til § 7.

§ 31. Vurderingsformanden leder vurderingsrådets arbejde; han bør særlig drage omsorg for ensartethed i vurderingerne inden for vurderingskredsen. Vurderingsformanden kan sammenkalde vurderingsmændene i vurderingskredsen til samlet instruktionsmøde.

§ 32. Samtidig med vurderingen tager vurderingsrådet bestemmelse med hensyn til, om en ejendom helt eller delvis må anses for benyttet til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, jfr. § 6, stk. 3, i lov om

beskatning til kommunerne af faste ejendomme, og foretager de fordelinger af grundværdien og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer, der er fornødne til gennemførelsen af den pågældende lovbestemmelse.

Stk. 2. Vurderingsrådet foretager endvidere de fordelinger af ejendomsværdi, grundværdi og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer, som iøvrigt er fornødne til gennemførelsen af bestemmelser i loven om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og loven om afvikling af ejendomsskyld til staten.

Stk. 3. Er en ejendom delvis jordrentepligtig, foretager vurderingsrådet fordeling af grundværdien og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer på det jordrentepligtige areal og den øvrige del af arealet.

Stk. 4. Fordeling af grundværdi og fradraget i samme eller af ejendomsværdien foretages af vurderingsrådet i alle andre tilfælde, hvor lovgivningen forudsætter en sådan fordeling (f. eks. hvor brugeren af en del af en ejendom ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af den pågældende del af ejendommen), og der i skemaet, jfr. § 37, er fremsat begæring herom under meddelelse af de fornødne oplysninger. Er dette sidste ikke tilfældet, må der af den, der er interesseret i fordelingen, inden vurderingen rettes særlig henvendelse til vurderingsrådet om foretagelse af fordelingen ledsaget af de fornødne oplysninger.

§ 33. Vurderingsrådene er pligtige til at medvirke ved revisioner af vurderingerne.

Stk. 2. Vurderingsrådene er pligtige til på begæring af offentlige myndigheder at afgive erklæringer på områder, der vedrører vurdering af ejendomme i kommunen (vurderingsdistriktet). Er vurderingsrådets pligt til at afgive erklæringer ikke udtrykkelig hjemlet i særlig lov, afgøres spørgsmålet om omfanget af vurderingsrådets pligt endeligt af finansministeren, ligesom denne i samme tilfælde, hvor omstændighederne måtte tale derfor, på begæring af vurderingsrådet kan bestemme, at der af den pågældende myndighed skal erlægges et vederlag til vurderingsrådet for erklæringens afgivelse.

§ 34. Skyldrådenes opgaver er:

- a) at yde vurderingsrådene vejledning ved vurderingen,
- b) at revidere vurderingsrådenes ansættelser,
- c) at påkende klager over vurderingsrådenes ansættelser.

§ 35. Skyldrådsformanden leder skyldrådets arbejde og varetager ekspeditionen af skyldrådets afgørelser. Han bør særlig have opmærksomheden henvendt på, at der opnås ensartethed i vurderingerne inden for skyldkredsen.

§ 36. Med hensyn til ligningsdirektoratets og ligningsrådets opgaver henvises til lov nr. 108 af 31. marts 1938.

G. Vurderingen. Klage. Revision.

§ 37. Forinden vurdering af en ejendom finder sted, skal der af ejeren udfyldes og underskrives et efter finansministerens nærmere bestemmelse affattet skema. I skemaet skal der gives de for vurderingen fornødne oplysninger, såsom oplysninger om ejendommens beliggenhed, areal og hartkorn, bygningerne og disses forsikringssum samt i tilfælde af nybygning, til- eller ombygning omkostningerne herved, de til ejendommen knyttede rettigheder, de på ejendommen hvilende faste byrder, lejeindtægterne, sidste købesum, for så vidt købet ikke ligger over 10 år tilbage, samt oplysning om prioritetsgælden. Ejeren skal i skemaet have lejlighed til at udtale sig om, til hvilke beløb han selv mener, at ejendomsværdien og grundværdien bør ansættes efter reglerne i denne lov, ligesom han i skemaet skal have lejlighed til at fremsætte begæring om sådanne fradrag i værdiansættelsen eller ved skatteberegningen, som han efter gældende regler har krav på, samt til at give de herfor fornødne oplysninger. Skulle ejeren på enkelte punkter mangle sikker kundskab, må han anføre dette og give skønsmæssig oplysning efter bedste overbevisning.

Stk. 2. I skemaet, der tilstilles ejeren af vurderingsrådet, skal det angives, til hvem og inden for hvilken frist skemaet skal tilbagesendes i udfyldt og underskrevet stand.

Fristen skal mindst være 14 dage og kan, når omstændighederne taler derfor, forlænges af vurderingsrådet.

Stk. 3. Såfremt behørigt udfyldt og underskrevet skema ikke tilbagesendes inden fristens udløb, skal vurderingsrådet i alle tilfælde, hvor vurderingen skal foretages uden begæring, eller hvor vurdering skal ske efter begæring af en anden end ejeren, pålægge ejeren en bøde på 10-200 kr. samt fastsætte en ny frist, inden hvilken skemaet skal tilbagesendes. Såfremt behørigt udfyldt og underskrevet skema ikke fremkommer inden denne frist, gentages bødepålægget. Bødepålægget kan inden 14 dage fra bødepålæggets dato påklages til skyldrådet, hvis afgørelse inden 14 dage fra afgørelsens dato kan indbringes for ligningsrådet, der tillige under ganske særlige omstændigheder helt eller delvis kan eftergive bøden. Bøderne tilfalder statskassen.

§ 38. Vurderingerne foretages af vedkommende vurderingsråd på grundlag af de udfyldte skemaer, jfr. § 37, og vurderingsmændenes personlige kendskab til ejendommene og om fornødent efter besigtigelse.

Stk. 2. Ejeren er på begæring af vurderingsrådet pligtig til at forelægge dette arealattest og matrikelkort, hvor sådanne haves.

§ 39. Når den almindelige vurdering eller årsvurdering i vurderingsdistriktet er tilendebragt, udfærdiges der af vurderingsformanden en fortegnelse over de foretagne vurderinger i hvert distrikt i en af finansministeren nærmere foreskreven form. På fortegnelserne over årsvurderingerne medtages de vurderinger, der er foretaget i henhold til § 4 i tiden mellem sidste almindelig vurdering eller årsvurdering og pågældende 1. august. Har en ejendom i nævnte tidsrum været genstand for flere vurderinger i medfør af § 4, medtages alene den sidst foretagne vurdering. Af vurderingsfortegnelsen tages der efter finansministerens nærmere bestemmelse afskrifter, der tilstilles de interesserede myndigheder. Finansministeren kan bestemme, at oppebørselsmyndighederne skal udfærdige eller medvirke ved udfærdigelsen af vurderingsfortegnelsen og afskrifterne af denne samt medvirke ved udfærdigelsen af de nødvendige påtegninger på vurderings-

skemaerne. Ved de almindelige vurderinger skal vurderingsfortegnelsen ved kommunalbestyrelsens foranstaltning fremlægges til almindeligt eftersyn i kommunen 14 dage på et for beboerne bekvemt sted eller for landdistrikternes vedkommende i større kommuner på to steder, og da på hvert sted kun i en uge. Sammen med vuixleringsfortegnelsen fremlægges de af vurderingsrådene udfærdigede kort over grundværdierne i kommunen (vurderingsdistriktet). Fremlæggelsen bekendtgøres af kommunalbestyrelsen på den kommunens sædvanlige måde.

Stk. 2. I alle tilfælde, hvor der foretages vurdering i henhold til § 4, skal der umiddelbart efter vurderingen gives meddelelse om resultatet til de interesserede myndigheder i en af finansministeren foreskreven form.

Stk. 3. Ved de almindelige vurderinger skal der gives meddelelse til ejerne indeholdende oplysninger om ejendomsværdien, grundværdien og eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer for hans ejendom samt om tid og sted for vurderingsfortegnelse fremlæggelse. For årsvurderingernes vedkommende skal der gives meddelelse til ejerne indeholdende oplysninger om ansættelser og fordelinger svarende til dem, der anføres i fortegnelserne over de almindelige vurderinger. For så vidt angår de i medfør af § 4 foretagne vurderinger, gives der tilsvarende meddelelse til den, der har begæret vurderingen - for ejendomme, der er begæret vurderet i anledning af sket salg ved frivillig overdragelse mod vederlag til begge parter i salget.

§ 40. Klage over vurderingsrådenes ansættelser kan af ejerne ingives til vedkommende skyldråd. Er vurderingen foretaget efter begæring af en anden end ejeren, kan klage desuden indgives af den, der har begæret vurderingen; i de i § 8, stk. 2, 3. punktum, omhandlede tilfælde kan hver af parterne i salget påklage ansættelsen. En ejer kan også påklage ansættelsen af andres ejendom. Ansættelsen af en ejendom kan endvidere påklages af den bruger, der ifølge lov eller kontrakt er forpligtet til at udrede skatterne af ejendommen.

Stk. 2. Klagefristen er 4 uger. Ved de almindelige vurderinger regnes klagefristen fra

sidste fremlæggelsesdag for den vurderingsfortegnelse, hvori den påklagede ansættelse er opført; ved årsvurderingerne og de i medfør af § 4 foretagne vurderinger regnes klagefristen fra datoen for meddelelsen om resultatet af vurderingen.

Stk. 3. Tilsvarende regler gælder for klage over de af vurderingsrådene foretagne fordelinger, jfr. § 32, dog at klage her kan indgives af de i fordelingen interesserede og kun af disse.

Stk. 4. I tilfælde, hvor en klage er indgivet indtil 2 måneder efter udløbet af den i stk. 2. fastsatte frist, kan skyldrådet, såfremt det finder, at undskyldende omstændigheder gør sig gældende, se bort fra den skete overskridelse af klagefristen.

Stk. 5. Finansministeren kan iøvrigt, hvor ganske særlige forhold måtte tale derfor, give tilladelse til, at skyldrådet eller landsskatte retten tager en klage under påkendelse, uanset at betingelserne for sagens indbringelse for skyldrådet eller retten ikke er opfyldt.

§ 41. Hvis skyldrådet ændrer en ansættelse, for hvis vedkommende der foreligger fordeling, jfr. § 32, skal skyldrådet samtidig træffe bestemmelse om, hvilken indflydelse ændringen får på fordelingen.

§ 42. Er en ansættelse påklaget af en anden end ejendommens ejer, må skyldrådet ikke ændre ansættelsen, forinden der er givet ejeren lejlighed til at udtale sig; i de i § 8, stk. 2, 3. punktum, omhandlede tilfælde skal der gives hver af parterne i salget lejlighed til at udtale sig. Er en fordeling påklaget, skal der gives de øvrige i fordelingen interesserede lejlighed til at udtale sig, forinden ændring af fordelingen finder sted.

Stk. 2. En ansættelse, der ikke er påklaget, må ikke ændres af skyldrådet, forinden ejeren har haft lejlighed til at udtale sig. Dette gælder dog ikke, såfremt ændringen sker som led i en revision af ansættelserne af større grupper af ejendomme.

Stk. 3. Ønsker klageren eller andre, der har ret til at udtale sig angående ændring af en ansættelse, adgang til personligt møde for skyldrådet, skal der gives pågældende lejlighed til sådant møde.

§ 43. Når skyldrådet efter klage ændrer en

ansættelse eller en fordeling, skal der gives klageren og de øvrige interesserede skriftlig underretning om klagens afgørelse.

Stk. 2. Når ansættelsen eller fordelingen ændres af skyldrådet uden klage, gives der tilsvarende ejeren og de øvrige interesserede skriftlig underretning, medmindre ligningsdirektoratet i de i § 42, stk. 2, 2. punktum, nævnte tilfælde bestemmer, at der skal foretages fremlæggelse til almindeligt eftersyn af en fortegnelse over de ændrede ansættelser. Hvor sådan fremlæggelse skal finde sted, finder reglerne i § 39 tilsvarende anvendelse.

§ 44. Med hensyn til klage til landsskatte retten over skyldrådets afgørelser og angående ligningsdirektoratets revision af ansættelserne henvises til lov nr. 108 af 31. marts 1938. I tilfælde, hvor en vurdering er begæret af en anden end ejeren, har såvel ejeren som den, der har begæret vurderingen, adgang til klage til landsskatte retten; i de i § 8, stk. 2, 3. punktum, omhandlede tilfælde kan hver af parterne i salget påklage ansættelsen.

Stk. 2. Hvor fremlæggelse af fortegnelse over de af skyldrådet ændrede ansættelser finder sted i henhold til § 43, stk. 2, regnes klagefristen fra sidste fremlæggelsesdag.

H. Særlige bestemmelser.

§ 45. Offentlige myndigheder, pengeinstitutter, assuranceselskaber samt dige- og pumpe- og deslige institutioner er på begæring forpligtet til uden betaling at meddele vurderingsmyndighederne de oplysninger, der kan tjene dem til vejledning ved udførelsen af deres hverv. Det samme gælder oplysninger til landsskatte retten. Vægrer nogen sig ved at meddele de begærede oplysninger, afgør finansministeren, hvorvidt han er pligtig dertil, og kan om fornødent fremtvinge oplysningernes meddelelse ved pålæg af en dagbøde.

§ 46. Udgifterne til vurderingen afholdes af statskassen, som af vedkommende kommune får halvdelen af de til vurderingsmænd, vurderingsformænd, skyldrådsformænd og særlig tilkaldte sagkyndige udbetalte beløb godtgjort. Hvor en deltagers virksomhed

strækker sig over flere kommuner, bliver disses andel i de ham vedrørende udgifter at fordele i samme forhold, som de samlede vurderingssummer fordeler sig.

§ 47. Finansministeren fastsætter de nærmere regler for denne lovs gennemførelse.

§ 48. Denne lov træder i stedet for lov nr. 352 af 7. august 1922 om beskatning til staten af faste ejendomme, således som denne er ændret ved lov nr. 47 af 6. marts 1936, lov nr. 102 af 14. april 1937, § 22 i lov nr. 108 af 31. marts 1938, lov nr. 289 af 3. juli 1942, lov nr. 88 af 7. marts 1951 og lov nr. 61 af 12. marts 1955. Reglerne om vurderingen og vurderingsmyndighederne er som lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme, trådt i kraft den 1. september 1956.

§ 49. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 2 i lov nr. 224 af 4/6 1965, der er trådt i

kraft den 1. august 1965, indeholder følgende bestemmelse:

»Hvor ved nærværende lovs ikrafttræden en ejendom har fradrag i grundværdien for forbedringer fastsat efter den hidtidige regel i § 18, stk. 2, i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, kan fradraget for den pågældende forbedring for den resterende del af den for forbedringen gældende fradragssperiode ikke ansættes lavere end det hidtil ansatte beløb«.

De ved lov nr. af 1965 foretagne ændringer træder i kraft den 1. april 1966, dog at bestemmelserne i § 32, stk. 1 og 2 finder anvendelse allerede i forbindelse med vurderingerne fra og med 13. alm. vurdering pr. 1. august 1965. For så vidt der ved lovens gennemførelse allerede har fundet fremlæggelse af fortegnelserne over den almindelige vurdering sted, vil der være at give ejerne særskilt meddelelse om de i de nævnte bestemmelser omhandlede fordelinger m. v., med hensyn til hvilke klagefristen da regnes fra datoen for den pågældende meddelelse.

Bekendtgørelse af lov om ændring i amtstueforordningen

Herved bekendtgøres lov nr. 124 af 20. april 1926 om ændring i amtstueforordningen af 8. juli 1840 vedrørende opkrævning m.v. af skatter og afgifter af fast ejendom - med de ændringer, der følger af lov nr. af 1965.

§ 1. De i § 7 ff. i amtstueforordningen af 8. juli 1840 ommeldte skattekviteringsbøger bortfalder.

I stedet herfor bliver der i hver skattetermin - for hvilke forfaldstiden fremtidig skal være henholdsvis den 1. juni og den 1. december - inden udgangen af henholdsvis maj og november måned at tilstille skatteyderne skattekviteringsblanketter, der under anførelse af beløbet for hver enkelt skat eller afgift og beregningsgrundlaget (ligningspromillen) for samme angiver, hvad skatteyderen skal betale for det pågældende skattehalvår.

Finansministeren fastsætter de nærmere regler for kvitteringsblanketternes affattelse og udsendelse eller udbringelse, samt om i hvilket omfang og på hvilken måde indbetaling kan ske uden personligt møde på oppebørselsstedet.

At skatteyderen ikke har modtaget kvitteringsblanket, fritager ham ikke for rettidig at indbetale det ham påhvilende beløb. Han må i så fald selv skaffe sig underretning om beløbets størrelse.

For så vidt den samlede ydelse for april termin ikke andrager 2 kr., skal finansministeren være bemyndiget til at bestemme, at opkrævning heraf først sker sammen med opkrævningen af ydelsen for oktober termin i samme år.

§ 2. Af de beløb, der ikke er tilgået oppebørselsmyndighederne senest henholdsvis 10. juli og 10. januar, erlægges der rente, 1/2 pct. månedlig, for hver påbegyndt måned regnet fra henholdsvis 1. juni og 1. december, og således at renteberegningen foretages på grundlag af et skattebeløb, der er rundet

opfejer til det nærmeste med 2 kroner delelige tal.

De indgåede rentebeløb fordeles forholdsmæssigt til statskassen og de øvrige vedkommende kasser. De nærmere regler herfor gives af finansministeren.

Renterne nyder samme fortrinsret som skatten.

§ 3. De skattebeløb m. v., der ikke indbetales til oppebørselsmyndighederne, inddrives som hidtil ved udpantning i henhold til restancelister, der efter henholdsvis 10. juli og 10. januar udfærdiges af oppebørselsmyndighederne.

Udpantningen skal omfatte påløbne og påløbende renter, jfr. § 2. Finansministeren kan dog, hvis forholdene giver anledning dertil, bestemme, at rentebeløb først opkræves og inddrives i forbindelse med skatterne for den påfølgende termin.

Ligeledes skal finansministeren kunne bestemme, at restancer på under 1 kr. ikke inddrives ved udpantning, men at det skyldige beløb opkræves i forbindelse med skatterne for den påfølgende termin. I så fald regnes udpantningsfristen fra forfaldsdagen for det sidst forfaldne skattebeløb.

§ 4. De nævnte restancelister behøver for amtstuedistrikternes vedkommende ikke at udfærdiges samtidig for hele distriktet, men det skal være amtsforvalteren tilladt at udsende dem efterhånden. Samtlige restancelister skal dog være udfærdigede så betids, at de kan være pågældende foged i hænde senest henholdsvis 10. august og 10. februar.

§ 5. Fogderne skal drage omsorg for, at

samtlige restancer på de dem tilstillede restancelister inddrives snarest, således at de fornødne skridt til udpantning foretages og udpantningerne foregår uden uforment ophold. Sker udpantning efter fogedens bestemmelse ved andre end fogeden selv, skal denne føre fornødent tilsyn med, at de her givne bestemmelser overholdes, og i fornødent fald selv foretage udpantningen.

Finansministeren fastsætter efter samråd med justitsministeren, hvor ofte der skal tilstilles oppebørselsbetjentene eller andre myndigheder meddelelse om, hvad der er foretaget med hensyn til inddrivelsen af restancer, samt når og hvorledes indbetaling af inddrevne restancer skal ske.

§ 6. De i nærværende lov givne bestemmelser kommer også til anvendelse i købstæderne med hensyn til opkrævningen af de skatter og afgifter, der falder ind under amtstueforordningens regler, dog med de ændringer, som de særlige forhold her måtte medføre.

Det nærmere i så henseende fastsættes af finansministeren.

Derimod finder loven ikke anvendelse i København og heller ikke med hensyn til de de skattebeløb, der i visse købstæder opkræves sammen med kommunal ejendomsskyld. Kommunalbestyrelsen opkræver rente af de ikke rettidigt indbetalte skattebeløb. Renten beregnes efter de for den kommunale ejendomsskyld i lovgivningen fastsatte regler.

§ 7. Denne lov træder i kraft et halvt år efter dens bekendtgørelse i lovtidende, således at de i loven indeholdte bestemmelser første gang bliver at bringe til anvendelse i det første derpå følgende skattehalvår. Sidste stykke i § 1 og sidste stykke i § 3 træder dog i kraft straks.

De ved lov nr. af 1965 foretagne ændringer træder i kraft den 1. april 1966.

Bekendtgørelse af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme

Herved bekendtgøres lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme med de ændringer, der følger af lov nr. 39 af 15. februar 1963, lov nr. 163 af 27. maj 1964 og lov nr. af 1965.

Kapitel I.

Grundskyld.

§ 1. Af de i en kommune beliggende faste ejendomme, for hvilke der i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme er foretaget ansættelse af grundværdien, svares til kommunen en afgift, der benævnes kommunal grundskyld.

Stk. 2. Den kommunale grundskyld pålignes de afgiftspligtige ejendomme med en bestemt promille af ejendommens grundværdi efter fradrag for forbedringer, således som disse beløb er fastsat ved de i ovennævnte lovs afsnit G. og D. omhandlede ansættelser.

§ 2. I København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende grundskyldpromille med tillæg af 6. I Marstal Handelsplads kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende promille.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen træffer beslutning om promillens størrelse ved to behandlinger med mindst 14 dages mellemrum. Beslutning om ændring af promillen skal være truffet senest den 31. marts for at have virkning for det kommende skatteår.

§ 3¹). I sognekommunerne kan grundskyldpromillen ikke fastsættes højere end 35 eller lavere end 10.

Jfr. overgangsbestemmelserne i § 3 i lov nr. 39 af 15. februar 1963 som ændret ved lov nr. 163 af 27. maj 1964 og lov nr. af

Stk. 2. I det første skatteår efter en almindelig vurdering kan grundskylden ikke pålignes med en promille, der er mere end en fjerdedel højere eller lavere end grundskyldpromillen i det første skatteår efter den foregående almindelige vurdering. I de følgende skatteår i vurderingsperioden kan grundskyldpromillen ikke forhøjes eller nedsættes med mere end en fjerdedel i forhold til grundskyldpromillen for det første skatteår efter den pågældende almindelige vurdering.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 kommer ikke til anvendelse i de i § 34, stk. 3, i lov om købstadkommunernes styrelse som ændret ved lov nr. 181 af 20. maj 1952 nævnte københavnske omegnskommuner samt i andre sognekommuner, der efter det senest offentliggjorte registerfolketal havde over 3.000 indbyggere.

Stk. 4. Grundskyldpromillen i sognekommunerne fastsættes som nævnt i § 2, stk. 2.

§ 4. Der nedsættes et navn på 5 medlemmer, der, når særlige omstændigheder taler derfor, kan tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune ændres ud over de i § 3, stk. 2, fastsatte grænser, ligesom nævnet i ganske særlige tilfælde kan tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune udgør mere end 35, dog højst 40. Nævnets formand og en stedfortræder for denne udnævnes blandt de under indenrigsministeriet ansatte tjenestemænd. Forinden de øvrige medlemmer og stedfortrædere for disse beskikkes, skal indenrigsministeren forhandle med bestyrelserne for Amtsrådsforeningen i Danmark, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og Foreningen »Bymæssige Kom-

muner«. Medlemmerne beskikkes for 4 år ad gangen, dog første gang kun for tiden indtil 31. december 1966. De nærmere regler for nævnets virksomhed fastsættes af indenrigsministeren. Udgifterne ved nævnets virksomhed afholdes af statskassen.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter, inden hvilket tidspunkt ansøgning om tilladelser i henhold til stk. 1 skal indgives.

§ 5. I amtskommunerne fastsætter amtsrådet i forbindelse med den endelige vedtagelse af det årlige overslag og under iagttagelse af bestemmelserne i lov om den amtskommunale beskatning den promise, hvormed den amtskommunale grundskyld skal opkræves. Den amtskommunale grundskyldpromise kan ikke overstige 20.

§ 6. I amtskommunerne nedsættes med virkning for de i stk. 3, omhandlede ejendomme den for vedkommende skatteår fastsatte grundskyldpromise med 1/20 for hver fulde promise, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5.

Stk. 2. I København, Frederiksberg, købstadkommunerne og de sønderjyske flækker nedsættes med virkning for de i stk. 3 omhandlede ejendomme den for vedkommende skatteår fastsatte grundskyldpromise med 1 for hver fulde promise, landbrugets forrentningsprocent har været mindre end 4,5. Grundskyldpromillen kan dog højst nedsættes med 20.

Stk. 3. Den i henhold til stk. 1 og stk. 2 nedsatte grundskyldpromise finder anvendelse på enhver ejendom, der på tidspunktet for den vurdering, der lægges til grund ved skatteberegningen, benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Såfremt kun en del af en ejendom benyttes til de nævnte formål, finder den nedsatte grundskyldpromise alene anvendelse på denne del af ejendommen. Den nedsatte grundskyldpromise finder iøvrigt kun anvendelse på den del af grundværdien for en ejendom eller et areal med den angivne benyttelse, der ikke pr. arealenhed overstiger et af ligningsrådet fastsat beløb. Dette beløb fastsættes i forbindelse med hver almindelig vurdering for de enkelte områder af landet sva-

rende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering.

Stk. 4. Landbrugets forrentningsprocent beregnes for hvert kalenderår af det statistiske departement under anvendelse af de af Det landøkonomiske Driftsbureau efter den hidtil benyttede fremgangsmåde for de regnskabsførende brug foretagne regnskabsopgørelser for det sidst forløbne regnskabsår, henført til kalenderåret under hensyntagen til prisforholdene i dette.

Stk. 5. Statskassen yder hver af de i stk. 1 og 2 nævnte kommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af de i stk. 3 nævnte ejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales ved indenrigsministerens foranstaltning med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

Stk. 6. Indenrigsministeren afgør med endelig virkning de tvivlsspørgsmål, der måtte opstå ved anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-2 og stk. 4-5, ligesom ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 3 nævnte beløb er endelig. Vurderingsmyndighedernes afgørelse af, om en ejendom helt eller delvis må anses for benyttet til de i stk. 3 nævnte formål, samt disse myndigheders foretagelse af de for gennemførelsen af bestemmelsen fornødne fordelinger af grundværdien og eventuelt fradrag for forbedringer, jfr. § 32, stk. 1, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, kan af vedkommende skattepligtige påklages efter bestemmelserne i afsnit G i den nævnte lov.

§ 7. Fritaget for kommunal grundskyld er:

a) De staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende.

b) Andre staten, kommunerne eller statens åndssvageforsorg tilhørende ejendomme med undtagelse af ejendomme, der af ejeren anvendes erhvervsmæssigt til landbrug, havebrug, skovdrift eller udleje, eller som henligger ubenyttede. For de statsanstalten for livsforsikring tilhørende ejendomme gælder fritagelsen kun i det omfang, ejendommene anvendes til statsanstaltens egen virksomhed. Såfremt kun en del af en ejendom opfylder betingelserne for fritagelse for kommunal

grundskyld, omfatter fritagelsen alene den del af grundværdien, der falder på denne del.

c) Fremmede staters gesandtskabs- og konsulatsejendomme på betingelse af, at den danske stats gesandtskabs- og konsulatsejendomme i vedkommende land nyder tilsvarende fritagelse, samt herudover ejendomme, der ejes af fremmede stater til brug for disses diplomatiske eller konsulære repræsentationer, af internationale organisationer, eller af sådanne repræsentationers og organisationers personale samt dettes familiemedlemmer, for så vidt og i det omfang, hvori Danmark ved mellemfolkelige overenskomster har forpligtet sig til at yde sådan fritagelse.

d) De i § 7 i lov nr. 141 af 31. marts 1960 om Københavns frihavn omhandlede grunde.

Stk. 2. De Danmarks nationalbank ved § 21 i lov nr. 116 af 7. april 1936 tilstæede skattebegunstigelser berøres ikke af denne lov.

Stk. 3. Er der inden denne lovs ikrafttræden i medfør af bestemmelsen i § 16, stk. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter meddelt fritagelse for kommunal grundskyld af udtørrede ferskvandsarealer, kan indenrigsministeren forlænge denne fritagelse inden for det i nævnte bestemmelse angivne tidsrum.

Stk. 4. Er der inden denne lovs ikrafttræden ved kgl. bevilling til inddæmning og udtørring af dele af havet indrømmet bevilningshaverne skattefrihed i et begrænset åremål, skal den ved bestemmelsen i § 16, stk. 4, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter hjemlede frihed for kommunal grundskyld af det inddæmmede og udtørrede areal også — inden for det pågældende åremål — omfatte grundskyld i henhold til nærværende lov.

Stk. 5. Skattelempelser med hensyn til kommunal grundskyld, som måtte være indrømmet i medfør af lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, jfr. § 100 i lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri, omfatter også kommunal grundskyld i henhold til nærværende lov, men kun indtil udløbet af det tidsrum, for hvilket lempelserne er tilstået i henhold til den nævnte lovgivning.

§ 8. Kommunalbestyrelsen kan meddele hel eller delvis fritagelse for kommunal grundskyld af

a. Skoler, hospitaler, sygehuse, statsanerkendte rekonvalescenthjem samt statsanerkendte opdragelseshjem og statsanerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, biblioteker under offentligt tilsyn og offentligt tilgængelige museer. Fritagelsen kan dog alene omfatte den bebyggede grund, gårdsplads og have.

b. Sports- og idrætsanlæg tilhørende gymnastik-, idræts- og skytteforeninger eller andre organisationer med samme formål. Endvidere kan fritages ejendomme, der anvendes til ungdomslejre og lejrpladser eller til feriekoloni for børn, når ejeren er en organisation, hvis hovedformål er at fremme børns eller unge menneskers friluftsliv.

c. Ikke erhvervsmæssigt drevne forsamlingshuses bebyggede grund, gårdsplads og have. Ved forsamlingshus skal forstås en bygning, der er bestemt til og hovedsagelig benyttes til afholdelse af møder af politisk, religiøs og oplysende karakter, og hvortil der er offentlig adgang.

d. Elektricitets-, gas-, vand-, og fjernvarmeværker, når adgang til leverance fra værket står åben for alle inden for det område, hvori værket arbejder, for så vidt værkets indtægter — bortset fra normal forrentning af en eventuel indskudskapital — ifølge vedtægtsmæssig bestemmelse udelukkende kan anvendes til værkets formål.

Stk. 2. Såfremt kun en del af de i stk. 1 omhandlede ejendomme opfylder betingelserne for fritagelse for kommunal grundskyld, kan fritagelse alene meddeles for så vidt angår den del af grundværdien, der falder på denne del.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan tilstå fritagelse for kommunal grundskyld af ejendomme, der ejes af almenvelgørende stiftelser eller andre institutioner med almennyttigt formål. Såfremt en del af en sådan ejendom ikke direkte anvendes til institutionens formål, kan fritagelse kun gives for den øvrige del af ejendommen.

Stk. 4. Hvor en skov som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden, og

dette har medført, at den på selve skoven faldende del af ejendomsværdien er væsentlig lavere end normalværdien, kan kommunalbestyrelsen fritage så stor en del af grundværdien, som forholdsmæssigt svarer til forskellen mellem normalværdien og den ovennævnte del af ejendomsværdien, for kommunal grundskyld i et sådant tidsrum, at skovens normaltilstand kan være genoprettet.

§ 9. 1 tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen af samfundsmæssige hensyn finder det ønskeligt, at private grunde ikke bebygges, eller at en vis bebyggelse bevares, er kommunalbestyrelsen berettiget til — dog kun for én vurderingsperiode ad gangen — at tilstå ejeren hel eller delvis fritagelse for erlæggelse af den ejendommen påhvilende kommunale grundskyld. Betingelsen for sådan fritagelse er dog, at ejeren over for kommunalbestyrelsen forpligter sig til ikke uden dennes samtykke at foretage forandringer i grundens udnyttelse.

Stk. 2. Foretager ejeren - uden indhentet tilladelse fra kommunalbestyrelsen — bygningsforanstaltninger på grunden, som af kommunalbestyrelsen skønnes at stride imod de for fritagelsen fastsatte vilkår, bestemmer kommunalbestyrelsen, hvorvidt og da i hvilket omfang samt fra hvilket tidspunkt den givne fritagelse skal anses for bortfaldet.

Kapitel II.

Ejendomsskyld.

A. Københavns og Frederiksberg kommuner samt købstadkommunerne m. fl.

§ 10. Af de i København og på Frederiksberg samt i købstæderne, Marstal Handelsplads og de sønderjyske flækker beliggende ejendomme svares ejendomsskyld til kommunen af ejendommens fikseringsværdi, jfr. § 11, med den for skatteåret 1956/57 gældende ejendomsskyldpromille, heri indbefattet til lægsej endomsskyldpromille i henhold til lov nr. 166 af 24. maj 1955, samt med den for skatteåret 1960/61 i kommunen gældende ekstraordinære ejendomsskyldpromille. Er fikseringsværdien for en ejendom under 7.150 kr., svares der dog ikke ejendomsskyld af ejendommen.

Stk. 2. Med virkning fra skatteåret 1965/66 nedsættes ejendomsskyldpromillen med 1/7 af den i henhold til stk. 1 gældende promille. Tilsvarende nedsættelse af ejendomsskyldpromillen foretages efter den 14. almindelige vurdering og efter hver senere almindelig vurdering.

§ 11. Fikseringsværdien for en ejendom er det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld og ekstraordinære ejendomsskyld for skatteåret 1960/61 er beregnet, jfr. lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 357 af 27. december 1958, jfr. dog stk. 2-4.

Stk. 2. Såfremt ejendommen i skatteåret 1960/61 har været helt eller delvis fritaget for fikseret kommunal ejendomsskyld og ekstraordinær ejendomsskyld, udgør fikseringsværdien det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld og ekstraordinære ejendomsskyld ville have været beregnet for skatteåret 1960/61, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for fikseret kommunal ejendomsskyld og ekstraordinær ejendomsskyld.

Stk. 3. Dersom den ansættelse, der er lagt til grund for fikseringsværdien (den for skatteåret 1956/57 gældende ansættelse), er ændret eller ændres som følge af klage eller revision, reguleres fikseringsværdien tilsvarende.

Stk. 4. Hvor der i medfør af bestemmelserne i §§ 75-78 i bekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960 af lov om vurdering og beskattning til staten af faste ejendomme er foretaget eller i medfør af §§ 2-5 i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, foretages en tilsvarende regulering af fikseringsværdien. Reguleringen af fikseringsværdien har virkning fra samme tidspunkt som reguleringen af den fikserede ejendomsskyld til staten.

B. Sognekommunerne.

§ 12. Af de i sognekommunerne beliggende ejendomme svares ejendomsskyld til kommunen af ejendommens fikseringsværdi, jfr. § 13, med den for skatteåret 1960/61 gældende ejendomsskyldpromille.

Stk. 2. Med virkning fra skatteåret 1965/66 nedsættes ejendomsskyldpromillen med

1/7 af den for skatteåret 1960/61 gældende promille. Tilsvarende nedsættelse af ejendomsskyldpromillen foretages efter den 14. almindelige vurdering og efter hver senere almindelig vurdering.

§ 13. I sognekommunerne er fikseringsværdien for en ejendom det beløb, hvoraf sognekommunal ejendomsskyld for skatteåret 1960/61 er beregnet, jfr. dog stk. 2-4 og §§ 14 og 15.

Stk. 2. Såfremt ejendommen for skatteåret 1960/61 har været helt eller delvis fritaget for sognekommunal ejendomsskyld, udgør fikseringsværdien det beløb, hvoraf sognekommunal ejendomsskyld ville have været beregnet for skatteåret 1960/61, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for sognekommunal ejendomsskyld.

Stk. 3. Hvor den ansættelse, der er lagt til grund ved beregningen af ejendomsskyld for skatteåret 1960/61, ændres som følge af klage eller revision, reguleres fikseringsværdien tilsvarende.

Stk. 4. Dersom det af sognerådet i henhold til § 3, stk. 1. i lov nr. 188 af 20. maj 1933, jfr. § 9, stk. 1, i lov nr. 31 af 15. februar 1957, for perioden 1. april 1959—31. marts 1963 fastsatte fradrag er mindre end det beløb, fradraget højst kunne udgøre, kan sognerådet nedsætte fikseringsværdien for alle ejendomme med et beløb, der højst kan udgøre forskellen mellem de nævnte fradragsbeløb.

§ 14. Såfremt forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 13 danner grundlag for fikseringsværdien, bliver mindre end 5 pct. af grundværdien, nedsættes fikseringsværdien til 0.

Stk. 2. Hvor forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 13 danner grundlag for fikseringsværdien, udviser en nedgang fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, og nedgangen i det væsentlige skyldes, at ejendommens areal er formindsket, eller at arealet er steget i værdi, skal fikseringsværdien nedsættes med samme beløb.

Stk. 3. Hvor forskelsværdien for en ejen-

dom iøvrigt ved en senere vurdering end den, der ifølge § 13 danner grundlag for fikseringsværdien, af særlige grunde, jfr. § 4, 2. punktum, i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten, er gået ned i forhold til forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at nedgangen må anses for at være af forbigående karakter, og uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, kan sognerådet efter derom indgivet andragende nedsætte fikseringsværdien tilsvarende.

§ 15. Såfremt der fra en ejendom udskilles et areal og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, skal vurderingsrådet, når udstykningsvurderingen finder sted, ved denne foretage en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af den tidligere samlede ejendom, og fikseringsværdien for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold. Den nævnte særskilte ansættelse kan såvel af vedkommende skattepligtige som af kommunalbestyrelsen påklages efter bestemmelserne i afsnit G. i lov om vurdering af landets faste ejendomme.

Stk. 2. Såfremt en bygning, der ved den vurdering, der ligger til grund for fikseringsværdien, er vurderet sammen med anden bebyggelse, senere bliver selvstændigt vurderet, kan ejeren, såfremt bygningen helt eller delvis anvendes til beboelse, fremsætte begæring om, at den fikseringsværdi, der i henhold til den i medfør af stk. 1 foretagne fordeling er overført til lodden, nedsættes til det beløb, som fikseringsværdien ville have andraget, såfremt lodden havde været selvstændigt vurderet ved den omhandlede vurdering.

Stk. 3. Begæring i henhold til stk. 2 skal fremsættes over for kommunalbestyrelsen inden udløbet af året 1962.

Stk. 4. Nedsættelsen af fikseringsværdien får virkning fra det skatteår, fra hvilket ansættelserne ved den selvstændige vurdering lægges til grund.

G. Amtskommunerne.

§ 16. Af de i amtskommunerne beliggende ejendomme svares ejendomsskyld til amts-

kommunen af ejendommens fikseringsværdi, jfr. § 17, med den for skatteåret 1960/61 gældende ejendomsskyldpromille.

Stk. 2. Med virkning fra skatteåret 1965/66 nedsættes ejendomsskyldpromillen med 1/7 af den for skatteåret 1960/61 gældende promille. Tilsvarende nedsættelse af ejendomsskyldpromillen foretages efter den 14. almindelige vurdering og efter hver senere almindelig vurdering.

§ 17. I amtskommunerne er fikseringsværdien for en ejendom det beløb, hvoraf amtskommunal ejendomsskyld for skatteåret 1960/61 er beregnet, jfr. dog stk. 2-4 og §§ 18 og 19.

Stk. 2. Såfremt ejendommen i skatteåret 1960/61 har været helt eller delvis fritaget for amtskommunal ejendomsskyld, udgør fikseringsværdien det beløb, hvoraf amtskommunal ejendomsskyld ville have været beregnet for skatteåret 1960/61, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for amtskommunal ejendomsskyld.

Stk. 3. Hvor den ansættelse, der er lagt til grund ved beregningen af ejendomsskyld for skatteåret 1960/61, ændres som følge af klage eller revision, reguleres fikseringsværdien tilsvarende.

Stk. 4. Dersom det af amtsrådet i henhold til § 3, stk. 2, i lov nr. 188 af 20. maj 1933, jfr. § 9, stk. 2, i lov nr. 31 af 15. februar 1957, for perioden 1. april 1959-31. marts 1963 fastsatte fradrag er mindre end 25.000 kr., kan amtsrådet nedsætte fikseringsværdien for alle ejendomme med et beløb, der højst kan udgøre forskellen mellem 25.000 kr. og det fastsatte fradrag.

§ 18. Såfremt forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 17 danner grundlag for fikseringsværdien, bliver mindre end grundværdien, nedsættes fikseringsværdien til 0.

Stk. 2. Hvor forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 17 danner grundlag for fikseringsværdien, udviser en nedgang fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at forskelsværdien er blevet mindre end grundværdien, og nedgangen i det væsentlige skyldes, at ejendommens

areal er formindsket, eller at arealet er steget i værdi, skal fikseringsværdien nedsættes med samme beløb.

Stk. 3. Hvor forskelsværdien for en ejendom i øvrigt ved en senere vurdering end den, der ifølge § 17 danner grundlag for fikseringsværdien, af særlige grunde, jfr. § 4, 2. punktum, i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten, er gået ned i forhold til forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at nedgangen må anses for at være af forbigående karakter, og uden at forskelsværdien er blevet mindre end grundværdien, kan amtsrådet efter derom indgivet andragende nedsætte fikseringsværdien tilsvarende.

§ 19. Såfremt der fra en ejendom udskilles et areal og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, skal vurderingsrådet, når udstykningsvurderingen finder sted, ved denne foretage en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af den tidligere samlede ejendom, og fikseringsværdien for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold. Den nævnte særskilte ansættelse kan såvel af vedkommende skattepligtige som af kommunalbestyrelsen påklages efter bestemmelserne i afsnit G. i lov om vurdering af landets faste ejendomme.

Stk. 2. Såfremt en bygning, der ved den vurdering, der ligger til grund for fikseringsværdien, er vurderet sammen med anden bebyggelse, senere bliver selvstændigt vurderet, kan ejeren, såfremt bygningen helt eller delvis anvendes til beboelse, fremsætte begæring om, at den fikseringsværdi, der i henhold til den i medfør af stk. 1 foretagne fordeling er overført til lodden, nedsættes til det beløb, som fikseringsværdien ville have andraget, såfremt lodden havde været selvstændigt vurderet ved den omhandlede vurdering.

Stk. 3. Begæring i henhold til stk. 2 skal fremsættes over for amtsrådet inden udløbet af året 1962.

Stk. 4. Nedsættelsen af fikseringsværdien får virkning fra det skatteår, fra hvilket ansættelserne ved den selvstændige vurdering lægges til grund.

D. Fritagelse for ejendomsskyld.

§ 20. Såfremt en ejendom i sin helhed eller samtlige de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have i medfør af bestemmelserne i §§ 7-9 er fritaget for kommunal grundskyld, er ejendommen tillige fritaget for kommunal ejendomsskyld. Såfremt de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have er delvis fritaget for kommunal grundskyld i medfør af bestemmelserne i §§ 7-9, indtræder fritagelse for kommunal ejendomsskyld i det omfang, hvori bygningernes grund, gårdsplads og have er fritaget for kommunal grundskyld.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 7-9 finder tilsvarende anvendelse, for så vidt angår fritagelse for kommunal ejendomsskyld for ejendomme, der er vurderet som bygning på fremmed grund.

§ 21. I tilfælde, hvor en bygning ved deklaration fra ejeren er underkastet bestemmelserne i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning, kan indenrigsministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for så stor en del af den kommunale ejendomsskyld, som forholdsmæssigt falder på den fredede bygning.

Stk. 2. En ejendom, hvortil der hører frugtplantage på 2.000 m² eller derover, og som i skatteåret 1960/61 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til § 2 i lov nr. 189 af 11. juni 1954, jfr. § 5, stk. 2, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 169 af 7. juni 1958, er i tilsvarende omfang fritaget for kommunal ejendomsskyld efter denne lov.

Stk. 3. En ejendom, der i skatteåret 1960/61 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld, herunder ekstraordinær ejendomsskyld, i henhold til lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, jfr. § 1, stk. 2, i lov nr. 166 af 24. maj 1955, § 5, stk. 3, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 og § 5 i lov nr. 357 af 27. december 1958, er — så længe denne skattefritagelse er gældende — i tilsvarende omfang fritaget for kommunal ejendomsskyld efter denne lov.

Stk. 4. Den ved bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter, jfr. § 5,

stk. 4, i lov nr. 31 af 15. februar 1957, hjemlede tidsbegrænsede frihed for kommunal ejendomsskyld af hede- og klitplantager skal også — inden for det pågældende åremål — omfatte den kommunale ejendomsskyld efter denne lov.

Kapitel III.

Ejendomme beliggende i flere kommuner.

§ 22. Når en i flere kommuner beliggende ejendom er vurderet under ét, foretages der, jfr. § 32, stk. 2, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, af vedkommende vurderingsråd ved vurderingerne en fastsættelse af, hvor stor en del af grundværdien for den pågældende ejendom og eventuelle fradrag for forbedringer, der må henføres til hver af kommunerne. Ved anvendelsen af bestemmelserne i §§ 2-4 i lov om afvikling af ejendomsskylden til staten og §§ 14 og 18 i nærværende lov må der ved afgørelsen af, om forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse bliver mindre end henholdsvis 5 pct. af grundværdien eller hele grundværdien, alene henses til ejendommen som helhed og ikke til de i de enkelte kommuner beliggende dele af ejendommen. Såfremt ejendommen er delvis fritaget for grundskyld eller ejendomsskyld til kommunen, skal vurderingsrådet, jfr. § 32, stk. 2, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, efter begæring af enhver af kommunerne fastsætte, hvorledes den ikke fritagne del af grundværdien (med eventuelt fradrag for forbedringer) eller af ejendomsværdien fordeler sig på kommunerne.

Stk. 2. De af vurderingsrådene i henhold til stk. 1 truffne afgørelser kan såvel af vedkommende skattepligtige som af de interesserede kommunalbestyrelser indankes for vedkommende skyldråd og for landsskatte retten i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit G. i lov om vurdering af landets faste ejendomme.

Kapitel IV.

Dækningsafgift m. v.

§ 23 A. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der af ejendomme, der i henhold til § 7, stk. 1, litra b, og § 7, stk. 2, i nærvæ-

rende lov er fritaget for kommunal grundskyld, som bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af grundværdien efter fradrag for forbedringer og af forskelsværdien. Indenrigsministeren kan i ganske særlige tilfælde tillade, at der tillige opkræves sådan dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, stk. 1, litra a. Dækningsafgiften af grundværdien efter fradrag for forbedringer beregnes på samme måde som kommunal grundskyld, men svares i København og på Frederiksberg samt i købstadkommunerne og de sønderjyske flækker kun med 1/4 og i de øvrige kommuner kun med 1/2 af den promille, hvormed kommunal grundskyld pålignes de øvrige ejendomme i kommunen, dog højst med 10 promille. Dækningsafgiften af forskelsværdien svares med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner.

Stk. 2. Ejendomme tilhørende sognekommuner er fritagne for den i stk. 1 nævnte dækningsafgift til vedkommende amtskommune. I sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen fritage de vedkommende amtskommune tilhørende ejendomme for dækningsafgiftspligten, ligesom kommunalbestyrelserne i alle kommuner kan fritage ejendomme, der er i sameje mellem vedkommende kommune og andre kommuner eller mellem vedkommende kommune og staten, for dækningsafgift.

Stk. 3. Bliver en ejendom fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, stk. 1, litra b, svares dækningsafgiften efter denne paragraf fra tidspunktet for fritagelsens indtræden. Ophører fritagelsen for kommunal grundskyld, bortfalder dækningsafgiftspligten samtidig hermed.

§ 23 B. I alle kommuner - bortset fra amtskommuner - kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af sådanne ejendommers forskelsværdi. Af ejendomme, der delvis anvendes som anført, svares dækningsafgift dog kun, når den del af forskelsværdien, der

vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen, udgør mere end halvdelen af forskelsværdien for hele ejendommen.

Stk. 2. Dækningsafgift af de i stk. 1, 1. punktum, omhandlede ejendomme svares af forskelsværdien med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 5. Dækningsafgift af de i stk. 1, 2. punktum, omhandlede ejendomme svares med samme promille af den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen.

Stk. 3. Såfremt der af en i henhold til nærværende paragraf dækningsafgiftspligtig ejendom svares ejendomsskyld til kommunen, svares der kun fuld dækningsafgift af den del af den afgiftspligtige forskelsværdi, som beløbsmæssigt overstiger den til grund for beregningen af ejendomsskylden liggende forskelsværdi. Af den del af forskelsværdien, der beløbsmæssigt svarer til den til grund for beregningen af ejendomsskyld liggende forskelsværdi, svares der dækningsafgift med det beløb, hvormed dækningsafgiften måtte overstige ejendomsskylden.

Stk. 4. Dækningsafgift i henhold til denne paragraf kan ikke opkræves af ejendomme, der er fritaget for grundskyld i henhold til § 7.

Stk. 5. Såfremt en ejendom som følge af ændring i anvendelsen af denne overgår til eller ophører med at skulle svare dækningsafgift efter nærværende paragraf, sker dette ved udgangen af det kvartal, hvori ændringen har fundet sted.

Stk. 6. Vurderingsrådene skal på kommunalbestyrelsens begæring foretage de fordelinger af ejendomsværdien og grundværdien, der er fornødne for beregningen af den her omhandlede dækningsafgift. Finansministeren fastsætter det vederlag, kommunerne skal erlægge til vurderingsrådene for foretagelse af de nævnte fordelinger, såfremt fordeling ikke begæres foretaget i forbindelse med en vurdering.

§ 24. Beslutning om opkrævning af dækningsafgift i henhold til § 23 A eller § 23 B og om ændring af promillernes størrelse skal være truffet inden den 15. februar for at have virkning for det kommende skatteår.

§ 25. Uanset bestemmelserne i denne lov kan kommunalbestyrelsen i kommuner, hvor vandforsyning og bortførsel af dagrenovation sker ved kommunens foranstaltning, herfor opkræve en afgift, der helt eller delvis beregnes på grundlag af de ved vurderingerne i henhold til lov om vurdering af landets faste ejendomme ansatte værdier.

§ 26. Skatteåret løber fra 1. april til 31. marts.

Stk. 2. Ansættelserne ved de i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme foretagne almindelige vurderinger og årsomvurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det første skatteår, der tager sin begyndelse efter pågældende 1. august.

Stk. 3. Ansættelserne ved vurderinger i henhold til § 4 i lov om vurdering af landets faste ejendomme lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det skatteår, der følger nærmest efter den årsomvurdering, ved hvilken vurderingen er medtaget i fortegnelsen, jfr. dog stk. 4.

Stk. 4. De vurderinger i henhold til § 4 i lov om vurdering af landets faste ejendomme, der foretages i året (1. august-31. juli) forud for en almindelig vurdering, eller som i medfør af bestemmelserne i samme lovs § 39, stk. 1, ikke skal medtages på fortegnelsen over de årlige omvurderinger, skal ikke tages til følge ved skatteberegningen.

Kapitel V.

Skatternes forfaldstid og erlæggelse m. v.

§ 27. Grundskyld og ejendomsskyld samt dækningsafgift opkræves i to eller flere lige store rater efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse med forfaldstid den 1. i de måneder, som kommunalbestyrelsen bestemmer.

Stk. 2. Sker betaling ikke senest på en af kommunalbestyrelsen fastsat dato efter forfaldsdagen, er kommunalbestyrelsen berettiget til at fordre skattebeløbet forrentet fra forfaldsdagen med 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker.

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter tillige med påløbne renter bliver, så-

fremt de ikke er betalt senest den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, at søge inddrevet ved udpantning.

§ 28. Grundskyld, ejendomsskyld og dækningsafgift til amtskommunen opkræves af vedkommende amtstue og forfalder til betaling halvårsvis med halvdelen den 1. juni og halvdelen den 1. december henholdsvis for tiden fra 1. april til 30. september og for tiden fra 1. oktober til 31. marts.

Stk. 2. Sker betaling ikke senest henholdsvis den 10. juli og den 10. januar, forrentes skattebeløbet fra forfaldsdagen med 1/2 pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker.

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter tillige med påløbne renter bliver, såfremt de ikke er betalt senest på de i stk. 2, nævnte tidspunkter, at søge inddrevet ved udpantning.

§ 29. Samtlige skatte- og afgiftsbeløb med påløbne renter hæfter på den pågældende ejendom i dens helhed med den for kommunale skatter og afgifter hjemlede pante- og fortrinsret og svares af den, der er ejer af ejendommen ifølge erhvervelsesdokument, tinglyst som adkomst, eller af brugeren, såfremt denne ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af ejendommen.

Stk. 2. Påklage af en sket ansættelse fritager ikke for pligt til betaling til forfaldstid.

Stk. 3. Ændres en ansættelse ifølge klage eller revision, bliver eventuel berigtigelse at foretage senest ved førstkommande opkrævning.

Stk. 4. Hvor ændring af ansættelsen eller af skatteberegningen medfører godtgørelse af erlagt skat, har den skattepligtige krav på renter, 5 pct. p. a. af det skattebeløb, der tilbagebetales, for tiden fra datoen for indbetalingen til datoen for tilbagebetalingen. Sker godtgørelse i form af afkorting i det skattebeløb, der skal erlægges ved førstkommande opkrævning, beregnes renterne for tiden til sidste rettidige betalingsdag ved denne opkrævning.

Stk. 5. Udgør den for en ejendom beregnede kommunale ejendomsskyld mindre end 20 kr. årlig, opkræves ejendomsskylden ikke.

§ 30. Ud over, hvad bestemmelserne i denne lov hjemler, kan kommunal grundskyld og ejendomsskyld hverken eftergives eller på anden måde lempes.

Kapitel VI.

Særlige bestemmelser.

§ 31. Med hensyn til beskatning til amtskommunen betragtes Marstal Handelsplads som hidtil som sognekommune.

§ 32. Uanset bestemmelsen i § 10, stk. 1, 1. punktum, opkræves ejendomsskyld i Skjern købstadkommune med 23 promille af fikseringsværdien; promillen nedsættes i overensstemmelse med bestemmelsen i § 10, stk. 2.

Stk. 2. Den i § 11, stk. 3, nævnte ansættelse, der er lagt til grund for fikseringsværdien, er i Skjern købstadkommune den for skatteåret 1957/58 gældende ansættelse.

Stk. 3. I Skjern købstadkommune foretages de i § 11, stk. 4, nævnte reguleringer, for så vidt angår ejendomme, for hvilke der ikke er fikseret ejendomsskyld til staten, efter tilsvarende retningslinjer som for andre ejendomme.

Kapitel VII.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser m. v.

§ 33. Denne lov har virkning fra og med skatteåret 1961/62.

Stk. 2.¹⁾).

§ 34.²⁾).

§ 35.³⁾).

§ 36. Samtidig med, at de i denne lov indeholdte bestemmelser kommer til anvendelse, ophæves:

1. De endnu gældende bestemmelser i lov af 6. juli 1867 om landkommuners styrelse.

¹⁾ Udeladt her.

²⁾ Ophævet ved 1, nr. 5, i lov nr. 39 af 15. februar 1963.

³⁾ Udeladt her.

2. § 26 i lov nr. 85 af 15. maj 1903 om ændringer i den kommunale beskatning.

3. De endnu gældende bestemmelser i lov nr. 83 af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter.

4. Lov nr. 188 af 20. maj 1933, således som denne lov er ændret ved § 25 i lov nr. 100 af 14. april 1937, lov nr. 361 af 22. december 1954, lov nr. 31 af 15. februar 1957, lov nr. 85 af 31. marts 1958, lov nr. 358 af 27. december 1958 og lov nr. 277 af 7. juli 1960.

5. Lov nr. 189 af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager, således som denne lov er ændret ved § 5, stk. 2, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 169 af 7. juni 1958.

6. Lov nr. 31 af 15. februar 1957 om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter (fikseringsloven).

7. § 3 i lov nr. 303 af 21. december 1957 om Skjerns oprettelse til købstad.

8. Lov nr. 357 af 27. december 1958 om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen.

Stk. 2. Endvidere ophæves de i henhold til § 23 i loven af 31. marts 1926 og § 23 i loven af 20. maj 1933 stadfæstede vedtægter for opkrævning af dækningsafgift i Københavns og Frederiksberg kommuner samt i købstadkommunerne og de sønderjyske flækker.

§ 37. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende gennemførelsen af nærværende lov.

§ 38. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Lov nr. 39 af 15. februar 1963 som ændret ved lov nr. 163 af 27. maj 1964 og lov nr. af 165 indeholder i § 3 følgende bestemmelser:

„

Stk. 1. I sognekommuner, hvor grundskyldpromillen i skatteåret 1962/63 er over 42, kan kommunalbestyrelsen uanset bestemmelsen i § 3, stk. 1, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme for skatteåret 1963/64 fastsætte en promille på mere

end 35, når promillen fastsættes mindst 7 lavere end den for skatteåret 1962/63 gældende. Indenrigsministeren kan i ganske særlige tilfælde tillade, at grundskyldpromillen nedsættes med mindre end 7, idet nedsættelsen dog skal udgøre mindst 2. Fra og med skatteåret 1964/65 skal grundskyldpromillen nedsættes med mindst 2 årlig, indtil promillen er højst 35, jfr. dog nævnte lovs § 4, stk. 1.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i § 3, stk. 2, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme kan grundskyldpromillen

for skatteårene 1963/64, 1964/65, 1965/66 og 1966/67 uden tilladelse efter lovens § 4, stk. 1, fastsættes indtil en fjerdedel højere eller lavere end den for skatteåret 1962/63 gældende promille¹⁾).

Stk. 3. Uanset bestemmelsen i § 3, stk. 2, i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme kan grundskyldpromillen i sognekommuner, hvor den *for skatteåret 1962/63* er over 40, altid nedsættes til 30.

¹⁾ 2. punktum udeladt her.

Bekendtgørelse af lov om den amtskommunale beskatning

Herved bekendtgøres lov nr. 33 af 18. februar 1961 om den amtskommunale beskatning med de ændringer, der følger af lov nr. af 1965.

§ 1. Det beløb, der ifølge det af amtsrådet vedtagne overslag vil være at udskrive som skat til amtskommunen, tilvejebringes ved udskrivning af grundskyld og ejendomsskyld i henhold til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme samt om fornødent ved ligning på de kommuner, hvori der svares ejendomsskat til amtskommunen.

Stk. 2. Det samlede udskrevne beløb efter fradrag af de forventede indtægter ved ejendomsskyld udskrives som grundskyld, dog højst med 20 promille af den afgiftspligtige grundværdi af de i amtskommunen beliggende ejendomme.

Stk. 3. Den eventuelt resterende del af det beløb, der ifølge overslaget skal udskrives, pålignes de i stk. 1 nævnte kommuner med:

1) 1/5 i forhold til summen af de til hver kommune afgiftspligtige grundværdier i det foregående skatteår og

2) 4/5 i forhold til summen af de skalaindkomster, jfr. § 9, stk. 2, og § 9 a, stk. 2, i lov vedrørende personlig skat til kommunen, hvoraf skat til opholdskommunen er beregnet i det foregående skatteår i hver af de pågældende kommuner. I den nævnte sum medtages de i henhold til sømandsskattelovens § 14 opgjorte indkomster for sømænd nedsat med personfradrag og eventuelt hustrufradrag. Ved ligningen på kommuner.

hvis personfradrag har været mindre end det beløb, fradraget højst kunne udgøre, reduceres summen af skalaindkomster til det beløb, summen ville have udgjort, såfremt det største personfradrag havde været anvendt.

§ 2. Amtsrådet giver senest den 15. marts kommunalbestyrelserne meddelelse om de kommunerne pålignede bidrag.

Stk. 2. Det skal i skattekvitteringerne anføres, hvor stor en procentdel af kommunens samlede udskrivning bidraget til amtskommunen udgør.

Stk. 3. Indbetaling af kommunernes bidrag til amtskommunen sker med en fjerdedel ad gangen, senest henholdsvis den 15. september, 15. december, 15. marts i vedkommende regnskabsår og 15. juni i det følgende regnskabsår. Såfremt bidragene ikke erlægges til forfaldstid, svares morarente med 1/2 pct. månedlig pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne.

§ 3. Indenrigsministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for gennemførelsen af denne lov.

§ 4. Denne lov har virkning fra og med skatteåret 1961-62.

§ 5. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Fordeling af Vejle amtskommunes udskrivning på amtsrådskredsens kommuner ifølge overslaget som vedtaget ved 1. behandling for skatteåret 1965/66.

Kommune	Skatteåret 1964/65			Amtskommunal udskrivning på sognekommunerne			Forskydning		Forskydning i pct. af udskr. iflg. gld. regler	
	Skattepligtig indkomst til kommunen ¹⁾	Skala-indk. ved personfradrag på 4.500/2.500 ²⁾	Afgiftspl. grundværdi til kommunen	Ifølge gældende regler	Når ⁴ / ₅ udskrives efter skala-indk. og ¹ / ₅ efter grundværdi	Når hele beløbet udskrives efter skala-indkomst	Ifølge (5) (5) ÷ (4)	Ifølge (6) (6) ÷ (4)	(7) i pct. af (4)	(8) i pct. af (4)
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)
	1.000 kr.	1.000 kr.	1.000 kr.	1.000 kr.	1.000 kr.	1.000 kr.	1.000 kr.	1.000 kr.	pct.	pct.
Almind	2.981,2	1.769,6	3.814,9	86,2	67,7	57,7	÷ 18,5	÷ 28,5	÷ 21,5	÷ 33,1
As-Klakring	15.612,1	15.256,2	9.913,1	309,0	454,1	497,5	+ 145,1	+ 188,5	+ 47,0	+ 61,0
Barrit-Vrigsted	8.113,4	5.018,5	9.459,7	221,6	184,5	163,7	÷ 37,1	÷ 57,9	÷ 16,7	÷ 26,1
Blåhøj	3.867,7	2.233,1	1.962,5	69,6	69,4	72,8	÷ 0,2	+ 3,2	÷ 0,3	+ 0,5
Brande	33.282,0	21.860,2	10.327,1	505,8	628,8	712,9	+ 123,0	+ 207,1	+ 24,3	+ 40,9
Bredsten	6.149,9	3.492,7	6.239,7	154,8	126,5	113,9	÷ 28,3	÷ 40,9	÷ 18,3	÷ 26,4
Bredstrup	2.362,7	1.525,1	3.954,6	81,5	62,2	49,7	÷ 19,3	÷ 31,8	÷ 23,7	÷ 39,0
Dalby	4.470,5	3.277,3	4.529,8	112,4	111,2	106,9	÷ 1,2	÷ 5,5	÷ 1,1	÷ 4,9
Egtved	11.933,1	7.219,1	9.217,7	259,4	240,5	235,4	÷ 18,9	÷ 24,0	÷ 7,3	÷ 9,3
Eltang-Sdr. Vilstrup ..	15.995,3	11.504,1	12.442,3	349,0	370,6	375,2	+ 21,6	+ 26,2	+ 6,2	+ 7,5
Engum	4.163,2	2.620,8	5.045,9	116,4	96,9	85,5	÷ 19,5	÷ 30,9	÷ 16,8	÷ 26,5
Erritsø	11.890,1	8.105,7	7.132,3	229,4	251,9	264,3	+ 22,5	+ 34,9	+ 9,8	+ 15,2
Filskov	4.047,7	2.418,1	2.221,0	75,2	75,7	78,9	+ 0,5	+ 3,7	+ 0,7	+ 4,9
Gadbjerg	4.711,4	2.617,4	3.878,4	105,8	90,2	85,4	÷ 15,6	÷ 20,4	÷ 14,7	÷ 19,3
Gauerslund	20.805,1	13.833,5	11.358,7	385,6	425,2	451,1	+ 39,6	+ 65,5	+ 10,3	+ 17,0
Giv	17.592,8	15.545,5	7.397,1	294,8	447,4	506,9	+ 152,6	+ 212,1	+ 51,8	+ 71,9
Givskud	3.895,8	2.086,2	2.131,8	72,3	66,5	68,0	÷ 5,8	÷ 4,3	÷ 8,0	÷ 5,9
Glud-Hjarnø	6.555,6	3.942,3	6.399,7	161,4	139,1	128,6	÷ 22,3	÷ 32,8	÷ 13,8	÷ 20,3
Grejs-Sindbjerg	7.630,1	4.475,6	8.803,0	207,1	166,6	146,0	÷ 40,5	÷ 61,1	÷ 19,6	÷ 29,5
Gårslev	4.504,6	2.714,1	6.373,9	138,9	106,9	88,5	÷ 32,0	÷ 50,4	÷ 23,0	÷ 36,3
Harte-Nr. Bramdrup ..	13.179,4	8.936,5	6.101,5	228,8	267,7	291,4	+ 38,9	+ 62,6	+ 17,0	+ 27,4
Hatting-Torsted	14.260,5	9.653,3	11.175,4	312,3	315,1	314,8	+ 2,8	+ 2,5	+ 0,9	+ 0,8
Hedensted-Stor. Dalby	15.624,8	10.145,5	7.626,6	276,8	307,9	330,8	+ 31,1	+ 54,0	+ 11,2	+ 19,5
Hejls	3.361,0	2.018,4	3.628,6	87,7	73,2	65,8	÷ 14,5	÷ 21,9	÷ 16,5	÷ 25,0
Herslev	3.540,8	3.075,5	5.275,6	112,9	110,1	100,3	÷ 2,8	÷ 12,6	÷ 2,5	÷ 11,2
Hornstrup	17.795,4	12.552,4	9.063,9	320,6	378,8	409,3	+ 58,2	+ 88,7	+ 18,2	+ 27,7
Hornum	736,5	623,1	1.520,8	29,5	24,9	20,3	÷ 4,6	÷ 9,2	÷ 15,6	÷ 31,2
Hover	18.684,8	12.229,7	6.326,2	291,4	354,9	398,8	+ 63,5	+ 107,4	+ 21,8	+ 36,9
Hvejsel	4.803,9	2.643,9	5.711,0	132,7	101,3	86,2	÷ 31,4	÷ 46,5	÷ 23,7	÷ 35,0
Højen	4.390,9	2.774,8	4.796,3	115,3	99,5	90,5	÷ 15,8	÷ 24,8	÷ 13,7	÷ 21,5
Jelling	11.739,7	7.400,1	7.529,0	233,4	235,7	241,3	+ 2,3	+ 7,9	+ 1,0	+ 3,4

Jerlev	2.360,3	1.345,7	2.688,5	63,6	50,3	43,9	÷ 13,3	÷ 19,7	÷ 20,9	÷ 31,0
Kollerup-Vindelev ...	3.757,5	2.243,8	4.958,3	110,8	86,6	73,2	÷ 24,2	÷ 37,6	÷ 21,8	÷ 33,9
Korning	2.209,7	1.269,7	3.599,9	74,8	53,5	41,4	÷ 21,3	÷ 33,4	÷ 28,5	÷ 44,7
Langskov	3.563,3	2.909,5	3.284,9	85,0	94,5	94,9	+ 9,5	+ 9,9	+ 11,2	+ 11,6
Lindeballe	2.472,8	1.327,9	2.353,1	60,0	48,0	43,3	÷ 12,0	÷ 16,7	÷ 20,0	÷ 27,8
Løsning	9.161,8	5.739,0	4.342,1	160,5	174,3	187,2	+ 13,8	+ 26,7	+ 8,6	+ 16,6
Nebsager-Bjerre	7.884,5	5.074,7	7.372,4	189,6	174,1	165,5	÷ 15,5	÷ 24,1	÷ 8,2	÷ 12,7
Nørup	6.933,0	3.779,2	5.857,7	157,8	131,8	123,2	÷ 26,0	÷ 34,6	÷ 16,5	÷ 21,9
Pjedsted	2.815,9	1.809,7	3.002,8	72,9	64,2	59,0	÷ 8,7	÷ 13,9	÷ 11,9	÷ 19,1
Randbøl	6.551,2	4.012,2	3.559,3	121,2	124,8	130,8	+ 3,6	+ 9,6	+ 3,0	+ 7,9
Ringive	5.436,2	3.106,7	3.453,0	107,6	100,6	101,3	÷ 7,0	÷ 6,3	÷ 6,5	÷ 5,9
Rårup	8.235,3	4.781,3	10.628,8	239,4	184,9	155,9	÷ 54,5	÷ 83,5	÷ 22,8	÷ 34,9
Skibet	9.554,3	6.059,2	4.575,4	168,0	184,0	197,6	+ 16,0	+ 29,6	+ 9,5	+ 17,6
Skjold	2.878,0	1.702,5	4.104,7	89,0	67,7	55,5	÷ 21,3	÷ 33,5	÷ 23,9	÷ 37,6
Skærup	2.524,2	1.528,1	3.151,5	71,9	57,7	49,8	÷ 14,2	÷ 22,1	÷ 19,7	÷ 30,7
Smidstrup	7.270,5	4.019,7	9.924,4	219,0	161,1	131,1	÷ 57,9	÷ 87,9	÷ 26,4	÷ 40,1
Stouby	7.594,7	4.715,2	8.893,7	208,0	173,4	153,8	÷ 34,6	÷ 54,2	÷ 16,6	÷ 26,1
Sdr. Bjert	7.023,9	4.321,9	9.225,3	206,5	165,0	140,9	÷ 41,5	÷ 65,6	÷ 20,1	÷ 31,8
Sdr. Omme	11.178,4	6.790,7	4.244,2	180,9	201,2	221,4	+ 20,3	+ 40,5	+ 11,2	+ 22,4
Sdr. Stenderup	4.274,6	4.047,2	7.480,8	152,1	147,9	132,0	÷ 4,2	÷ 20,1	÷ 2,8	÷ 13,2
Taps	2.792,4	1.583,8	4.577,0	95,0	67,2	51,6	÷ 27,8	÷ 43,4	÷ 29,3	÷ 45,7
Taulov	12.734,5	8.623,5	7.601,6	245,2	268,0	281,2	+ 22,8	+ 36,0	+ 9,3	+ 14,7
Thyregod	8.530,8	5.305,6	4.271,3	152,6	162,6	173,0	+ 10,0	+ 20,4	+ 6,6	+ 13,4
Tyrsted-Uth	19.971,8	13.060,1	12.290,7	389,8	410,3	425,9	+ 20,5	+ 36,1	+ 5,3	+ 9,3
Uldum	5.146,6	3.222,6	2.686,0	93,6	99,3	105,1	+ 5,7	+ 11,5	+ 6,1	+ 12,3
Ullerup Landsogn	1.101,0	724,2	2.217,3	43,3	31,4	23,6	÷ 11,9	÷ 19,7	÷ 27,5	÷ 45,5
Urlev-Stenderup	5.005,9	2.986,9	6.484,7	145,9	114,6	97,4	÷ 31,3	÷ 48,5	÷ 21,5	÷ 33,2
Vejlbj	3.166,6	2.000,8	4.943,3	104,2	80,2	65,2	÷ 24,0	÷ 39,0	÷ 23,0	÷ 37,4
Vejstrup	4.739,3	2.842,3	5.491,6	128,9	105,2	92,7	÷ 23,7	÷ 36,2	÷ 18,4	÷ 28,1
Vester	1.800,2	941,4	1.179,0	36,1	31,2	30,7	÷ 4,9	÷ 5,4	÷ 13,6	÷ 15,0
V. Nebel	2.851,7	1.684,6	2.625,1	68,0	58,8	54,9	÷ 9,2	÷ 13,1	÷ 13,5	÷ 19,3
Vinding	28.485,6	21.005,4	8.378,0	426,4	595,4	685,0	+ 169,0	+ 258,6	+ 39,6	+ 60,6
Viuf	2.990,8	1.719,6	3.476,3	81,5	64,5	56,1	÷ 17,0	÷ 25,4	÷ 20,9	÷ 31,2
Vonsild	5.361,1	3.417,7	5.403,2	134,4	119,8	111,5	÷ 14,6	÷ 22,9	÷ 10,9	÷ 17,0
Ødis	5.623,9	4.932,0	8.400,1	179,7	176,2	160,8	÷ 3,5	÷ 18,9	÷ 1,9	÷ 10,5
Ødsted	5.776,2	4.032,2	6.391,4	152,9	141,4	131,5	÷ 11,5	÷ 21,4	÷ 7,5	÷ 14,0
Ølsted	2.618,4	1.579,4	4.058,0	85,7	64,2	51,5	÷ 21,5	÷ 34,2	÷ 25,1	÷ 39,9
Ørum-Daugård	4.835,6	2.970,5	4.779,9	119,9	104,6	96,9	÷ 15,3	÷ 23,0	÷ 12,8	÷ 19,2
Ø. Nykirke	5.357,1	2.830,6	4.837,1	126,4	101,2	92,3	÷ 25,2	÷ 34,1	÷ 19,9	÷ 27,0
Ø. Snede	7.997,9	4.782,6	8.260,2	203,3	171,5	156,0	÷ 31,8	÷ 47,3	÷ 15,6	÷ 23,3
Ø. Starup	6.435,0	3.827,1	7.719,4	178,8	143,6	124,8	÷ 35,2	÷ 54,0	÷ 19,7	÷ 30,2
	555.684,5	368.225,1	424.130,1	12.007,8	12.007,8	12.007,8	0,0	0,0		

¹⁾ Incl. indkomster for sømænd.

²⁾ Ekscl. indkomster for sømænd. Da der i ingen af kommunerne findes et større antal sømænd, ville en medregning af skalaindkomster for sømænd ikke medføre nogen nævneværdig ændring af fordelingen.

BYMÆSSIGE KOMMUNER

DEN DANSKE KØBSTADFORENING

DE SAMVIRKENDE SOGNERÅDSFORENINGER I DANMARK

Gyldenløvesgade 11, København V.

Den 18. maj 1965.

På et møde i indenrigsministeriet den 2. april 1965 har sekretærene for de kommunale sammenslutninger modtaget en mundtlig orientering angående det påtænkte indhold af udvalgets afsluttende redegørelse til finansministeren, idet de samtidig blev anmodet om overfor udvalget at fremkomme med en udtalelse om deres stilling til de af udvalget foreslåede ændringer i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og lov om den amtskommunale beskatning.

I denne anledning skal sekretærene for Bymæssige Kommuner, Den danske Købstadforening og De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark udtale, at endelig stilling fra disse sammenslutningers side til udvalgets redegørelse og de dertil knyttede lovforslag naturligvis først kan tages, når de respektive bestyrelser har haft lejlighed til at drøfte redegørelsen og forslagene enten i udkast eller i deres endelige skikkelse, men at sekretariatene for de nævnte sammenslutninger dog allerede på indeværende tidspunkt på grundlag af den stedfundne mundtlige orientering kan fremkomme med følgende bemærkninger:

Under forudsætning af, at der i forbindelse med *statsgrundskyldens ophævelse* skal gennemføres en forhøjelse på 6 af de kommunale grundskyldpromiller, finder man det mest hensigtsmæssigt, at dette som foreslået af udvalget sker gennem indførelse af en ordning, hvorefter amtskommunerne skal dække deres udskrivningsbehov udover den fikserede ejendomsskyld ved forlods at udskrive grundskyld med indtil 20 promille, således at det herefter resterende beløb udskrives direkte på de enkelte sognekommuner, samt ved en forhøjelse af minimum for de købstadkommunale grundskyldpromiller med 6. Opmærksomheden skal dog henledes

på faren for, at fastholdelsen af høje minimumspromiller i købstæder på uheldig måde vil kunne komme til at påvirke vurderingerne eller lovgivningen herom.

Med hensyn til de i udvalget foreliggende tanker om en ændring af *f or delings grundlaget for amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne* til 4/5 i forhold til skala-indkomsterne og 1/5 i forhold til de afgiftspligtige grundværdier bemærkes, at sekretariatene er enige i, at en ordning, hvorved den del af udskrivningen, der skal fordeles i forhold til indkomsterne i de enkelte kommuner, fremtidig fordeles efter de kommunale skala-indkomster (med største personfradrag), vil svare betydeligt bedre til den økonomiske bæreevne end den bestående ordning. Efter sekretariaternes opfattelse vil De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark ligeledes kunne tilslutte sig en ordning, hvorved der ved fordelingen af udskrivningen på kommunerne i videst muligt omfang ses bort fra grundværdierne. Samvirksomheden finder, at de afgiftspligtige grundværdier er et dårligt udtryk for kommunernes bæreevne, og at der allerede gennem den amtskommunale grundskyld tages tilstrækkeligt hensyn til dette skattegrundlag ved fordelingen af den amtskommunale udskrivning. Bymæssige Kommuner står heller ikke fremmed for den foreslåede ordning, men finder det mindre hensigtsmæssigt, at der på nuværende tidspunkt gennemføres nye ændringer på dette område i betragtning af, at der antagelig inden længe alligevel må tages stilling til indretningen af den samlede kommunale beskatning i forbindelse med kommunalreformens gennemførelse.

Efter sekretariaternes opfattelse må det endvidere stærkt betvivles, at økonomiske eller praktiske hensyn i særlig grad skulle

kunne begrunde en ændring af den bestående *opkrævningsordning* udenfor byerne, hvorefter sognekommunale ejendomsskatter opkræves ved kommunernes foranstaltning, medens statsejendomsskatterne og de amtskommunale ejendomsskatter opkræves af amtstuerne. Ganske vist udnytter mange kommuner endnu ikke de eksisterende muligheder for maskinel beregning af de sognekommunale ejendomsskatter på de kommunale hulkortcentraler, fordi de økonomiske og administrative fordele herved hidtil har været begrænsede. Det er imidlertid overvejende sandsynligt, at der på dette område vil ske en helt afgørende forandring med virkning for tiden efter den 13. alm. vurdering, hvor kommunerne vil få mulighed for at udnytte fordelene ved, at resultatet af vurderingen optages på magnetbånd og således umiddelbart kan benyttes ved en maskinel skatteberegning m. v.

Der skal ikke her tages stilling til, hvorvidt det, efter at grundstigningsskylden til staten er ophævet, vil være for dyrt eller irrationelt at opretholde en selvstændig opkrævningsordning ved amtstuerne alene for den fikserede statsejendomsskyld, der efter udvalgets forslag skal afvikles, og de amtskommunale ejendomsskatter samt de småafgifter, der opkræves på amtstueskattebilletterne, f. eks. jordebogsafgift, arvefæsteafgift, renter af kongelige penge, tiendeydelser, afgift af landvindingslån og brandkontingent til den almindelige brandforsikring for landbygninger. Såfremt dette imidlertid måtte være tilfældet, vil man sikkert fra kommunernes side stille sig meget imødekommende over for et forslag om, at disse afgifter ligesom statsindkomstskatterne opkræves af primærkommunerne sammen med de primærkommunale afgifter. Gennemførelsen af en sådan fælles opkrævningsordning bør dog antagelig have som forudsætning, at der samtidig foretages en sanering af de nævnte småafgifter, således at der også opnås en nedsettelse af afgifternes antal.

Derimod må man helt afvise tanken om at henlægge en eventuel fælles opkrævningsordning til amtstuerne. Det ville forekomme ejendommeligt, om der, samtidig med at statens opkrævning af ejendomsskatter praktisk talt ophører, således at al ejendomsbeskat-

ning af betydning i fremtiden skal være kommunal, gennemføres en statsopkrævning af ejendomsskatterne. Et forslag herom måtte begrundes i betydelige økonomiske eller praktiske fordele for borgerne eller det offentlige. Dette er jo imidlertid ikke tilfældet. For borgerne er ulempen ved at få to ejendomsskattebilletter forholdsvis ubetydelig og kunne under alle omstændigheder ligesåvel imødegås ved en sanering af småafgifterne og overførsel af opkrævningen af de amtskommunale ejendomsskatter samt eventuelle resterende andre afgifter til primærkommunerne. For kommunerne vil en overførsel af skatteopkrævningen til amtstuerne antagelig ikke betyde nogen forenkling af administrationen, idet kommunerne alligevel af hensyn til deres andre opgaver vil være nødsaget til at opretholde udførlige ejendomsregistre, ligesom det næppe vil være rationelt at lade amtstuerne opkræve de øvrige afgifter, der nu opkræves på de sognekommunale ejendomsskattebilletter og i nogle tilfælde beregnes på grundlag af ejendomsværdien eller grundværdien (vejbidrag, kloakbidrag, renovations- og vandafgift m. m.). Mange sognekommuner opkræver desuden de kommunale ejendomsskatter på samme skattebillet som indkomstskatten, og denne ordning vil ikke kunne opretholdes, såfremt ejendomsskatternes opkrævning skulle overføres til amtstuen.

Det skal endelig bemærkes, at der ikke består nogen nødvendig sammenhæng mellem spørgsmålet om, hvorvidt en eventuel fælles opkrævningsordning bør henlægges til sognekommuner eller amtstuer, og spørgsmålet om, på hvilken måde man kan opnå den mest økonomiske udnyttelse af de eksisterende elektroniske databehandlingsanlæg. Som anført vil sognekommunerne fra og med skatteåret 1966/67 få mulighed for at få beregnet ejendomsskatterne umiddelbart på grundlag af det magnetbåndregister, der etableres ved vurderingen - en mulighed, der antagelig vil blive udnyttet i betydeligt omfang.

For så vidt det er indgået i udvalgets overvejelser at indføre *færre og fælles opkrævningst* er *miner*, skal det anføres, at stive regler på dette område vil lægge sig hindrende i vejen for en smidig tilrettelæggelse af op-

krævningssystemerne i de enkelte kommuner, uden at der iøvrigt ses at være særlige fordele forbundet hermed.

Det skal endelig bemærkes, at organisationerne kan tilslutte sig, at den nuværende ordning, hvorefter *dækningsafgift* alene kan opkræves med hjemmel i en af indenrigsministeren for hver enkelt kommune stadfæstet

vedtægt, ophæves, og at de fornødne bestemmelser om dækningsafgifternes beregning m. v. optages i den kommunale ejendomsskattelov, således at kommunalbestyrelserne for at kunne opkræve dækningsafgift, kun behøver at beslutte dette *og* fastsætte den promille af forskelsværdien, hvormed afgiften skal opkræves.

H. Hørby.

O. Ingvartsen.

E. Krarup.

Udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen m. v.,
adr.: skattedepartementets 4. kontor,
Nyropsgade 47,
København V.

AMTSRÅDSFORENINGEN I DANMARK

Gyldenløvesgade 11, København V.

Tlf. MI 9646

Den 21. juni 1965

ARF. 782-1964/65

På et møde i indenrigsministeriet den 2. april 1965 modtog Amtsrådsforeningens sekretær sammen med sekretærerne for de øvrige kommunale organisationer en orientering om overvejelserne i det af regeringen nedsatte udvalg vedrørende forenkling af ejendomsskatte Lovgivning.

Af de på mødet givne oplysninger fremgår, at udvalget bl. a. overvejer at foreslå, at statsgrundskylden, der udskrives med 6 %c, ophæves, således at der samtidig sker en tilsvarende forhøjelse af den kommunale grundbeskatning. Dette tænkes gennemført gennem en forhøjelse af grundskylden til amtskommuner og købstæder. For købstædernes vedkommende skal grundskyldpromillen mindst udgøre den i 1960/61 gældende promille med tillæg af 6¹). For amtskommunernes vedkommende foreslås den nuværende ordning, hvorefter den del af den amtskommunale udskrivning, der ikke dækkes af ejendomsskylden, udskrives med halvdelen som grundskyld (max. 14 %c) og halvdelen på kommunerne, ændret, således at grundskylden fremtidig skal udskrives forlods med indtil 20 %cc og restbeløbet på kommunerne. De 20 %t svarer til den nuværende maximalpromille, 14, med tillæg af 6.

Udvalget har endvidere overvejet rimeligheden af de gældende regler om fordelingen af amtsfondsbidraget på kommunerne og agter at foreslå fordelingsnormen ændret på to punkter. I stedet for den gældende ordning, hvorefter udskrivningen på kommunerne fordeles med halvdelen efter grundværdier og halvdelen efter indkomst, foreslår udvalget, at fordelingen fremover foretages med 1/5 efter grundværdier og 4/5 efter ind-

komst. Samtidig vil indkomstbegrebet blive foreslået ændret, således at udskrivningen fordeles på kommunerne på grundlag af summen af skalaindkomsterne i de enkelte kommuner, således som disse ville være, hvis alle kommuner benyttede de største personfradrag. Efter de gældende regler sker fordelingen umiddelbart på grundlag af de skattepligtige indkomster.

Herudover agter udvalget at foreslå forskellige andre ændringer vedrørende ejendomsbeskatningen til stat og kommune, herunder en aftrapning af statsejendomsskylden (men ikke om anvendelsen af dennes provenu). Hvad angår den kommunale ejendomsbeskatning vil udvalget foreslå en udvidelse af det konjunkturbestemte tilskud til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme, således at der ved en forrentningsprocent for landbruget på 2,5 skal ydes fuld dækning af den amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme. Samtidig foreslås lempelsesordningen udvidet til også at omfatte landbrug i købstæderne. Hertil kommer forslag om ophævelse af den særlige tillægsgrundskyld af visse landbrugsejendomme og ændrede regler om dækningsafgift. Endelig har udvalget overvejet en ændret opkrævningsordning for de sogne- og køstadkommunale ejendoms-skatte.

Det orienterende møde sluttede med, at de kommunale organisationer blev anmodet om at fremkomme med en foreløbig udtalelse om deres synspunkter med hensyn til udvalgets forslag.

I denne anledning skal man fra Amtsrådsforeningens side meddele følgende:

Som det vil være bekendt, har Amtsrådsforeningen i de senere år gentagne gange gjort opmærksom på, at der er et presserende behov for en øjeblikkelig ændring af den nu-

¹) Der bortses altså fra den forhøjelse af grundskyldpromillen, som en del købstæder har gennemført i skatteåret 1965/66.

værende amtskommunale beskatningsordning, i særdeleshed reglerne om fordelingen af udskrivningen på kommunerne, der har vist sig at virke åbenbart urimelig i praksis. Efter Amtsrådsforeningens opfattelse er der videre et almindeligt behov for en styrkelse af amtskommunernes beskatningsgrundlag, idet den amtskommunale beskatning i de senere år er steget mere end den kommunale beskatning iøvrigt. I det hele taget bør den amtskommunale beskatningsordning fremover i langt højere grad end hidtil gøres til genstand for løbende justering i takt med den almindelige økonomiske og befolkningsmæssige udvikling i samfundet. Det er derfor et spørgsmål, om amtskommunernes behov fremover vil kunne dækkes inden for rammerne af den nuværende amtskommunale beskatningsordning, men i erkendelse af, at overvejelser om videregående ændringer på dette punkt formentlig har ligget uden for udvalgets opgaver, kan Amtsrådsforeningen i den givne situation i princippet tiltræde udvalgets forslag om, at amtskommunernes beskatningsgrundlag foreløbig søges styrket gennem en vis forøgelse af den amtskommunale grundbeskatning i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald. Amtsrådsforeningen lægger herved afgørende vægt på, at udvalget samtidig foreslår en udvidelse af det konjunkturbestemte tilskud til nedsættelse af grundskylden af landbrugs-ejendomme, og Amtsrådsforeningen går i det hele taget ud fra, at ordningen tilrettelægges således, at uønskede bivirkninger (øget beskatning af landbrugsjord) undgås.

Med hensyn til den nærmere ordning må Amtsrådsforeningen imidlertid nære store betænkeligheder ved udvalgets forslag om, at amtskommunernes beskatningsbehov *forlods* skal dækkes gennem udskrivning af amtskommunal grundskyld med indtil 20 %. En sådan ordning vil virke højst forskelligt i de forskellige amtskommuner.

I nogle amtskommuner - typiske amtskommuner med særlig høje grundværdier og særlig høj forventet stigning ved den 13. almindelige vurdering - vil den samlede udskrivning i 1965/66 excl. ejendomsskyld og dækningsafgift fuldt ud kunne dækkes inden for 20 % af den afgiftspligtige grundværdi, således at udskrivningen på kommunerne formentlig helt falder væk. Dette gæl-

der København, Frederiksborg, Roskilde og Aarhus amtsråds kredse, Sønderborg amtsråds kreds og evt. Haderslev amtsråds kreds, altså amtsråds kredse med en meget høj urbaniseringsgrad og visse af de sønderjyske amtsråds kredse. I en enkelt amtsråds kreds - Hjørring - vil 20 % af den forventede grundværdi derimod ikke engang være tilstrækkelig til at dække halvdelen af udskrivningen²⁾ i 1965/66, og fordelingen mellem grundbeskatning og udskrivning på kommunerne vil altså blive den samme som efter den gældende ordning.

Udvalgets forslag om, at den amtskommunale grundskyld forlods skal udskrives med 20 %, vil altså medføre en meget *uensartet beskatningsstruktur* i de enkelte amtsråds kredse, og den andel af udskrivningen, der fordeles på kommunerne (på indkomst), vil i det (de) første år under den nye vurdering komme til at variere fra 0 til godt 50 %.

Hertil kommer, at udvalgets forslag om forlods udskrivning med 20 % også vil medføre andre ulemper.

I relation til kommunerne i amtsråds kredsen, som skal bære den del af udskrivningen, som ikke falder på grundværdierne, må det således anses for økonomisk uheldigt at gå over til en ordning, hvorefter provenuet af grundskatterne er praktisk taget konstant i vurderingsperioden. Dette vil medføre, at udskrivningen på kommunerne procentvis vil komme til at variere meget stærkt fra år til år. Under den gældende ordning, hvor udskrivningen principielt deles lige mellem grundskyld og udskrivning på kommunerne, har der derimod - selv om grundskyldpromillen er maksimeret til 14 - i løbet af vurderingsperioden været mulighed for en vis proportionalitet mellem amtskommunernes samlede udskrivning og udskrivningen på kommunerne. Da den amtskommunale udskrivning bl. a. varierer i takt med den almindelige løn- og prisudvikling i samfundet og dermed med kommunernes beskatningsgrundlag, må en sådan proportionalitet anses for ønskelig, og Amtsrådsforeningen må

²⁾ Ved udskrivningen forstås her og i det følgende udskrivningen på grundværdi og på kommuner, altså udskrivning excl. ejendomsskyld og dækningsafgift.

derfor finde det *rigtigst, at proportionaliteten mellem den samlede amtskommunale udskrivning og udskrivningen på kommunerne bevares så langt som muligt*. Forudsætter man, at den hidtidige stigning i den amtskommunale udskrivning fortsætter, vil udvalgets forslag derimod medføre en stærk progression i de beløb, der udskrives på kommunerne i løbet af vurderingsperioden. Endelig vil en forlodsudskrivning med indtil 20 % medføre, at den nye vurdering straks slår igennem med sin fulde vægt over for grundejerne, og et sådant spring i ejendomsbeskatningen vil formentlig være politisk uheldigt og i hvert fald stride mod traditionen i amtskommunerne, hvor forhøjede grundværdier plejer at ledsages af et fald i promillerne.

Efter Amtsrådsforeningens opfattelse må det anførte lede til, at den påtænkte forhøjelse af den amtskommunale grundskyldsbeskatning i forbindelse med statsgrundskyldens bortfald bør gennemføres på den måde, at de enkelte amtskommuners udskrivning som hidtil fordeles med halvdelen på grundværdi og halvdelen på kommunerne, dog således, at den maximale grundskyldpromille forhøjes til 20.

Herigennem vil man ganske vist ikke som ønsket af udvalget opnå en øjeblikkelig forhøjelse af grundskyldpromillen med 6 i samtlige amtsråds kredse. Alt i alt vil grundværdibeskatningen dog blive øget. Havde ordningen været gældende i dag, ville grundskyldpromillen i 22 af de 25 amtsråds kredse have været over 14, i 12 amtsråds kredse (de amtsråds kredse, hvor grundskylden i dag dækker mindre end 35 % af udskrivningen) fulde 20 % - Man vil altså i halvdelen af amtsråds kredsene få en forhøjelse, der svarer til statsgrundskyldens nuværende beløb. Da den nuværende ordning yderligere er gennemført under den forudsætning, at udskrivningen med maximum (14 %) ville være en absolut undtagelse³⁾, er det i virkeligheden et spørgsmål, om ikke en simpel forhøjelse af maximalpromillen fra 14 til 20 er den løs-

ning, der harmonerer bedst med de politiske forudsætninger for den nuværende amtskommunale beskatningsordning.

Hvis der endelig agtes gennemført en obligatorisk forhøjelse af grundbeskatningen i form af en forlodsudskrivning, ville Amtsrådsforeningen finde det mere rimeligt at overveje andre løsninger. Man kunne f. eks. tænke sig, at det blev pålagt amtskommunerne at udskrive 6 % forlods, således at resten af udskrivningen fordeles med halvdelen på grundskyld og halvdelen på kommunerne, men Amtsrådsforeningen finder dog som anført, at udgangspunktet bør være den nuværende fordeling af udskrivningen mellem grundskyld og udskrivning på kommunerne.

Medens Amtsrådsforeningen således må tage forbehold over for spørgsmålet om, hvorledes en eventuel forhøjelse af den amtskommunale grundskyld nærmere bør gennemføres, kan foreningen fuldt ud tiltræde tendensen i de forslag, udvalget agter at fremsætte vedrørende *fordelingen af udskrivningen på kommunerne*. Der kan efter Amtsrådsforeningens opfattelse ikke være tvivl om, at den hidtidige regel, hvorefter udskrivningen fordeles med halvdelen efter indkomst og halvdelen efter grundværdi, virker urimeligt, og at urimeligheden yderligere forstærkes af, at fordelingen efter indkomst er sket umiddelbart på grundlag af de skattepligtige indkomster. Amtsrådsforeningen finder imidlertid ikke, at der er tilstrækkelig grund til fortsat at fordele en mindre del af udskrivningen efter grundværdi, men finder, at udskrivningen fuldt ud bør fordeles efter indkomst. Herigennem vil man bl. a. kunne opnå, at størrelsen af den amtskommunale udskrivning gennem kommunerne i de enkelte amtsråds kredse bliver indbyrdes sammenlignelig. Med den anførte bemærkning kan Amtsrådsforeningen stærkt anbefale, at udvalgets herhen hørende forslag søges gennemført snarest muligt.

Udvalgets øvrige forslag giver ikke anledning til bemærkninger fra Amtsrådsforeningens side. Med hensyn til overvejelserne om den fremtidige opkrævningsordning for de kommunale ejendomsskatter vil Amtsrådsforeningen dog finde det rigtigst, at opkrævningen af kommunale skatter så vidt muligt forbliver hos kommunerne, og bestyrelsen

³⁾ Jfr. herved bl. a. bemærkningerne til lovforslaget, hvor det hedder: » . . . det forudsættes, at 14 % maximumgrænsen ikke får aktuel betydning, hvilket den som nævnt næppe vil få for tiden«.

kan på dette punkt fuldt ud tiltræde de synspunkter, der er anført i fællesskrivelsen af 18. maj 1965 fra de øvrige kommunale organisationer.

Til udvalgets orientering vedlægger man en af Amtsrådsforeningen udarbejdet over-

sigt, der bl. a. belyser den umiddelbare virkning af en forlods udskrivning med 20 ‰ og af udskrivning efter de gældende regler, dog med en forhøjet maximalpromille.

Man forbeholder sig at vende tilbage til sagen, når udvalgets betænkning foreligger.

Alfr. Bøgh.

Jens M. Nielsen.

Udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen m. v.,
adr.: skattedepartementets 4. kontor,
Nyropsgade 47,
V.

Amtsrådskreds	Grundværdi 1961/62 mill. kr.	Forventet stigning %	Forventet grundværdi ved 13. alm. vurdering mill. kr.	20 ‰ mill. kr. (13. alm. vurdering)	Udskrevet i 1965/66 (excl. ejendomsskyld)			Komm.	20 ‰ i % af samlet udskrivning 1965/66 (13. alm. vurdering)	Grundskyld ‰ ved for- deling efter de gældende regler, dog op til 20 ‰ (13. alm. vurdering)	‰ 1961/62
					Ialt	Grund- skyld	%				
Assens	171	50	256	5,1	7,53	2,41	32,0	5,12	67,7	14,7	5,71
Bornholm	78	45	113	2,3	3,35	1,12	33,4	2,23	68,6	14,8	11,15
Frederiksborg	590	150	1476	29,5	22,28	11,14	50,0	11,14	132,4	7,5	6,95
Haderslev	222	65	367	7,3	7,10	3,17	44,6	3,93	102,8	9,7	7,04
Hjørring	305	50	458	9,2	18,67	4,40	23,6	14,27	49,3	20,0	11,60
Holbæk	293	85	542	10,8	21,80	6,08	27,9	15,72	49,5	20,0	11,94
København	2151	150	5378	107,6	75,00	37,50	50,0	37,50	143,5	7,0	9,00
Maribo	490	50	735	14,7	16,38	6,91	42,2	9,47	89,7	11,1	10,46
Odense	333	50	500	10,0	16,76	5,08	30,3	11,68	59,7	16,8	7,27
Præstø	400	85	740	14,8	19,59	5,74	29,3	13,85	75,5	13,2	12,46
Randers	370	70	629	12,6	14,31	5,60	39,1	8,71	88,0	11,4	10,01
Ribe	317	70	539	10,8	18,70	4,59	24,5	14,11	57,8	17,3	14,00
Ringkøbing	356	70	605	12,1	14,22	5,36	37,7	8,86	85,1	11,8	13,48
Roskilde	240	150	600	12,0	10,71	4,55	42,5	6,16	112,0	8,9	6,50
Skanderborg	231	65	381	7,6	10,23	3,19	31,2	7,04	74,3	13,4	9,72
Sorø	365	85	675	13,5	15,91	5,21	32,7	10,70	84,9	11,8	9,33
Svendborg	436	50	654	13,1	14,24	6,18	43,4	8,06	92,0	10,9	8,43
Sønderborg	117	65	193	3,9	3,31	1,65	49,8	1,66	117,8	8,6	5,83
Thisted	235	60	376	7,5	8,86	3,33	37,6	5,53	84,7	11,8	8,05
Tønder	113	65	186	3,7	4,50	1,60	35,6	2,90	82,2	12,1	10,25
Vejle	413	65	681	13,6	18,10	6,09	33,6	12,01	75,1	13,3	6,69
Viborg	355	70	604	12,1	18,46	5,14	27,8	13,32	65,5	15,3	12,53
Aabenraa	111	65	183	3,7	3,75	1,60	42,7	2,15	98,7	10,2	7,23
Aalborg	392	60	627	12,5	19,50	5,80	29,7	13,70	64,1	15,6	12,54
Aarhus	343	100	686	13,7	12,91	5,20	40,3	7,71	106,1	9,4	8,00
Ialt . .	9427		18184	363,7	396,17	148,64		247,53			

Udfærdiget af Amtsrådsforeningen i Danmark.

